

www.okumayISEV.com

CARLO COLLODI

PİNOKYO

DİJİTAL e-KÜTÜPHANE

isev.org.tr

Birinci Bölüm

KIRAZ USTA KONUŞAN BİR ODUN PARÇASI BULUYOR

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, memleketin birinde...

Hemen, “Bir padişah varmış” diye atılmayın, sevgili çocuklar! Çünkü şimdi size bir padişaha değil, bir odun parçasına ait bir masal anlatacağım. Evet, bir odun parçasına... Üstelik öyle pek değerli bir ağacın odunu da değil; kışın sobalarımızda yaktığımız türden, hepimizin çok iyi bildiği meşe ağacının odunu bu...

Doğrusunu isterseniz nasıl olduğunu ben de pek bilmiyorum ama bir gün bu odun parçası, ihtiyar Marangoz Antonyo Usta'nın dükkânına geldi. Çevresindekiler Antonyo'ya “Kiraz Usta” derlerdi. İhtiyar marangozun burnu, her zaman olgun bir kiraz gibi kıpkırmızı ve pırl pırl olduğu için ona böyle sesleniyorlardı.

Dükkânın bir köşesindeki odunu görünce, Antonyo usta gülümsedi, yüzünü bir sevinç dalgası kapladı. Ellerini ovuşturarak odun parçasına doğru yürüyor ve kendi kendine şöyle mırıldanıyordu:

— Evet, zamanlama harika! Bu parça, küçük masaya mükemmel bir ayak olur.

Hemen yerden baltasını kapam Antonyo Usta, odunun kabuğunu yontmaya niyetlendi. Baltayı başının üstüne kaldırdı, tam indirecekti ki, incecik bir ses duydu:

— Lütfen, hızlı vurmayın!

Öylece havada kalakaldı Kiraz Usta'nın eli... Onun ne kadar şaşırıldığını gözünüzün önüne getirebiliyor musunuz? Korkulu dolu gözlerle küçük dükkânı tarayarak, sesin sahibini aradı ama kimseyi göremedi! Hemen tahta sıranın altına baktı, kimse yoktu. Sonra kapaklarını açıp dolaba baktı, kimse yoktu. Odun kırıklarını doldurduğu sepete baktı, orada da kimse yoktu! Hatta kapıyı açıp dışarıya bile göz attı ama sokakta da kimsecikler yoktu. O zaman bu ses nereden gelmişti?

Kiraz Usta, kendi kendine gülümseyerek kafasını kaşdı:

— Herhâlde bana öyle geldi, işime devam edeyim! diye mırıldandı.

Tekrar havaya kaldırdığı baltasını hızla oduna indirdi.

O ince ses yine acıyla bağırdı:

— Ah! Çok acıttın!

Antonyo Usta bu defa kaskatı kesilerek olduğu yere mıhlandı. Gözleri korkuyla yuvalarından fırlamış, ardına kadar açılan ağzından çıkan dili, çenesine kadar sarkmıştı. Daha sonra, biraz yatışınca korkudan tir tir titreyerek ve kekeleye kekeleye şöyle mırıldandı:

— Nereden geliyor bu ses? Kim acaba? Görünürlerde kimsecikler yok. Bir odun parçasının konuşması ve tıpkı bir çocuk gibi canının yandığını söylemesi mümkün mü? Bir türlü inanamıyorum. Bu odunun diğer odunlardan farkı ne? Nasıl olur? Odunun içine biri gizlenebilir mi? Eğer içinde biri gizlenmişse, vay hâline. Şimdi onun icabına bakarım.

Böyle konuşa konuşa zavallı odun parçasını eline aldı ve acımadan duvara çarpmaya başladı.

Sonra kulak verdi. Odun yine hâminden şikâyet edecek miydi? Bir dakika bekledi, ses yok. İki dakika bekledi, ses yok. Beş dakika bekledi ses yok... On dakika bekledi, yine ses yok! Peruğunu eliyle geriye iterek tekrar:

— Evet, bana öyle gelmiş! diye mırıldanarak zoraki gülümsedi. Bana öyle gelmiş! Bütün bunlar hayal gücümün fazla çalışmasının neticesi, işime devam edeyim.

Fakat korkusunu tamamen yenememişti. Bir şarkı tutturarak cesaretini toplamaya çalıştı.

Sonra, baltayı bir kenara bıraktı, odunu düzeltmek için rendeyi eline aldı. Henüz rendeyi odunun üstüne değdirmişti ki, aynı ince sesin kıkır kıkır gülererek şunları söylediğini işitti:

— Hay Allah iyiliğini versin! Gıdıklama, katılacağım!

Bu defa, zavallı Kiraz Ustacık, yıldırımla beyninden vurulmuş gibi yere yıkıldı. Neden sonra ayılıp gözlerini açtığı zaman, kendini yerde oturuyor buldu.

Yüzü mosmor kesilmiş, hatta her zaman kıpkırmızı olan burnunun uç kısmı bile korkudan morarmıştı.

İkinci Bölüm

ANTONYO USTA, ODUNU ARKADAŞI GEPETTO'YA VERİYOR

Tam bu sırada kapı çalındı. Kendisini ayağa kalkamayacak kadar hâlsiz hisseden ihtiyar marangoz:

— Gir! diye seslendi.

Kapı aralandı, cıvıl cıvıl bir ihtiyar dükkâna girdi. Adı Geppetto idi. Başına taktığı sarı peruk mısır unundan yapılmış bir tatlıya

benzediği için, komşu çocukları onu “Polendina (Mısır unundan yapılmış bir tatlı)” diye kızdırırlardı.

Geppetto çok sinirliydi... Ona, Polendina diyene düşman kesilirdi! Bir defa köpürdü mü, tutabilene aşkolsun.

— Hayırlı işler, Antonyo Usta, dedi. Niye yere oturdun?

İhtiyar marangoz:

— Karıncalara alfabe öğretiyorum, diye cevap verdi.

— Öğret, belki işine yarar!

— Komşum Geppetto, seni bugün hangi rüzgâr attı buraya?

— Ayaklarım. Fakat doğrusunu istersen, Antonyo Usta, senden bir iyilikte bulunmanı istemeye geldim.

İhtiyar marangoz, dizleri üstünde doğrulurken:

— Emret, dedi. Sana hizmete hazırım.

— Bu sabah aklıma bir şey geldi, Antonyo Usta.

— Hayrola... Anlat nedir?

— Güzel, çok güzel bir kukla yapmayı düşündüm. Tabii odundan... Öyle bir kukla ki, sıçrasın, hoplasın, akrobat gibi numaralar yapsın! Onu yanıma alıp diyar diyar dolaşayım. Nasıl olsa üç beş kuruş ekmeç parası çıkartırım. Ne dersin?

Nereden çıktığı belli olmayan incecik ses:

— Bravo, Polendina! diye haykırdı.

Kendisine Polendina dendiğini işiten Geppetto, öfkeden hindi gibi kıpkırmızı oldu. Kızgınlıkla ihtiyar marangozun üstüne yürüdü:

— Benimle nasıl alay edersin?

— Seninle alay eden kim?

— Bana Polendina dedin.

— Ben demedim.

— Ya! Demek sen söylemedin... Peki, ben mi söyledim yani? Tabii ki sen söyledin.

— Hayır, ben söylemedim!

— Evet, sen söyledin!

— Hayır, söylemedim!

— Evet, söyledin!

Söyledin, söylemedim, derken iş büyüdü. Yumruk yumruğa derken bayacağı dövüşmeye başladılar.

İki ihtiyar artık yorulup da daha fazla dövüşemeyecek hâle geldiklerinde, Antonyo Usta, Geppetto'nun sarı peruğunu elinde buldu. İhtiyar marangozun gri peruğu ise, Geppetto'nun dişleri arasında kalmıştı.

Antonyo Usta:

— Ver peruğumu! diye bağırdı.

— Sen de benimkini ver. Barışalım!

Peruklarını alan ihtiyarlar el sıkıştılar ve hayatlarının sonuna kadar kavga etmemeye ant içtiler.

İhtiyar marangoz, anlaşmaya taraftar olduğunu kanıtlamak için:

— Eee, komşum Geppetto, benden istediğin iyilik nedir? diye sordu.

— Biraz oduna ihtiyacım var... Bana verebilir misin?

Antonyo Usta'nın yüzü aydınlandı, hemen tahta sıraya seçirterek, bir hayli korkmasına neden olan odun parçasını kavradı. Tam arkadaşına vermek üzereydi ki, odun bir silkindi, elinden kayarak bütün gücüyle zavallı Geppetto'nun pırıl pırıl ayakkabısının üstüne düştü.

— Of! Sen bu şekilde mi iyilik yaparsın Antonyo Usta... Neredeyse parmaklarımı kıracaktın!

— Vallahi ben yapmadım!

— Sen yapmadın da ben mi yaptım yani?

— Kabahat odunda...

— Kabahatin odunda olduğunu ben de biliyorum. Fakat buna neden olan sensin! Sen elinden düşürdün!

- Ben düşürmedim!
- Yalancı!
- Geppetto kafamı kızdırma, yoksa Polendina derim!
- Sus!
- Polendina!
- Sus diyorum!
- Polendina!
- Sus diyorum sana!
- Polendina.

Kendisine üç defa Polendina denmesine dayanamayan Geppetto'nun öfkeden gözü bir şey görmez oldu, deli gibi Antonyo Usta'nın üstüne atıldı ve alt alta üst üste boğuşmaya başladılar.

Kavga sona erdiğinde, Antonyo Usta'nın burnu iki yerinden sıyrılmış, Geppetto'nun ise ceketinin iki düğmesi kopmuştu. Hesaplaşan ihtiyarlar el sıkıştılar ve ömürlerinin geri kalan kısmında bir daha dövüşmemeye tekrar ant içtiler.

Geppetto, odun parçasını koltuğunun altına alarak, Antonyo Usta'ya teşekkür etti ve evine döndü.

Üçüncü Bölüm

GEPPETTO

KUKLAYA PİNOKYO ADINI KOYUYOR

Geppetto, yalnız merdiven penceresinden ışık alan küçük bir yer odasında oturuyordu. Dünyada onunkinden daha basit eşya olamazdı. Eski bir iskemle, yırtık, pırtık bir yatak ve kırık bir masa. Odanın ucunda bir şömine vardı. Şöminenin içine odunların yanı sıra resmedilmişti. Ateşin yanı başında yine bir resim çaydanlık neşeyle fıkrıyor, çıkan dumanın resmi, çaydanlığa hakiki imiş hissini veriyordu.

Geppetto, içeri girer girmez aletlerini çıkardı, kukla yapmak üzere işe başladı.

Kendi kendine:

— İsmi ne koyayım? diye mırıldandı. Pinokyo olsun! Bu isim ona şans getirecek! Bir zamanlar bu adı taşıyan bir aile tanırdım. Pinokyo baba, pinokya anne, pinokki çocuklar, hepsi, hepsinin işi yolundaydı. En zenginleri dilenciydi!

Kuklaya güzel bir isim bulmuş olmanın heyecanı ile hevesi artan Geppetto, kuklanın, önce başını, sonra alnını, daha sonra da gözlerini yaptı.

Gözlerini henüz oyduğunda, fıldır fıldır döndüğünü gören Geppetto'nun şaşkınlığını düşünün bir kere!

Bir çift tahta gözün inatla üstüne dikildiğini gören Geppetto'nun buna canı sıkıldı, öfkeli bir sesle:

— Bu tahta gözler, niye üstüme dikildiniz? dedi.

Cevap veren olmadı.

Geppetto, daha sonra kuklanın burnunu yaptı. Henüz bitirmemişti ki, burun büyümeye başladı. Büyüdü, büyüdü, büyüdü, beş dakikanın içinde kocaman oldu.

Zavallı Geppettocuk, artık burnu kesmekten yorulmuştu; o kesip kısalttıkça, burun yine uzuyordu!

Daha ağız bitmeden gülmeye başlamıştı.

Geppetto köpürdü:

— Gülme diyorum!

Fakat sanki duvara söylemişti bunları. Bir cevap alamadı. Bu defa, tehdit eden bir sesle:

— Sana gülme diyorum, diye kükredi.

Kukla gülmekten vazgeçti... Ama bu sefer de çıkarabildiği kadar dilini uzattı.

Geppetto, emeğine acıdığı için, kuklanın bu hareketini görmezlikten gelip işine devam etti. Ağzını tamamladıktan sonra çenesini, boğazını, omuzlarını, karnını, kollarını ve sonunda ellerini yaptı.

Parmakları henüz bitmemişti ki, Geppetto, peruğunun başından alındığını hissetti. Hırsıyla geri döndüğünde ne görsün? Sarı peruğu kuklanın elinde değil mi?

— Pinokyo, peruğumu çabuk ver, diye bağırdı.

Pinokyo, peruğu geri vereceğine, kendi kafasına geçirdi.

Geppetto, bir an ne yapacağını şaşırды. Hayatında hiç bir zaman, o anda olduğu kadar kendini zavallı hissetmemişti... Pinokyo'ya dönerek yalvaran bir sesle:

— Seni küçük yaramaz, seni! dedi. Daha dünyaya gelmeden, babana saygısızlıkta bulunuyorsun! Çok ayıp oğlum, doğrusu çok ayıp!

Geppetto, gözlerinden süzölen yaşları sildi. Sıra bacak ve ayaklara gelmişti.

Geppetto, kuklanın ayaklarını henüz bitirmişti ki, tam burnunun ucuna okkalı bir tekme yedi.

Kendi kendine:

— Şikâyete hakkım yok... Buna layığım ben, diye mırıldandı. Önceden düşünecektim! Artık çok geç!

Daha sonra, kuklayı koltuklarının altından tutarak yere dikti, şimdi kuklaya yürümeyi öğretecekti. Pinokyo'nun bacakları çok sertti, açılmıyordu. Geppetto, elinden tuttu. Yavaş yavaş yürüterek adım atmayı öğretti.

Ayakları biraz alışınca, Pinokyo, kendi kendine yürümeye başladı. Artık odada dört dönüyordu, sonunda kapıya kadar gidince açıp sokağa kaçtı.

Zavallı Geppettocuk telaşla peşine takıldı ama bir türlü yetişemedi... Çapkın Pinokyo, önünde tavşan gibi sıçırıyordu. Tahta ayaklarının çıkardığı ses, yirmi çift kabaralı ayakkabının gürültüsüne bedeldi.

Geppetto avazı çıktığı kadar bağıyordu:

— Durdurun şunu! Tutun şunu!

Fakat sokaktan geçenler, tahtadan yapılmış bir kuklanın yarış atı gibi koştuğunu görünce şaşkınlıkla oldukları yere mihlanıyor, Pinokyo ile efendisi gözden kaybolana kadar arkalarından katıla katıla gülüyorlardı.

Sonunda, iyi bir şans eseri, gürültüyü işiten bir jandarma, yardıma koştu. Bir atın ürkererek kaçtığını sanmıştı. Yolun ortasına ayaklarını gererek, atı durdurmak için hazırlandı.

Pinokyo, daha uzaktan, jandarmanın yolun üstüne kale gibi gerildiğini görünce, onu şaşırtarak, bacaklarının arasından sıyrılmayı düşündü. Fakat başaramadı.

Jandarma, hiç telaş etmeden, büyük bir kolaylıkla Pinokyo'yu kocaman burnundan yakalayıp Geppetto'ya teslim etti. Geppetto, Pinokyo'yu cezalandırmak için kulaklarını çekmek istedi. Fakat elini uzatıp kulaklarını bulamayınca iyice şaşırdı... Neden biliyor musunuz? Aceleyle kuklayı bitirmeye çalışırken, kulaklarını yapmayı unutmuştu!

Bunun üzerine boynundan yakaladı, eve doğru sürüklerken başını sallayarak şöyle diyordu:

— Şimdi doğru eve gidiyoruz... Kapıdan girer girmez senin terbiyeni vereceğimden hiç şüphen olmasın!

Efendisinin bu sözlerini işiten Pinokyo, kendisini yere attı. İnadından olduğu yere mihlandı. Bu arada yoldan geçen işsizler ve meraklılar yavaş yavaş birikip, etraflarında halka yapmaya başlamıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu.

Birçoğu:

— Zavallı kuklacık, diyordu. Eve gitmek istememesi haklı! Kim bilir, bu kötü kalpli Geppetto onu nasıl dövecek.

Bazıları da şöyle diyordu:

— Geppetto pek kötü bir insan değil. Ama nedense, erkek çocuklarla iyi geçinmez. Bu zavallı kuklacığı paramparça edecek kadar kuvvetlidir.

Artık o kadar çok şey söylendi ve o kadar çok şey yapıldı ki, jandarma, Pinokyo'yu serbest bırakarak, Geppetto'yu tutuklamak zorunda kaldı. Zavallı Geppettocuk kendini ne şekilde savunacağını şaşırılmış bir hâlde, mandalar gibi böğüre böğüre hapse atılırken, hüngür hüngür ağlıyordu.

— Belalı oğlan! Ah, ne ümitlerle yapmıştım onu! Bütün kabahat bende... Bunları başlangıçta düşünmeliydim!

Pinokyo'nun başından geçenlerin hikâyesini şimdi sırasıyla anlatacağım.

Dördüncü Bölüm

PİNOKYO İLE AĞUSTOS BÖCEĞİ TARTIŞIYOR

Zavallı Geppettocuk hiç bir günahı olmadığı hâlde hapsi boylarken, şeytan Pinokyo, jandarmanın kendini serbest bırakması üzerine olanca hızıyla koşmaya başlamıştı. Eve bir an önce varmak için, kestirmeden gidiyor, ekilmiş tarlaları çiğniyor, yüksek çitlerin,

çalıların, su akan hendeklerin üstünden atlıyordu. Sanki arkasından atlı kovalıyordu.

Pinokyo eve geldiğinde, aralık bulduğu kapıyı tekmeyle ardına kadar açarak içeri daldı. Kendisini yere atarak derin bir oh çekti.

Fakat duyduğu ferahlık uzun sürmedi, odada biri vardı:

— Kri kri kri! Pinokyo korkuyla sordu:

— Kim o?

— Benim!

Pinokyo, arkasına dönüp baktı, iri bir ağustos böceğinin duvarda dolaştığını gördü.

— Söyle ağustos böceği, sen kimsin?

— Ben konuşan ağustos böceğiyim. Yüz seneden uzun bir zamandır bu odada yaşıyorum.

Kukla:

— Bu oda artık benim, dedi.

Çakmadan hemen burayı terk et...

Ağustos böceği dayattı:

— Bir yere kımıldamam! Daha doğrusu sana gerçeği söylemeden adımımı atmam!

— O zaman, çabuk söyle... Haydi durma...

Anne babalarına asi gelen ve evden kaçan çocuklara düşman ol. Bu gibi insanların kimseye yararı olmaz! Günün birinde er geç, yaptıklarından pişman olurlar, ama iş işten geçer.

— Sen canının istediği gibi ötebilirsin ağustos böceği, bana gelince, kararımı verdim. Yarın sabah şafakla buradan gideceğim. Burada kalırsam ben de öteki çocukların sonundan kurtulamayacağımı anlamış bulunuyorum! Zorla okula gönderileceğim, isteyerek veya istemeyerek derse çalıştırılacağım. Sana gerçeği söyleyeyim, benim bir şey öğrenmeye ne niyetim ne de hevesim var. Kelebeklerin peşinden koşmak açların tepelerine çıkmak, yavru kuşları yuvalarından çalmak daha eğlenceli...

— Zavallı küçük kaz! Bu gidişle mükemmel bir eşek olarak büyüyeceğini, herkesin seninle alay edeceğini hiç aklına getirmiyor musun?

Pinokyo öfkeyle bağırdı:

— Kapat çeneni, pis şom ağızlı uğursuz şey!

Ağustos böceği sabırlı ve filozoftu, Pinokyo'nun bu sözlerine öfkeleneneğine, ona öğüt vermeye devam etti:

— Peki, haydi okula gitmek istemiyorsun. O zaman, bir ustanın yanına çırak gir, namusunla ekmek paranı kazabileceğin bir iş öğren!

Artık sabrını iyice kaybetmek üzere olan Pinokyo, sert bir sesle:

— Sana bir şey söyleyeyim mi, dünyanın bunca işinin arasında beni büyüleyen tek bir iş var!

— Söyle, ne biçim işmiş bu?

— Yemek, içmek, uyumak, eğlenmek ve sabahın saatlerinden gece yarısına kadar serseri hayatı sürmek...

Ağustos böceği, soğukkanlılığını koruyarak sözüne devam etti:

— Kural olarak, senin dediğin şekilde yaşayanların hemen hepsi sonunda ya hapsi veya hastaneyi boylamıştır!

— Şom ağızlı uğursuz, kullandığın kelimelere dikkat et! Başıma böyle bir şey gelirse, Allah senin belanı versin!

— Zavallı Pinokyo... Sana gerçekten acıyorum!

— Niye acıyormuşsun bana?

— Çünkü sen bir kuklasın ve en kötüsü de kafan odundan!

Bu sözler Pinokyo'yu iyice çileden çıkarttı. Öfkeyle yerinden sıçradı, yerden kapıldığı bir çekiç sapını, konuşan ağustos böceğinin üstüne fırlattı.

Belki, amacı ağustos böceğini öldürmek değildi ama çekicin sapı tam kafasına isabet etti, zavallı ağustos böceği, bir defa “kri kri” diye ötemeden can verdi. Kuruyan ceset, duvara yapışıp kaldı.

Beşinci Bölüm

PİNOKYO OMLET YAPMAK İSTİYOR

Hava kararıyordu, Pinokyo bütün gün ağzına bir lokma bir şey koymadığını hatırladı. Açlıktan karnı zil çalıyordu.

Çocuklar çok çabuk acıkır; birkaç dakika sonra Pinokyo'nun gözleri döndü, çok geçmeden de artık daha fazla dayanamayacak bir hâle geldi.

Zavallı Pinokyo, çaydanlığın kaynadığı ocağa koştu, içinde ne var diye bakacaktı ki, çaydanlığın duvara çizilmiş bir resim olduğunu anladı. O anda neler hissettiğini bir düşünün! Zaten uzun olan burnu en azından üç parmak daha uzadı!

Odada dört dönüyor, çekmeceleri açıyor, akla hayale gelen her yerde bir lokmacık ekmek arıyordu. Ah, bayat küçücük bir lokma, kedi köpek önünden kalma bir parçacık atık, bir balık kılçığı olsun bulabilseydi! O anda bütün bunlar gözünde o kadar büyüyordu ki... Ama hiç, hiç bir şeycikler bulamadı!

Bu arada açlığı gittikçe şiddetleniyor, şiddetleniyordu. Zavallı Pinokyocuk esnemekten başka bir şey yapamıyordu. Esnerken ağı kulaklarına degecek kadar açılıyordu. Dakikalarca esnedikten sonra, artık bayılmak üzere olduğunu hissetti. Bunun üzerine acı gözyaşları dökmeye başladı:

— Konuşan ağustos böceği haklıymış meğer! Babama asi gelmekle çok büyük hata etmişim. Evden kaçmayacaktım... Ah,

eğer babacığım burada olsaydı, esneye esneye can vermezdim. Oh, açlık ne kötü hastalıkımış, bilmezdim!

Tam o sırada, toz yığınlarının arasında bir şey görür gibi oldu. Yuvarlak ve beyaz, tavuk yumurtasını andıran bir şey... Yerinden sıçrayıp, eline alması bir an meselesiydi. Gördüğü gerçekten de bir yumurtaydı.

Pinokyo'nun sevincini kelimelerle anlatmak imkânsız. Siz gözünüzün önüne getirmeye çalışın. Tatlı bir rüya görüyormuş gibi, yumurtayı avucunun içinde tutmuş, okşuyor ve ikide bir de öpüyordu. Bir taraftan da şöyle diyordu:

— Şimdi bunu nasıl pişireyim? Omlet mi yapayım? Hayır, rafadan daha lezzetli olur... Tavada pişirsem... Daha da güzel olur... Yoksa suda mı kaynatayım? Daha fazla dayanamayacağım, en iyisi suda pişireyim!

Pinokyo, fazla vakit kaybetmek istemeyerek, bir toprak tabağı, kor hâlindeki ateşin üstüne oturttu. Tabağa zeytinyağı veya tereyağı yerine, bir fincan kadar su koydu. Su kaynayıp da buhar çıkmaya başlayınca, tak! Yumurtayı kırdı. Yumurtanın içinden minicik neşeli bir piliç çıkıverdi. Nezaketle selam vererek şöyle dedi.

— Bay Pinokyo, beni yumurtanın kabuğunu kırmak zahmetinden kurtardığın için sana binlerce teşekkür. Şimdilik allahaısmarladık! Kendine iyi bak, evdekilerin hepsine selamlar!

Piliç bunları söyledikten sonra kanatlarını çırpıttı. Açık kapıdan süzülerek dışarı çıktı ve az sonra da gözden kayboldu.

Zavallı kuklacık büyülenmiş gibi olduğu yere mihlanmış, ağzı bir karış açık, gözlerini avucunun içinde kalan yumurta kabuklarına dikmişti. İlk şaşkınlık anı geçince, bağırıp çağırmaya, ayaklarıyla yerleri dövmeye başladı. Bir yandan da şunları söylüyordu:

— Ah! Konuşan ağustos böceği meğer çok haklıymış eğer evden kaçmasaydım, babam yanımda olaydı, böyle açlıktan ölmezdim! Of... Meğer açlık ne amansız bir hastalıkımış!

Karnının gurultusu arttıkça, nasıl dindireceğini bilemiyordu. Sonunda evi terk etmeyi düşündü, belki iyi kalpli komşulardan biri hâline acır da bir lokma ekmek verirdi!

Altıncı Bölüm

PİNOKYO’NUN AYAKLARI YANIYOR

Fırtınalı ve korkunç bir kış gecesiydi. Durmadan gök gürlüyor, üst üste çakan şimşekler gökyüzünü tutuşmuş gibi aydınlatıyordu, bir rüzgâr öfkeli öfkeli ıslık çalıyor, yerden kalkan toz bulutları çarptığı ağaçları çatırdatıyordu.

Pinokyo, gök gürlemesinden çok korkardı, fakat açlık hissi, korkusundan daha üstün geliyordu. Evden çıkarak köye doğru ilerlemeye başladı. Köye vardığında, av peşinden koşan köpekler gibi dili bir karış dışarıda, kalbi çatlayacakmış gibi çarpıyordu.

Köy kapkaranlıktı. Görünürlerde kimsecikler yoktu. Dükkân kepenkleri inik, pencereler örtülüydü... Sokakta köpek dahi yoktu! Sanki ölümler âlemine gelmişti.

Pinokyo, açlıktan ne yapacağını şaşırılmış bir hâlde, bir evin çingırağını olanca kuvvetiyle çekerken şöyle mırıldanıyordu:

— Herhâlde evde biri vardır!

Gerçekten de evde biri vardı... Başında gece takkesi ile ihtiyar bir adam kafasını camdan uzatıp, kızgın bir sesle:

— Bu saatte ne istiyorsun? diye sordu.

— Allah rızası için bana bir parça ekmek verir misiniz?

— İhtiyar, gece sakın sakın uyuyan saygı değer insanları kapı çingiraklarını çalarak rahatsız eden bir yaramaz çocuğa ders vermeyi tasarlayarak:

— Dur, biraz bekle, dedi.

Aradan yarım dakika geçmemişti ki, pencere tekrar açıldı, ihtiyar adam Pinokyo'ya seslendi:

— Pencerenin altına gel... Şapkanı tut.

Pinokyo, sevinçle pencerenin altına yanaştı, şapkasını henüz çıkarmıştı ki, kafasına bir tencere su yedi. Tepeden tırnağa kadar sırsıklam ıslanmıştı.

Havuzda düşmüş piliç gibi, bitkin ve aç eve döndü. Ayakta dikilmeye hâli kalmamıştı. Yere çöktü, ıslak ve çamurlu ayaklarını yanan odunların üstüne uzattı. Çok geçmeden derin bir uykuya daldı. O mışıl mışıl uyurken, tahtadan yapılmış ayakları ateş aldı, yavaş yavaş yandı, kül oldu.

Pinokyo, yanan ayaklar sanki kendisine ait değilmiş gibi uyumaya ve horlamaya devam etti. Sonunda, şafak vakti kapının çalınmasıyla uyandı.

Esnedi, gözlerini ovuşturarak:

—Kim o? diye seslendi.

Bir ses:

— Benim! diye cevap verdi. Bu, Geppetto'nun sesiydi.

Yedinci Bölüm

GEPPETTO KUKLAYA KAHVALTI YEDİRİYOR

Zavallı Pinokyoçuk, gözleri uykusunu alamadığı için yarı kapalı bir hâlde, ayaklarının yanıp kül olduğundan habersizdi. Bunun için, babasının sesini işitir işitmez deli gibi yerinden fırlayıp kapıyı açmak istedi fakat bir kaç defa yuvarlandıktan sonra boylu boyunca yere uzandı.

Yere düşmesiyle çıkan ses beşinci kattan bir odun çuvalının atılmasıyla meydana gelen gürültüye eşitti.

Geppetto, dışarıdan bağıyordu:

— Aç kapıyı!

Tahta çocuk, yerde yuvarlanırken hüüngür hüüngür ağlıyordu:

— Sevgili babacığım, açamıyorum kapıyı!

— Niçin açamıyorsun?

— Ayaklarımı yemişler!

— Kim yemiş ayaklarını?

Pinokyo, o sırada odanın bir köşesinde oynayan kediyi görürince:

— Kedi, diye cevap verdi.

Geppetto:

— Sana kapıyı aç, diyorum, dedi. Eğer açmayacak olursan, içeri girince sana kedinin nasıl ayak yediğini gösteririm!

— Ne olur, inan bana... Ayaklarımın üstünde doğrulamıyorum. Ah... Hayatımın sonuna kadar dizlerim üstünde sürüklenmeye mahkûmum artık!

Geppetto, Pinokyo'nun sözlerine inanmıştı, fakat bunun tahta çocuğun yeni bir hilesi olmasından korkuyordu. Bu işe bir son vermek için pencereye tırmanarak camdan içeri girdi.

Çok kızgındı, önce tahta çocuğu azarlayıp durdu; biraz yatışınca Pinokyo'nun gerçekten ayaklarının olmadığını ve upuzun yerde yattığını görünce çok şaşırıldı. Hemen kucağına aldı, öpmeye başladı. Pinokyo'ya güzel sözler mırıldandı, gözlerinden süzülen iri yaş damlaları yüzünden dere gibi akarken, hiçkıra hiçkıra:

— Benim zavallı küçük Pinokyocuğum, dedi. Nasıl yaktın ayaklarını!

— Bilmiyorum, babacığım, fakat o kadar korkunç bir gece geçirdim ki, ölüncüye kadar bu geceyi unutamam! Gök gürlledi, şimşek çaktı, açlıktan karnım gurulduyordu. Konuşan ağustos böceği bana şöyle dedi: “Oh olsun sana! Sen kötü bir çocuksun, bunlara layıksın.” Ben de ona, “Kullandığın kelimelere dikkat et.” dedim... O yine, “Sen bir kuklasın, ne olacak kafan odundan yapılmış.” deyince kendimi tutamadım, üstüne çekici fırlattım, öldü. Ama kabahat onun, ben onu öldürmek istememiştim... Yanan ateşin üstüne çömleği oturttum. Yumurtanın içinden çıkan bir civciv, “Şimdilik allahaısmarladık, evdekilerin hepsine selamlar” diyerek uçup gitti. Hâlâ karnım açtı, bilmiyorum neden, ihtiyar bir adam pencereyi açtı bana “Pencerenin altına gel, şapkanı tut.” dedi. Sonra başımdan aşağı bir tencere su döktü. Kabahatim bir lokma ekmek istemek... Çok kötü bir hareket değil mi? Doğruca eve döndüm, bütün bu zaman içinde karnım hâlâ aç olduğu için, ayaklarımın yanmış olduğunun farkına vardım, karnım hâlâ aç, ama bundan böyle topal kalacağım. İhi! İhi! İhi!

Ağlıyordu... Hem de öyle yüksek sesle ağlıyordu ki, beş kilometre öteden hıçkırıklarını duymak mümkündü! Zavallı Pinokyocuk birden boşandı, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Bütün bu anlatılanlardan tek bir şey, yani tahta çocuğun açlıktan öleceğini öğrenen Geppetto cebinden üç tane armut çıkarttı, Pinokyo’ya uzatırken şöyle dedi:

— Bu armutları kahvaltıda yiyecektim, şimdi gönül rızamla sana veriyorum. Al, afiyetle ye! İnşallah bunları yiyince açlığın biraz geçer.

— Eğer benim armutları gerçekten yememi istiyorsan, lütfen soymak zahmetine katlanır mısın?

Geppetto, şaşkınlıkla sordu:

— Soymak mı? Oğlum, senin bu kadar mızmız ve kolay kolay her şeyi beğenmeyeceğini bilmezdim. Çok kötü! Bu dünyada,

kendimizi daha ufacak çocukken her şeyi sevmeye ve yiyecek seçmemeye alıştırmalıyız. Çünkü nelerle karşılaşacağımızı bilemeyiz.

Pinokyo, babasının sözünü yarıda kesti:

— Şüphesiz haklısın, fakat ben meyveyi kabuğunu soymadan dünyada yiyemem! Sert yiyeceklere hiç dayanmam!

Geppetto, öğüdün yararı olmayacağını görünce, bir bıçak aldı ve sabırla armutların kabuklarını soydu, masanın kenarına yığıldı.

İki ısırişta armudu bitiren Pinokyo, koçanını atmak üzereydi ki, Geppetto koluna yapışarak şunları söyledi:

— Dur, atma. Bu dünyada her şey işe yarayabilir.

Pinokyo, karşı koydu:

— Ben koçanı da yer miyim artık. Dünyada yemem! Geppetto, sinirlerine hâkim olarak cevap verdi:

— Ne olacağını bilemeyiz... Dünyanın doksan türlü hâli var!

Böylece, üç armudun da koçanı, pencereden atılacağına masanın üstüne, kabukların yanına kondu.

Üç armudu da bitiren Pinokyo esnedi sonra memnun olmamış bir sesle:

— Açlığım hiç geçmedi. Eskisi gibi karnım gurulduyor! dedi.

— İyi ama oğlum, sana yedirecek başka şeyim yok ki!

— Gerçekten yok mu yiyecek bir şey?

— Yok... Yalnızca armutların koçanlarıyla kabukları var.

Pinokyo:

— İnsan sabırlı olmalı, dedi. Mademki yiyecek yok, ben de kabukları yerim.

Böylece kabukları çiğnemeye başladı. Önce yüzü buruştu, bir iki derken, bütün kabukları bitirdi, kabuklardan sonra sıra koçanlara geldi, koçanları da iştahla yiyip bitirdikten sonra elleriyle karnını okşadı ve neşeli bir sesle:

— Oh... İşte şimdi doydum, dedi.

Geppetto:

— Şimdi anladın ya, dedi. Sana niçin fazla zor beğenir olmamak gerektiğini söylememin nedeni bu. Ne bulursan ye... Başımıza ne geleceğini önceden bilmemiz imkânsızdır oğlum. Dünyanın doksan türlü hâli var!

Sekizinci Bölüm

GEPETTO,

PİNOKYO'YA YENİ AYAKLAR YAPIYOR

Kaşlarını çatmasına rağmen, zavallı Pinokyo'nun acıklı hâline Geppetto'nun içi yanıyordu. Bir kelime bile söylemeden aletlerini aldı, iki odun parçası bulup işe başladı.

Yarım saat içinde ayaklar bitmişti; iki küçük ayak... Eşsiz bir ustanın elinden çıktığı belliydi.

Geppetto, tahta çocuğa dönerek:

— Gözlerini kapat ve uyu! dedi.

Pinokyo, gözlerini yumarak uyur gibi yaptı.

Tahta Çocuğun henüz karnı doymuştu ki, bu defa ayak isterim, diye homurdanıp, huysuzluk etmeye başladı.

Fakat Geppetto, yaramazlığının cezasını çeysin diye aldırmadı ve yarım gün ağlamasına izin verdi. Sonunda daha fazla dayanamadı:

— Sana niye yeni ayak yapayım? diye sordu. Tekrar evden kaçasın diye mi?

Tahta çocuk, hıçkırma hıçkırma:

— Söz veriyorum, dedi. Bir daha evden kaçmayacağım
Bundan sonra iyi bir çocuk olacağım.

Geppetto:

— Bütün çocuklar babalarından bir şey kopartmak için hep aynı yalanı söyler, söz verir, dedi. İnanmıyorum sana!

— Söz veriyorum, okula gideceğim, derslerime çalışacağım ve iyi bir insan olacağım.

— Her çocuk, istediğini yaptıncaya kadar böyle vaatlerde bulunur!

— Ama ben her çocuk gibi değilim! Onların hepsinden daha iyiyim ve yalan da söylemem! Sana söz veriyorum baba bir sanat öğreneceğim ve ömrünün son devrinde sana bakacağım.

O uyur gibi yaparken, Geppetto, yumurta kabuğunda erittiği bir parça tutkalla, yaptığı bacakları tahta çocuğun bedenine yapıştırdı. O kadar mükemmel olmuştu ki, kimse bu ekin farkına varamazdı!

Tahta çocuk, ayaklara kavuştuğunu hisseder hissetmez, üzerinde yattığı masadan yere sıçradı, odada takla atmaya başladı. Sevincten çıldırmıştı sanki.

Babasına dönerek:

— Bana yaptığın bu iyiliğe karşı, derhâl okula gideceğim, dedi.

— Aferin, sen cici çocuksun!

— Ama okula gitmek için, elbiseye ihtiyacım var.

Fakir ve meteliksiz bir adam olan Geppetto tahta çocuğa krepon kâğıdından bir elbise, ağaç kabuğundan bir çift ayakkabı ve ekmek kabuğundan da şapka yaptı.

Pinokyo, kendini seyretmek için hemen bir durgun su başına koştu, suya düşen yansımasından o kadar memnun oldu ki, tavus kuşu gibi kabardı.

— Sonunda insana benzedim!

Geppetto:

— Gerçekten de öyle, dedi. Unutma ha, insanı insan yapan, giydiği elbisenin yeniliği değil, temizliğidir.

Tahta çocuk:

— Bu yeterli değil, diye ekledi. Okula gidebilmek için hâlâ bazı şeyler gerekli. Gerçekten de en önemli şeyim eksik.

— Neyin eksik?

— Alfabem yok!

— Haklısın ama nasıl alacağız?

— Çok basit. Kitapçıya gidip, bir tane alacağız.

— Ya parası?

— Benim param yok!

Geppetto üzgün bir sesle:

— Benim de yok, dedi.

Pinokyo, yaradılıştan neşeli bir tabiata sahip olduğu hâlde somurttu; çünkü hakiki fakirliği, küçük çocuklar bile gayet iyi hissederler.

Geppetto:

— Dur, bakalım, sabırlı ol, dedi. Sonra birden ayağa fırlayarak, her tarafı yamalı ve yırtık ceketini giyerek evden çıktı.

Çok geçmeden geri döndüğünde Pinokyo'ya bir alfabe almıştı, fakat sırtındaki ceketini satmıştı. Zavallı Geppettocuk gömlekle dolaşıyordu. Dışarıda ise lapa lapa kar yağıyordu.

— Ceketin nerede baba?

— Sattım.

— Niye sattın?

— Hava çok sıcak; ihtiyacım olmuyor.

Pinokyo, bu cevabın anlamını gayet iyi anladı ve hemen babasının boynuna sarılarak deli gibi öpmeye başladı.

Dokuzuncu Bölüm

PİNOKYO KUKLA SEYRETMEK İÇİN ALFABESİNİ SATIYOR

Kar biraz durur gibi olunca Pinokyo, alfabesi koltuğu altında okulun yolunu tuttu. Yolda, küçücük beyninin içi birçok şey canlandırıyor, gökyüzünde her biri birbirinden güzel şatolar kuruyordu.

Kendi kendine şöyle diyordu:

— Bugün okulda hemen okumayı öğrenirim, yarın saymayı öğrenirim, daha ertesi gün sayıları öğrenirim. Sonra bütün bu bildiklerim sayesinde dünya kadar para kazanırım. Kazandığım ilk parayla babama yeni bir ceket yaptırırım. Ama öyle basit bir ceket değil! Her tarafı altın ve gümüş, düğmeleri elmastan olacak. Doğrusu ihtiyar adamcık bunu hak etti, ceketini satıp bana bu alfabe aldı. Hem de soğuk havada... Böyle fedakârlığı ancak babalar yapar!

Büyük bir istekle bunları tekrarlarlarken, uzaktan davul zurna sesine benzer sesler işitti. Fi fi fi fi, zum zum zum...

Durup kulak kabarttı. Sesler, küçük bir sahil köyüne giden yolun kesiştiği sokaktan geliyordu

— Acaba ne oluyor? Şimdi okula gidiyor olmam ne kötü... Gitmeseydim...

Pinokyo durmuş, ne yapacağını düşünüyordu. Bir karar vermesi gerekiyordu. Okula gitmeli miydi? Yoksa davul ve zurna sesine mi koşmalıydı?

Sonunda omuzlarını silkip dudak bükerek:

— Bugün davul zurnaya giderim, yarın da okula, diye mırıldandı.

O sesin geldiği tarafa koştukça, davul ve zurna sesleri yaklaşıyordu: Fi fi, zum zum zum!

Az sonra Pinokyo kendini küçük bir meydanda birikmiş kalabalık arasında buldu. Halk, tahta ve kanaviçeden yapılmış, üstü boyalı bir kulübenin etrafında halka yapmıştı.

Pinokyo, yanı başında duran bir çocuğa dönerek:

— Bu kulübe ne? diye sordu.

— Levhayı oku da öğren! Ne olduğu yazılı!

— Okuma bilsem ben de okurum, ama henüz okuma öğrenmedim.

— Bravo, mankafa! Mademki okuma bilmiyorsun, ben sana okuyuvereyim. Şurada gördüğün ateş kırmızısı yazı şöyle diyor: “BÜYÜK KUKLA TİYATROSU”

— Başlayalı çok oldu mu?

— Şimdi başlıyor.

— İçeri girmek için ne kadar para gerekiyor?

— İki peni...

Meraktan çatlayan Pinokyo, ne yaptığını şaşırды ve yanındaki çocuğa utanmadan:

— Bana yarın geri vermek üzere iki peni verir misin?

Çocuk, Pinokyo’yu bir kenara çekerek:

— Seve seve verirdim, dedi. Fakat nedense bugün canım vermek istemiyor.

Bunun üzerine Pinokyo:

— Sana ceketimi iki peniye satarım, dedi.

— Senin krepon kâğıdından yapılmış ceketin benim ne işime yarar? Bir yağmur yağıp ıslansa sırtıma yapışır kalır.

— Ayakkabılarımı alır mısın?

— Ateşi tutuşturmaktan başka ne işe yarar ki, tahta ayakabıların?

— Peki, şapkama ne verirsin?

— Aman ne değerli şey! Ekmek kabuğundan yapılmış bir kep! Ayol, o kafamdayken, farenin gelip burnumu kemirmesi ihtimali var!

Pinokyo ne diyeceğini şaşırıldı. Başka bir teklifte bulunmaya cesareti yoktu. Bir an kararsız, ne yapacağını bilmez hâlde çekindi. Sonunda şöyle dedi:

— Bu hiç kullanılmamış alfabeye karşılık bana iki peni verir misin?

Çocuk, görüldüğünden daha akıllı bir şekilde şu cevabı verdi:

— Ben küçük bir çocuğum! Kendim gibi küçük çocuklardan bir şey satın almam!

İki çocuğun konuşmasını dinlemekte olan eski elbiseli atmaca gibi bir adam:

— Ben o alfabeği iki peniye satın alırım, diye bağırdı.

Böylece, ihtiyar Geppettocuğun o soğukta ceketini satarak aldığı alfabe iki peniye oracıkta satılıverdi!

Onuncu Bölüm

PINOKYO

ATEŞ YİYEN SİHİRBAZ'LA KONUŞUYOR

Pinokyo, küçük kukla tiyatrosuna girdiği zaman, ayaklanma diyebileceğimiz önemli bir şey oldu. Perde kalkmış, oyun henüz başlamıştı. Sahnede Harlekin'le Punçinello her zamanki gibi ağız kavgası yapıyordu. Her an yumruk yumruğa gelmeleri ihtimali vardı.

Seyirciler, dikkat kesilmiş, iki kuklanın kavgasını katıla katıla dinliyordu.

Birdenbire, Harlekin kavgayı yarıda kesti, seyircilere doğru dönerek parmağıyla arka sıralarda oturan birini işaret etti ve dramatik bir sesle bağırdı:

— Aman Allah'ım! Rüya mı görüyorum? Yoksa gerçek mi? Ama bu kesinlikle Pinokyo! Punçinello, arkadaşının işaret ettiği yere bakınca:

— Pinokyo'nun ta kendisi! diye haykırdı. O sırada sahnenin arkasında seyircilere bir göz atan Rose:

— Evet, o, ta kendisi! diye bağırdı. Sahnenin dört bir tarafından ortaya çıkan kuklalar, hep bir ağızdan, el çırparak:

— Pinokyo'nun ta kendisi! Pinokyo'nun ta kendisi! diye bağırdılar. Yaşasın Pinokyo ağabeyimiz. Pinokyo bizim ağabeyimizdir!

Harlekin:

— Pinokyo, koş yanıma! diye seslendi. Kendini tahta kardeşinin kollarına at!

Bu içten davet karşısında Pinokyo, sıranın ucundan, boş sandalyelerin üstünden sıçradı. İkinci sıçrayışta orkestra şefinin tam önüne varmıştı, oradan da sahneye zıpladı.

Pinokyo'nun, tiyatronun artistleri ve kuklaları tarafından karşılanışını, birbirleriyle sarmaş dolaş oluşlarını kelimelerle anlatmak çok güçtür.

Kardeşlerin buluşması çok heyecanlı olmuştu doğrusu, fakat sıralarda oturan halk, oyunun yarıda kesilmesine kızdı ve sabırsızlıkları artınca da bağıştı:

— Oyuna devam edin! Oyunun sonunu görmek istiyoruz!

Fakat boşuna... Kuklalar, oyuna devam edecekleri yerde, gürültüyü, bağışmayı bir kat daha artırdılar, Pinokyo'yu omuzlarına bindirerek, sahnede yürüyüşe başladılar.

Bu sırada bir adam çıktı sahneye, iri yarı, ilk bakışta karşısındakini korkutacak kadar çirkin bir adam. Kapkara sakalları, çenesinden sarkmış, yere değmek üzereydi. Yürürken bastığı yerlerin tir tir titrediğini söylemek yeter sanırım. Fırın kadar kocaman bir ağız vardı. Gözleri, içinde mum yanan kırmızı camlı bir çift feneri hatırlatıyordu. Yılan derisi ve tilki kuyruklarının uç uca eklenmesiyle yapılmış kocaman bir kamçıyı, ikide bir sahnede şaklatıyordu. Onun birden sahnede görünmesiyle, tiyatro derin bir sessizliğe gömüldü; herkes korkudan âdeta nefes alamıyordu. Kız, erkek bütün kuklalar tir tir titreşiyorlardı.

— Tiyatromda niye kargaşalık çıkartıyorsun?

Pinokyo, kendini savunmaya çalıştı:

— İnanınız efendim, kabahat bende değil!

— Yeter... Kes sesini! Bu akşam hesaplaşırız.

Oyun sona erer ermez, tiyatronun sahibi o akşam yiyeceği güzel bir kuzunun ateşte çevrilmekte olduğu mutfağa gitti. Yakacak odun kalmadığı için, Harlekin'le Punçinello'yu çağırdı. Onlara şöyle dedi:

— O kuklayı getirin buraya. Kuru odundan yapılmış. Ateşe atacak olursam iyi alev çıkartır ve kuzuyu kızartır.

Önce Harlekin'le Punçinello çekindiler; fakat efendilerinin kaşlarını çattığını görünce, itaat etmediler. Az sonra, yanlarında Pinokyo olduğu hâlde geri döndüler. Pinokyo, avaz avaz haykırıyordu:

— Baba! Baba! Kurtar beni! Ölmek istemiyorum! Ölmek istemiyorum!

On Birinci Bölüm

PİNOKYO ARKADAŞI HARLEKİN'İ KURTARIYOR

Tiyatronun sahibi “Ateş Yiyen”, ona bu ismi takmışlardı, daha önce de anlattığım gibi korkunç bir adamdı, özellikle kara sakalı peçete gibi göğsünü ve bacaklarını örtüyordu. Bununla beraber pek kötü kalpli sayılmazdı. Bunun için zavallı Pinokyo’nun karşısında, “Ölmek istemiyorum, ölmek istemiyorum!” diye bağırması üzerine içi burkuldu ve acıdı. Bir an kendine hâkim olmaya çalıştı, fakat bu hâkimiyeti uzun sürmedi. Az sonra yüksek sesle hapşırıldı. Harlekin, onun hapşırıldığını görünce, pek sevindi ve Pinokyo’ya doğru eğilerek, yavaşça mırıldandı:

— Müjde kardeşim! dedi. Tiyatro sahibi hapşırıldı, bunun anlamı “sana acıdı” demektir; artık kurtuldun sayılır.

Siz de bilirsiniz, bazı insanlar karşısındakine acıdıkları zaman ya ağlar ya da gözleri dolar. Ateş Yiyen de birine acıdığı zaman hapşırırdı!

Hapşırıldıktan sonra, Ateş Yiyen Pinokyo’ya bağırdı:

— Amma da zırladın ha! Bağırдың, çağırдың, kafamı ağrıttın! Adalelerim kasıldı sanki. Çabuk, yıkıl karşımdan!

Pinokyo:

— Tanrı sizi korusun! dedi.

Ateş Yiyen:

— Teşekkür ederim! diye cevap verdi. Annen, baban hâlâ hayatta mı?

— Babam hayatta. Annemin ise yüzünü görmedim.

— Seni şu ateşe atıp yakaydım, kim bilir baban ne kadar üzüldü! Zavallı ihtiyarcık! Ona çok acıyorum. Haydi, çık, çık, dışarı!

Pinokyo tekrar:

— Tanrı sizi korusun! dedi.

— Teşekkür ederim! Ben de kendime acıyorum, çünkü senin de gördüğün gibi, kuzu kızırtmaya odun kalmadı, doğrusunu istersen, içinde bulunduğum şu şartlar altında çok işime yaradın. Ama sana acıdım, bu yüzden biraz sabredeceğim! Şimdi, senin yerine, tiyatrodaki çalışan kuklalardan biri yanacak. Hey, jandarmalar, buraya gelin!

Bu çağrı üzerine, birden iki tahta jandarma belirdi. Çok uzun boylu, pek zayıftılar, başlarında tepeli külah, ellerinde kılıç vardı.

Ateş Yiyen, kaba bir sesle:

— Harlekin'i yakalayın, iyice bağlayın ve sonra ateşe atın, yakın. Kuzumun gayet güzel kızarmasını istiyorum, dedi.

Harlekin'in hâlini bir gözünüzün önüne getirin! O kadar çok korkmuştu ki, dizlerinin bağı çözüldü ve yüzükoyun yeri boyladı.

Bu manzaraya tanık olan Pinokyo, acı acı ağlayarak, kendini Ateş Yiyen'in bacaklarına attı, kara sakalını gözyaşlarıyla ıslatarak, yalvaran bir sesle:

— Ne olur acıyın, sayın Ateş Yiyen... Ona acıyın!

— Burada sayın kimse yok!

— Ne olur acıyın sayın şövalye...

— Burada şövalye yok!

— Ne olur, acıyın kumandan!

— Burada kumandan yok!

— Ne olur, acıyın, ekselans...

Kendisine ekselans dendiğini işiten Ateş Yiyen, gülümsemeye başladı, biraz yumuşamış ve nazikleşmişti. Pinokyo'ya dönerek tatlı bir dille sordu:

— Eee, söyle bakalım ne istiyorsun benden?

— Zavallı Harlekin'i bağışlamanızı rica ediyorum!

— Onu bağışlamak imkânsız... Kuzumu güzelce kızartmaya karar verdim bir kere... Sonra mademki seni bağışladım, onun yanması şart oldu...

Pinokyo, ekmek kabuğu şapkasını havaya fırlatarak:

— O zaman, diye bağırıldı. O zaman ben görevimi yapacağım...

Gelin jandarmalar! Beni bağlayıp ateşe atın. Hayır, hakiki arkadaşım, zavallı Harlekin'in benim yerime ölmesine kesinlikle razı olamam!

Pinokyo, bu sözleri o kadar dokunaklı bir sesle söylemişti ki, hazır bulunan bütün kuklalar ağlamaya başladılar. Tahtadan yapılmış olmalarına rağmen jandarmalar bile, iki gözleri iki çeşme ağlıyordu.

Başlangıçta put gibi sert duran Ateş Yiyen de yavaş yavaş yumuşamaya ve hapşirmaya başladı. Dört beş defa üst üste hapşırdıktan sonra, şefkatle kollarını ardına kadar açarak Pinokyo'ya:

— Sen çok iyi ve çok cesur bir çocuksun! dedi. Gel de seni bir öpeyim.

Pinokyo derhâl Ateş Yiyen'in kucağına koştu, sincap gibi kara sakalına tırmandı ve tam burnunun ucuna candan bir öpücük kondurdu.

Harlekin, güçlükle işitilebilir bir sesle sordu:

— Beni bağışladınız mı?

Ateş Yiyen:

— Seni bağışladım, dedikten sonra esneyip, başını sallayarak:

— Sabredeceğim! dedi. Bu akşam kuzuyu yarı pişmiş yarı çiğ yiyeceğim, ama bir dahaki sefere çiğ yersem Allah belamı versin!

Harlekin'in bağışlandığını işiten bütün kuklalar, sahneye koşuştular, lamba ve kandilleri yakarak, son provadaymış gibi neşeye hoplayıp zıplamaya başladılar. Şafak söktüğünde hâlâ dans ediyorlardı.

On İkinci Bölüm

ATEŞ YİYEN, PINOKYO'YA BEŞ ALTIN VERİYOR

Ertesi gün, Ateş Yiyen, Pinokyo'yu bir köşeye çekerek sordu:

— Babanın ismi ne?

— Geppetto.

— Ne iş yapar?

— Dilenir.

— Bari çok kazanır mı?

— Çok kazanır mı? Nerede, cebinde metelik yoktur. Düşünün bir kere. Okula gidebilmem için sırtındaki ceketini satıp bana alfabe alması gerekti.

— Zavallı! Ona çok acıdım! Al şu beş altını. Hemen ona götür ve benim selamlarımı söyle.

Pinokyo'nun Ateş Yiyen'e binlerce kere teşekkür ettiğini söylemeye gerek yok, tabii. Teker teker bütün kuklalarla hatta jandarmalarla kucaklaştı ve sevinç içinde eve doğru yola çıktı.

Fakat daha çok gitmemiști ki, yolda bir bacağı sakat bir tilki ve iki gözü kör bir kedi gördü. Bu iki sakat hayvan, birbirlerine kara günlerinde iyilik ediyormuşa benziyorlardı

Topal tilki, kediye dayanarak yürüyor, kör kedi de tilkinin rehberliği sayesinde ilerliyordu. Tilki, nazik bir sesle:

— Günaydın, Pinokyo! dedi. Pinokyo şaşkınlıkla sordu:

— İsmimi nerden biliyorsun?

— Babanı çok iyi tanırım.

— Nerde gördün babamı?

— Dün evinizin kapısında duruyordu.

— Ne yapıyordu?

— Gömleliydi, soğuktan tir tir titriyordu.

— Zavallı babacığım! Ama artık bütün bunlar bitecek bundan böyle soğuktan titremeyecek.

— Neden?

— Çünkü artık ben adam oldum. Tilki, kaba bir sesle alay etti:

— Adam! Sen adam oldun ha!

Kedi de kıkır kıkır gülüyordu, fakat güldüğünü belli etmemek için ön pençesiyle bıyıklarını kıvırıyordu.

Pinokyo kızgın bir sesle:

— Bunda gülünecek ne var? dedi. Ağzını sulandıracağı için özür dilerim, fakat sözlerimin anlamını anlamak istiyorsanız, beş altını gözlerinizle görün.

Pinokyo, bu sözlerden sonra, Ateş Yiyen'in armağan ettiği beş altını cebinden çıkartıp gösterdi.

Para sesini işiten tilki, isteksiz bir hareketle, sakat gösterdiği bacağı uzattı. Kedi, yeşil feneri andıran gözlerini fal taşı gibi açtı. Sonra birden kapattı, hem de o kadar çabuk kapattı ki, Pinokyo bir şey fark etmedi.

Tilki:

— Eee, dedi. Şimdi bu paraları ne yapacaksın?

Kukla:

— Önce, dedi. Babama, altın ve gümüşten yapılmış elmas düğmeli bir ceket sonra da kendime bir alfabe alacağım.

— Kendine alfabe mi alacaksın?

— Evet! Okula gitmek ve doğru dürüst derslerime çalışmak istiyorum.

Tilki:

— Bak bana, dedi. Aptalca okumak arzum yüzünden bir bacaktan oldum!

Kedi de söze karıştı:

— Ben de öyle, dedi. Aptalca okumak arzumdan iki gözden oldum!

Tam bu sırada, yolun kenarındaki hendeğe konmuş bir saka, öterek şarkı ile Pinokyo'ya:

— Pinokyo, kötü arkadaşların sözlerini dinleme, dedi. Yoksa sonra pişman olursun!

Zavallı sakacık! Başına geleceği bileydi, ağzını açar mıydı hiç? Kedi, olduğu yerden bir sıçrayışta üstüne atladı ve gık bile demesine vakit bırakmadan, tüyüyle falan bir lokmayı yutuverdi.

Kuşu yiyip bitiren kedi, ağzını temizledi ve sonra kör numarası yaparak gözlerini kapattı.

Pinokyo, kediye:

— Zavallı sakacık, dedi. Niye ona öyle kötü davrandın?

— Ders olsun diye... Bir dahaki sefere, iki kişi konuşurken söze karışmaz ve başkalarının işine burnunu sokmaz!

Biraz yürümüşlerdi ki, tilki birden durdu. Pinokyo'ya:

— Paranı iki katı yapmak ister misin? diye sordu.

— Nasıl?

— Yani, beş altınını, yüz, bin, iki bin altın yapmak ister misin?

— İsterim tabii. Ama nasıl?

— Gayet basit. Şimdi eve gideceğine bizimle beraber gel.

— Beni nereye götüreceksiniz?

— Baykuşlar ülkesine!

Pinokyo, bir an duraladı, sonra kesin bir sesle:

— Hayır, gelemem, dedi. Eve yaklaştım; babam beni bekliyor. Dün gece eve gitmedim. Zavallı kim bilir ne kadar esnemiştir? Ben gerçekten kötü bir evladım, “İtaatsiz çocuklar dünyada hiç bir işe yaramazlar” diyen ağustos böceği haklıymış! Hep kendi zararına! Başıma gelmedik kalmadı. Daha dün Ateş Yiyen’in yanında ölüm tehlikesi atlattım... Oh! Hatırlayınca bile tüylerim diken diken oluyor.

Tilki:

— O zaman, dedi. Eve gitmeye kesin olarak karar verdin ha? Git öyleyse. Görürsün daha mı iyi olur, daha mı kötü!

Kedi de:

— Senin için kötü olur, dedi. Bize ne?

— İyice düşün, Pinokyo! Ayağına gelen serveti tepiyorsun.

Kedi de tekrarladı:

— Büyük bir serveti tepiyorsun!

— Bir iki gün içinde beş altının, iki bin olabilir.

Kedi yine tekrarladı:

— İki bin altın! Az buz değil!

Pinokyo, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık sordu:

— Beş altın, iki bin tane nasıl olabilir?

Tilki:

— Şimdi sana açıklarım, dedi. Baykuşlar ülkesinde kutsal bir tarla var. Bu tarlaya herkes “Mucizeler Tarlası” der. Tarlada küçük bir çukur kazıp içine bir altın koyacaksın. Çukuru, bir parça toprakla örteceksin, iki teneke suyla ıslatacağısın, üstüne bir parça tuz ekeceksin ve akşam olunca rahatça gidip yatacağısın. Bu arada, geceleyin altın paralar büyüüp çiçek açacak, ertesi sabah uyanıp

da tarlaya gittiğinde ne göreceksin biliyor musun? Olgun bir mısır koçanı kadar üzeri altınla dolu bir ağaç!

Gittikçe şaşkınlığı artan Pinokyo:

— Bu tarlaya beş altınımı birden gömecek olursam, ertesi sabah kaç altın bulurum? diye sordu.

Tilki:

— Bunun hesabı çok basit, dedi. Sen kendin de parmaklarınla hesap edebilirsin. Bir altının beş yüz verdiğini düşünerek sayarsak beş tane beş yüz. Ertesi sabah cebinde iki bin beş yüz çil altın bulacaksın. Düşün bir kere...

Pinokyo, sevinçle zıplamaya başladı:

— Oh, ne güzel! İki bin beş yüz altın elime geçer geçmez, iki binini kendim alır, beş yüzünü ikinize armağan ederim.

Tilki, sıkılmış gibi yaparak:

— Bize armağan mı? dedi. Sen rüya mı görüyorsun?

Kedi de aynı sözleri tekrarladı:

— Sen rüya mı görüyorsun?

Tilki:

— Biz para için, kendi çıkarımız için çalışmayız, dedi. Amacımız herkesin zengin olması...

Kedi de:

— Evet, amacımız başkalarının zengin olması, dedi.

Pinokyo kendi kendine:

— Ne iyi kalpli insanlar! diye düşündü. Ondan sonra, babasını, ona alacağı ceketi alfabeyle, her şeyi unutarak tilki ile kediyeye:

— Ne duruyorsunuz, hemen yola çıkalım, dedi. Sizinle geliyorum ben de.

On Üçüncü Bölüm

ARKADAŞLARI PINOKYO'YU HANDA BIRAKIP GİDİYORLAR

Az gittiler, uz gittiler sonunda akşama doğru, yorgunluktan ölü gibi Kırmızı İstakoz Hanı'na vardılar.

Tilki:

— Burada konaklayalım, dedi. Bir şeyler yer, bir iki saat dinleniriz. Yarın sabah şafak vakti Mucizeler Tarlası'nda olabilmek için gece yarısı tekrar yolumuza devam ederiz.

Hana giren üç kafadar, bir masaya oturdular fakat hiç birinin iştahı yoktu.

Hazımsızlıktan şikâyet eden ve kendini pek iyi hissetmeyen kedi, sadece domates suyu, otuz beş balık, dört porsiyon peynir, pişmiş karaciğer yedi ve sonra karaciğerin mevsimi olmadığını söyleyerek üç defa tereyağı ve gravyer peyniri getirtti.

Keza, tilki de pek az şey ısmarladı, doktoru sıkı bir perhiz tavsiye ettiği için beşli tavukların yan yana sıralandığı soslu bir tavşan yedi. Tavşanı hakladıktan sonra, bıldırcın, tavşan, kertenkele ve diğer lezzetli hayvanların etinden yapılmış bir yemek getirtti. Başka bir şeycikler yiyemedi! Daha sonra da yemekten öğrendiğini, o kadar ki, ağzına bir şey sokamadığından dert yandı!

Bununla beraber en az yiyen Pinokyo oldu. Ekmekle ceviz ısmarlayan Pinokyo, hepsini tabağında bıraktı. Akıllı fikri Mucizeler Tarlası'na takılan zavallı çocukcağz altın paraları hazmedemeyiş nedeniyle peklik olmuştu!

Yemek bitince tilki, hanın sahibine:

— Bize iki oda ayır, dedi. Biri Pinokyo'ya öbürü de arkadaşımın bana. Yola çıkmadan önce biraz kestirelim. Unutma ha, gece yarısında bizi uyandıracaksın, yola çıkacağız.

Hancı:

— Hay hay beyim, dedi, ve sanki “Amacınızı biliyorum. Birbirimizi iyi anlarız!” der gibi, tilki ile kediye göz kırptı.

Pinokyo, yatağa girer girmez uykuya daldı ve rüya görmeye başladı. Rüyasında, bir tarlanın ortasına oturmuştu. Tarlanın her tarafında çil altınlar büyümüşü. Rüzgâr estikçe altınlar “çin çin çin” diye ses çıkartıyordu. Sanki “İsteyen gelsin, bizi alsın!” diye haykırıyordu. Fakat Pinokyo, tam ellerini açmış, güzel altınları toplayıp cebine indirecekti ki, yani rüyanın en önemli yerinde, kapının hızla üç defa vurulmasıyla uyandı. Hancı, saatin on ikiyi vurduğunu haber vermeye gelmişti

Tahta çocuk:

— Arkadaşlarım hazır mı? diye sordu.

— Hazır mı dedin? Ooo... Onlar gideli iki saat oluyor!

— Bu kadar acelelerinin nedeni ne?

— Kedi, en büyük yavrusunun hasta olduğunu ve ölüm döşeginde yattığını haber aldı.

— Yemek parasını ödediler mi?

— Sen ne diyorsun? Onlar gibi okumuş yazmış kimseler, senin gibi bir centilmene böyle bir haksızlık yapmayı akıllarından bile geçirmezler!

— Ne kötü! Bana bunu yapmakla en büyük haksızlığı yaptılar.

Pinokyo, başını sallayarak söylediği bu sözlerden sonra şunu sordu:

— Sevgili dostlarım beni nerede bekleyeceklerine dair bir şey söylediler mi?

— Yarın sabah, şafakta Mucizeler Tarlası’nda olacaklarmış.

Pinokyo, yedikleri yemeğin ve yattıkları odanın parası olarak bir altın verdikten sonra handan ayrıldı!

Dışarısı o kadar karanlıktı ki, Pinokyo az kalsın yolunu kaybedecekti. Çünkü insan karanlıkta bir metre ilerisini göremiyordu. İleride, yapraklar bile kıpırdamıyordu. Yalnız bazı

gece kuşları, yolun iki tarafındaki hendekler arasında uçuşurken kanatlarıyla Pinokyo'nun burnuna çarpıyorlardı. Pinokyo, bundan o kadar korkuyordu ki, derhâl bir adım gerileyerek:

— Kim var, orada? diye bağıırıyordu.

Etraftaki dağlara çarpan sesi yankılanıyordu:

— Kim var orada? Kim var orada? Kim var orada?

Pinokyo, yoluna devam ederken, bir ağacın gövdesinde pırlıl pırlıl parlayan bir böcek görür gibi oldu.

Pinokyo:

— Sen kimsin? diye sordu.

Böcek, başka dünyadan konuşuyormuş gibi, gayet alçak ve zayıf bir sesle:

— Ben konuşan ağustos böceğinin ruhuyum, dedi.

Kukla:

— Benden ne istiyorsun? diye sordu.

— Sana öğüt vermek istiyorum. Geri dön, cebinde kalan dört altını, sen eve dönmedin diye ümitsizlik içinde gözyaşları döken babana götür.

— Yarına kadar babam zengin bir adam olacak, o dört altın iki bin altın getirecek.

— Seni bir günde zengin edeceklerini söyleyenlere inanma oğlum. Böyleleri ya delidir ya da serseri! Sen beni dinle de evine dön.

— Aksine, ben yoluma devam etmeye karar verdim.

— Vakit çok geç!

— Yoluma devam etmeye karar verdim!

— Etraf zifiri karanlık!

—Yoluma devam etmeye karar verdim!

— Yol tehlikeli!

— Yoluma devam etmeye karar verdim.

— Kendi başına buyruk olan çocukların er geç pişman olacaklarını unutma!

— Hep aynı hikâye! Allah rahatlık versin ağustos böceği!

— İyi geceler Pinokyo! Allah seni tehlikeden korusun ve şeytana uydurmasın!

Konuşan ağustos böceği henüz sözünü bitirmişti ki, sönen bir ışık gibi gözden kayboldu ve ortalık eskisinden daha fazla karanlığa büründü.

On Dördüncü Bölüm

PİNOKYO

DOLANDIRICILARIN ELİNE DÜŞÜYOR

Yoluna devam eden tahta çocuk kendi kendine mırıldanıyordu:

— Biz çocuklar ne şanssız insanlarız. Herkes bizi azarlar, herkes bize öğüt verir. Sözlerini dinleyecek olsan, bu defa da kendilerini anamız, babamız zannederler. Hepsi de... Hatta ağustos böceği bile... Görüyor musun? Onun sıkıcı öğütlerini dinlemedim ya, şimdi ona göre başıma kim bilir ne felaketler gelecektir. Ben böyle şeylere inanmam! Hiç bir zaman da inanmadım. Bence, babalar, çocukları geceleri evden kaçmasın diye şeytandan bahsedip, çocuklarını korkutur. Sonra, şimdi şurada karşıma çıkacak olsa, sanki beni korkutur mu? Dünyada korkmam doğrusu! Aksine koşup karşısına dikilir ve bağırırım:

— Bay şeytan, benden ne istiyorsun? Benimle şaka olmayacağını unutma ha! Onun için doğru dürüst yoluna git, başına bela arama.

Bu sözleri duyunca zavallı şeytancıklar kim bilir nasıl bir rüzgâr gibi kaçışır. Doğrusu onların hâlini görmek isterdim. Bununla beraber, onlar terbiye görmedikleri için belki kaçmazlardı, o zaman ben kaçar, bu işe bir son verirdim...

Fakat daha Pinokyo, sözlerinin sonunu getirmeden, geride bir şeylerin kırırdadığını işitti. Arkasına döndüğünde alaca karanlıkta, kömür çuvallarına girmiş, iki kapkara şekil gördü. Parmak uçlarında ona doğru koşuyorlar ve arada bir birkaç metre yolu sıçrayarak kat ediyorlardı.

Pinokyo, kendi kendine:

— İşte şeytanlar göründü, dedi, altınları nereye saklayacağını şaşırarak, ağzına, dilinin altına gizledi. Sonra kaçmaya çalıştı. Fakat daha bir adım atmamıştı ki, kollarından yakalandı, iki korkunç ses:

— Ya paranı ver ya canını! diyordu.

Pinokyo, paralar ağzında olduğu için konuşamıyor, belki bin defa yere eğilip doğruluyordu. Böylelikle, torbaya gizlenmiş, yalnızca gözleri görünen iki hırsıza, kendisinin zavallı, cebinde meteliği olmayan bir kukla olduğunu anlatmaya uğraşıyordu.

İki hırsız tehdide başladı:

— Haydi durma! Saçmalamayı bırak da parayı çık.

Pinokyo ellerini kaldırarak:

— Param yok! demek istedi.

Hırsızların daha uzun boylusu:

— Sana parayı çık diyorum, yoksa öbür dünyayı boylarsın, dedi.

Öbürü de:

— Öbür dünyayı boylarsın ha! diye tekrarlardı.

— Seni öldürdükten sonra, babanı da öldüreceğiz!

— Hayır, hayır, ona dokunmayın! diye bağırdı. Bu sırada dilinin altındaki altınlar şingirdadı.

— Seni, haylaz seni! Demek parayı ağzına sakladın! Hemen çıkart!

Fakat Pinokyo ayak diriyordu.

— Ne? Sağır numarası mı yapıyorsun? Dur bir dakika, biz onu çıkarttırmasını biliriz.

Biri Pinokyo'yu burnunun ucundan, öbürü de çenesinden tutmuş burnunu yukarı çenesini aşağı çekerek, ağzını açmaya zorluyordu. Ama yararı yoktu. Pinokyo'nun dudakları birbirine çivilenmiş ve perçinlenmişti sanki.

Bunun üzerine, kısa boylu hırsız, bir bıçak çıkardı ve Pinokyo'nun ağzını aralamaya çalıştı. Fakat Pinokyo yıldırım gibi davranıp, elini ısırды ve bir çekişte koparttı. Pinokyo, haydudun eli diye koparttığı şeyin bir kedi pençesi olduğunu görüverince bilerseniz ne kadar şaşırды!

Pinokyo, kazandığı ilk zaferin sevinciyle, haydutların elinden silkindi ve yolun kenarındaki hendekten atlayarak kaçmaya başladı. Haydutlar arkasından, tavşanın peşinden koşan av köpeği gibi geliyorlardı, bir tanesi pençesi koptuğu için üçayağı üstünde koşuyordu.

Birkaç metrelik bir çam ağacına tırmandı ve en uçtaki dalına çıkıp oturdu. Haydutlar da tırmanmak istediler fakat orta yerine geldikleri sırada aşağıya kaydılar. Yere indiklerinde ötelere berilerine ağaç kabukları batmıştı.

Fakat kolay kolay yenileceğe benzemiyorlardı, etraftan topladıkları çalı çırpıları çam ağacının dibinde toplayıp ateşe verdiler. Çok geçmeden, çam ağacı ateş aldı ve rüzgârda titreyen bir mum ışığı gibi yanmaya başladı. Alevlerin her an biraz daha yükseldiğini gören Pinokyo, kavrulmak istemediği için, ağacın tepesinden kendini yere attı ve tarlaların, bağların arasından kaçtı. Haydutlar da peşinden geliyor, avlarını bu defa olsun ellerinden kaçırmamaya çalışıyorlardı.

Gün ışımaya başladığında, hâlâ Pinokyo'yu kovalıyorlardı. Pinokyo, birden yolunun, içi su dolu bir hendekle sonlandığını gördü. Şimdi ne yapacaktı?

“Bir, iki, üç!” dedi ve hız alarak hendeğin üstünden sıçradı. Haydutlar da peşinden atlamak istediler, fakat mesafeyi iyice hesaplayamadıkları için cumburlop, suyu boyladılar! Gürültüyü duyan Pinokyo yoluna devam ederken, gülererek şöyle bağırdı:

— Sıhhatler olsun, bay hırsızlar.

Artık onların boğulduklarını sanarak arkasına baktığı zaman, iki haydutun her taraflarından sular sıza sıza peşinden koşmakta olduğunu gördü.

On Beşinci Bölüm

HAYDUTLAR

PİNOKYO'YU MEŞE AĞACINA ASİYORLAR

Bu manzarayı gören kuklanın ümitleri kırıldı, artık kendini yere atıp gelmelerini beklemekten başka çare yoktu. Son bir ümitle, gözlerini etrafta dolaştırınca, yeşil ağaçlara arasında, kar gibi beyaz bir ev gördü.

Kendi kendine:

— Ah, nefesim yetse de o eve kadar gidebilsem, dedi. Belki kurtulurdum.

Daha fazla vakit kaybetmeden, olanca hızıyla eve doğru koşmaya başladı, haydutlar da peşinden geliyordu. Sonunda, iki

saatlik amansız bir kovalamacadan sonra, nefesi bitik bir hâlde evin kapısına vardı ve çaldı.

Cevap veren olmadı. Haydutların ayak seslerinin gittikçe yaklaştığını duyunca da, tekrar telaşla kapıyı vurdu. Yine cevap veren olmadı.

Vurmanın para etmeyeceğini anlayınca, tekmelemeye ve omuzlamaya çalıştı. Bunun üzerine evin camı açıldı ve güzel bir çocuk belirdi camda. Mavi saçları, kireç gibi bembeyaz yüzü vardı. Gözleri kapalıydı, elleri göğsünde kenetlenmişti Dudağını bile kıpırdatmadan, çok derinden gelen bir sesle:

— Bu evde kimse oturmuyor, dedi. Hepsi öldü!

Pinokyo, ağlaya ağlaya yalvarmaya başladı:

— Ne olur, hiç olmazsa bana kapıyı aç, dedi.

— Ben de ölüyüm.

— Sen de mi ölüsün? O zaman camda ne arıyorsun?

— Tabutumun gelip beni almasını bekliyorum.

Bu sözlerden sonra çocuk kayboldu, en ufak bir gürültü bile çıkmadan pencere kendiliğinden kapandı.

Pinokyo:

— Mavi saçlı güzel kız, diye yalvardı. Allah aşkına kapıyı aç! Haydutların kovaladığı zavallı bir çocuğa acı.

Fakat henüz söyleyeceklerini bitirmemişti ki, yakasından yakalandığını hissetti. İki haydut birden, Pinokyo'yu tehdide başladılar:

— Bu defa elimizden kurtulamayacaksın!

Ölümlle yüz yüze gelen kukla, korkusundan o kadar titremeye başladı ki, bedeninin bütün tahta eklemleri zangır zangır sarsılıyor, ağzındaki altınlar şıkır şıkır ses çıkartıyordu.

Hırsızlar:

— Haydi, şimdi aç ağzını, dediler. Açacak mısın yoksa? Demek susuyorsun hâlâ. Biz bu defa nasıl açtıracağımızı biliriz.

Hemen ustura gibi keskin iki kama çekerek, Pinokyo'nun ağzını ayırmaya kalkıştılar. Fakat, Allah'tan kuklacık gayet sağlam odundan yapılmıştı. Kama kırıldı ve haydutlar sap ellerinde, birbirlerine bakakaldılar!

Bir tanesi:

— Ne yapacağımızı biliyorum, dedi. Bunu asmalı... Haydi, hemen asalım!

Öbürü tekrarladı:

— Evet, hemen asalım!

Vakit kaybetmeden, Pinokyo'nun kollarını arkasına bağladılar, boğazından bir halat geçirerek büyük bir meşe ağacının dalına astılar Pinokyo'yu.

Sonra, otların üstüne oturup, Pinokyo'nun can çekişmesini beklemeye başladılar. Fakat aradan üç saat geçtiği hâlde, kuklanın gözleri ardına kadar açık, ağzı ise sımsıkı kapalıydı ve durmadan da ayaklarını sallıyordu.

Daha fazla tahammülleri kalmayınca Pinokyo'ya:

— Yarına kadar allahısız marladık, dediler. İnşallah yarın geldiğimizde seni ölmüş, ağzını açık bulur, altınları alırız.

Bu sözlerden sonra kalkıp gittiler. Biraz sonra bir rüzgâr çıktı ve zavallı kuklacığı kapı çingırağı gibi bir daldan diğerine vurmaya başladı. Devamlı sallantı Pinokyo'yu hasta etti, kendisiyle birlikte sallanan upuzun burnu gide gele gide gele, boğazına dolandı, nefesini kesmeye başladı.

Yavaş yavaş gözlerinin ferisi söndü, ölümün çok yakın bir zamanda kendisini beklediğini bildiği hâlde, son dakikada olsun birinin gelip kurtaracağını ümit ediyordu. Fakat uzun bir bekleyişten sonra kimsenin gelmediğini görünce birden aklına yapayalnız can verdiği ve babası geldi:

— O, babacığım, babacığım! diye inledi. Hiç olmazsa sen yanımda olsaydın!

Nefesi tükendi ve artık daha fazla bir şey söyleyemedi. Gözlerini kapattı, ağzını açtı, bacaklarını gerdi, uzun uzun takırdadı ve hareketsiz kaldı.

On Altıncı Bölüm

MAVİ SAÇLI GÜZEL ÇOCUK, PİNOKYO İÇİN DOKTOR ÇAĞIRIYOR

Zavallı Pinokyocuk, yaşlı meşe ağacının bir dalından aşağıya sarkarken, canlıdan çok ölmüşe benziyordu. Mavi saçlı güzel çocuk tekrar pencerede belirdi. Talihsiz kuklanın boğazından asılmış rüzgârda dans ettiğini görünce, içi burkuldu. Ellerini birbirine üç defa çırptı.

Bu işaret üzerine, hızla yaklaşan kanat sesleri duyuldu ve iri bir doğan gelip, pencerenin içine kondu, gagasını eğerek kızı saygıyla selamladı:

— Ne emrediyorsunuz saygıdeğer Peri Hazretleri?

Mavi saçlı güzel kız, asırlardan beri o ormanda yaşayan bir periydi.

— Şu ağaca asılı kuklayı görüyor musun?

— Evet görüyorum.

— Güzel öyleyse. Şimdi hemen oraya uç, kuvvetli gaganla onu ağaca bağlayan düğümü çöz, ağacın dibindeki yeşil otların üstüne yatır.

Doğan uçarak uzaklaştı ve iki dakika sonra geri döndüğünde şunları söyledi:

— Emirlerinizi yerine getirdim, efendim.

— Kuklayı nasıl buldun?

— İlk bakışta ölmüşe benziyordu, fakat boynuna dolanan upuzun burnunu kurtardığım zaman, derin bir nefes alarak çok zayıf bir sesle, “Oh, şimdi biraz daha iyiyim!” diye mırıldandı.

Bunun üzerine, peri ellerini iki defa çırttı. İnsan gibi, arka ayaklarında yürüyen çok güzel bir köpek belirdi. Posta arabacısı gibi giyinmişti. Başında, altınla işlenmiş üç köşeli bir şapka vardı. Kıvrır kıvrır beyaz peruğu omuzlarına kadar sarkıyordu. Elmas düğmeli, çikolata renginde bir yelek giymişti, yeleğinin her iki cebinde hanımının yemesi için verdiği kemikler duruyordu. Al kadifeden kısa bir pantolon, ipek çoraplar giymişti, arkasında şemsiye kılıfına benzer mavi satenden yapılmış bir kılıf vardı ki, yağmurlu havalarda, ıslanmasın diye kuyruğunu bunun içine sokardı.

Peri, Köpeğe:

— Medor, çabuk ol, dedi. Terbiyeli bir köpek gibi hareket et! Arabalarımın en güzeli ile koş, ormana git. Büyük meşe ağacının altında, otların üzerine yarı ölü hâlde, yatmış bir kukla bulacaksın. Hiç sarsmadan kucakla ve arabadaki yumuşak yastıkların üzerine yatır. Bana getir. Anladın mı ne yapacağını?

Köpek, anladığını anlatmak için, mavi saten kılıfı, üç dört defa salladı ve yarış atı gibi, olanca hızıyla uzaklaştı.

Çok geçmeden arabalıktan çok güzel minik bir araba çıkıyordu. İçindeki yastıklar, kanarya tüyüyle doldurulmuş, kenarları bisküvi ve krema ile dikilmişti. Arabayı yüz çift beyaz fare çekiyordu. Köpek, arabacı yerine oturdu, tıpkı hakiki bir sürücü gibi, acele gitmek için kamçıyı sağa sola şaklattı.

On beş dakika geçmemişti ki, araba geri döndü. Evin kapısında bekleyen Peri, Pinokyo’yu kucağına aldı inci kakmalı bir odaya getirdi. Ve hemen civardaki en meşhur doktorları çağırttı.

Doktorlar, birbiri peşi sıra geldiler: Karga, baykuş ve konuşan ağustos böceği, peri, Pinokyo'nun başucunda biriken doktorlara dönerek:

— Sizden şunu öğrenmek istiyorum, baylar, dedi. Bu talihsiz kukla ölü müdür, sağ mıdır?

Bu rica üzerine, önce karga, Pinokyo'ya yaklaştı, nabzını yokladı burnunu elledi, sonra ayak parmaklarını tuttu sonra bir adım gerileyerek, ciddi bir tonla şunları söyledi.

— Benim fikrimce kukla ölmüş sayılır. Ama bir rastlantı sonucu eğer ölmemişse yaşadığına dair bir belirti olması gerekirdi!

Baykuş ileri atıldı:

— Ben aynı fikirde değilim. Arkadaşım karganın teşhisine saygı duyarım fakat bence kukla hâlâ yaşıyor; bir rastlantı sonucu eğer canlı değilse, öldüğüne dair bir belirti olması gerekirdi!

Peri, konuşan ağustos böceğine dönerek:

— Bence, ne söyleyeceğini bilmeyen iyi bir doktorun yapacağı tek şey susmaktır. Kukla, benim için yabancı bir kimse sayılmaz, kendisini uzun zamandır tanırım!

O ana kadar odun gibi hareketsiz uzanmakta olan Pinokyo, bütün yatağı sarsan bir titremeye tutuldu.

Konuşan ağustos böceği:

— Bu kukla yaramazın biridir, dedi.

Pinokyo, bir an gözlerini açtı, sonra yeniden kapattı.

— Serseri, hiç bir işe yaramaz!

Bu sözler üzerine Pinokyo, utancından yüzünü yorganın altına gizledi.

— Bu itaatsiz, söz dinlemeyen kuklanın üzüntüsünden zavallı babası ölecek!

Bir az sonra hıçkırık sesleri odayı doldurdu. Merakla Pinokyo'nun yüzünü örten yorganı çekip de onun hıçkıra hıçkıra ağladığını görüverince düşünün nasıl şaşırdılar!

Karga ciddi bir sesle:

— Ölü ağlamaya başladı mı, bilin ki, iyileşecek! dedi.

Baykuş:

— Yakın dostum ve meslektaşımın fikirlerine saygı duyarım, ama bana kalırsa, bir ölü ağladığı zaman, onun öldüğüne ağladığı anlaşılır, dedi.

On Yedinci Bölüm

PİNOKYO İLACINI İÇMİYOR

Üç doktor dışarı çıkar çıkmaz, peri, Pinokyo'ya yaklaştı, elini alnına dokundurduğunda zavallı kuklanın ateşler içinde yandığını anladı.

Yarım bardak suda beyaz bir tozu eriterek, tatlı bir sesle Pinokyo'ya:

— İç bunu, birkaç güne kadar bir şeyin kalmaz, iyileşirsin, dedi.

Pinokyo, bardağa bir göz atınca, yüzünü ekşitti, sonra:

— Tatlı mı, acı mı? diye sordu.

— Acı, ama seni iyi edecek!

— Acıysa içmem ben!

— Dinle beni, iç şunu!

— Ben acı şey içmem!

— İç bitirince sana şeker vereceğim, acı olduğunu hissetmeyeceksin!

— Şeker nerede?

Altın şekerlikten bir şeker alan Peri:

— İşte, burada, dedi.

— Önce şekerini ver, sonra acı suyu içeyim...

— Söz veriyor musun?

— Evet, veriyorum. Bunun üzerine peri, Pinokyo'ya şekerini uzattı. Pinokyo, dişleriyle şekerini parçalayıp, bir saniyede yuttu sonra dudaklarını şapırdatarak:

— İlaç şeker olsaydı, ne iyi olurdu, dedi. Her gün içerdim!

— Şimdi verdiğin sözde dur da ilacını yut bakayım. Bunu içince iyileşeceksin.

Pinokyo, istemeye istemeye bardağı eline aldı, burnunun ucunu bardağa soktu: sonra dudaklarına yaklaştırdı: sonra yine burnunu bardağa soktu ve sonunda:

— Çok acı, çok acı, dedi. Dünyada içemeyeceğim.

— Acı olduğunu ne biliyorsun. Daha ağzına sürmedin!

— Sürmeden de onun acı olduğu belli! Kokusundan anladım! Önce başka bir şeker yiyeyim, sonra içerim...

Peri, bir anne sabırla, Pinokyo'nun ağzına bir şeker daha verdi ve sonra bardağı eline tutuşturdu.

Kukla, yüzünü gözünü buruşturarak:

— Böyle içemem! dedi.

— Niçin?

— Ayaklarımın altındaki yastık beni rahatsız ediyor.

Peri, itiraz etmeden yastığı kaldırdı.

— Yararı yok... Yine içemeyeceğim!

— Yine ne var?

— Oda kapısı açık, rahatsız oluyorum! Peri kalkıp kapıyı örttü.

Pinokyo hüngür hüngür ağlamaya başladı:

— Kısacası, bu ilacı içemeyeceğim. Dünyada içmem!

— Oğlum, pişman olursun sonra.

- Ne olursam olayım, umurumda değil.
- Hastalığın önemlidir...
- Ne olursa olsun.
- Yine aldırمام...
- Ateşin yükselirse, birkaç saat içinde öbür dünyayı boylarsın.
- Umurumda değil...
- Ölümden korkmuyor musun?
- Zerre kadar korkmuyorum! Bu acı ilacı içmektense ölmeyi tercih ederim.

Tam bu sırada oda kapısı ardına kadar açıldı, kömür gibi dört tavşan, omuzlarında bir tabutla içeri girdi.

Pinokyo, korkuyla yatakta doğruldu.

— Benden ne istiyorsunuz?

Tavşanların en büyüğü cevap verdi:

— Seni götürmeye geldik.

— Beni götürmeye mi? Ama daha ben ölmedim!

— Evet, ölmedin; fakat ateşini düşürüp seni iyileştirecek ilacı içmediğin için çok geçmeden öleceksin!

Kukla ağlamaya başladı:

— Oh periciğim, periciğim! Bardağı ver hemen... Allah aşkına çabuk ol... Ölmek istemiyorum... Hayır... Hayır... Ölmek istemiyorum!

Pinokyo, bardağı iki eliyle birden kavradı ve bir yudumda içindekileri bitirdi. Tavşanlar:

— Sabırlı olmalıyız, dediler. Uzun uzun buraya kadar boşuna gelmişiz!

Sonra tabutu omuzladılar, dişleri arasından homurdanıp, mırıldanarak dışarı çıktılar.

Gerçekten de birkaç dakika sonra Pinokyo, sapaşğılam yataktan fırladı. Tahta çocuklar pek nadir hastalanırlar ve çabucak da iyi olurlar!

Peri, onun odada hayata yeni kavuşmuş bir çocuk gibi koşup oynadığını görünce:

— İlaç tesirini gösterdi mi? diye sordu.

— Evet, gösterdi sayılır. Beni yeniden hayata kavuşturdu!

— Öyleyse niye içmemek için o kadar inat ettin?

— Çünkü biz çocuklar birbirimize benzeriz. Hastalıktan çok, yutacağımız ilaçtan korkarız!

— Çok kötü! Çocuklar iyi bir ilacın kendilerini tehlikeli bir hastalıktan ve hatta ölümden kurtarabileceğini akıldan çıkarmamalıdır...

— Bir dahaki sefere bu kadar inat etmem. Aklıma hemen tabut taşıyan tavşanlar gelir. Bunun üstüne hemen elime bardağı alır, içerim!

— Şimdi yanıma gel de anlat bakalım. Nasıl oldu da o iki haydutun eline düştün?

— Kukla tiyatrosunun sahibi Ateş Yiyen bana beş tane altın vererek, “Al, bunları babana götür.” dedi. Ben onun dediğini yapacağıma yolda gördüğüm tilki ile kedinin sözlerine kapıldım. Bana, “Bu beş altının iki bin olmasını ister misin? Bizimle gel, seni Mucizeler Tarlası’na götürelim.” dediler. Ben de, “Peki, gidelim!” dedim. Yolda, bir handa konakladık. “Bu handa bir yemek yiyip, biraz dinlenelim.” dediler.

Gece yarısı uyandığım zaman, onlar çoktan gitmişler. Tek başıma yola çıktım, karanlığı tarif etmem imkânsız. İşte bu arada yolda kömür çuvalına girmiş iki hırsız çıktı karşıma, “Ya paranı, ya canını” dediler. Ben de, “Param yok!” dedim. Dört altını dilimin altına gizlemiştim. Bir tanesi elini ağzıma sokup altınları almak istedi, ben de ısırıp elini koparttım, ağzımda kalan el değil, bir kedi pençesi idi. Ben kaçtım, onlar peşimden kovaladı. Sonunda beni yakalayıp, meşe ağacına astılar. “Yarın yine geleceğiz! O zaman seni, ağzı açık ölmüş bulacağız. Ağzına sakladığın paraları alacağız.” dediler. Peri:

— Peki, bahsettiğin dört altını ne yaptın?

Pinokyo:

— Kaybettim, dedi. Ama yalan söylemişti, çünkü altınlar cebindeydi.

Sözünü henüz bitirmişti ki, zaten uzun olan burnu, iki parmak daha uzadı.

— Nerede kaybettin?

— Ormanda kaybetmiş olacağım.

Bu ikinci yalan üzerine burnu tekrar, bir o kadar daha büyüdü.

Peri:

— Eğer bu yakınlarda kaybettiysen arar buluruz, dedi. Çünkü ormanda hiçbir şey kaybolmaz!

Kukla yeni aklına gelmiş gibi yaparak:

— Ah! dedi. Şimdi hatırladım. Dört altını kaybetmedim. Verdiğin ilacı içerken farkında olmadan yutmuşum.

Bu üçüncü yalan üzerine burnu o kadar uzadı ki, Pinokyo, başını bir tarafa döndüremez oldu. Başını sağa çevirse, burnunu yatağa veya pencereye, sola çevirse duvara veya kapıya çarparak; biraz kaldıracak olsa, perinin gözlerini çıkartacak!

Peri, Pinokyo'ya bakınca gülmeye başladı.

Burnunun gittikçe uzadığını gören Pinokyo, canı sıkkın bir hâlde:

— Niye gülüyorsun? diye sordu.

— Uydurduğun yalanlara gülüyorum!

— Yalan söyledigimi nereden biliyorsun?

— Yalan çabuk meydana çıkar oğlum. Yalanlar iki türdür: Kısa bacaklı ve uzun burunlu. Seninkiler uzun burunlu cinsindenmiş!

Pinokyo, utancından nereye saklanacağını şaşırды, dışarı kaçmak istedi; fakat başaramadı. Çünkü burnu kapıdan sığamayacak kadar kocaman olmuştu.

On Sekizinci Bölüm

PİNOKYO, MUCİZELER TARLASI'NA GİDİYOR

Peri, kapıdan geçemeyecek kadar büyüyen burnuna bol bol ağlaması için Pinokyo'ya izin verdi. Böylelikle, Pinokyo'ya güzel bir ders vermiş oldu, çocuklar için en büyük suç sayılan yalan söylemek huyundan onu vazgeçirdi. Fakat ağlamaktan yüzünün gözünün şiştiğini görünce dayanamadı acıdı. Ellerini birbirine çırttı. Bu işaret üzerine yüzlerce ağaçkakan, pencereden içeri uçtu. Pinokyo'nun upuzun burnuna kondular ve hep birden kemirmeye başladılar; o kadar hızlı kemiriyorlardı ki, birkaç dakika içinde Pinokyo'nun gülünç ve komik burnu eski hâlini aldı.

Pinokyo, gözlerinin yaşını kurularken:

— Sen ne kadar iyi bir perisin! dedi. Seni çok seviyorum!

Peri:

— Ben de seni seviyorum, dedi. Eğer yanımda kalırsan, benim kardeşim olursun, ben de senin ablan olurum...

— Seve seve kalırdım. Ama babam ne olacak?

— Ben her şeyi düşündüm. Babana haber gönderdim. Bu akşam burada olacak!

Pinokyo, sevinçle havaya fırlayarak bağırdı:

— Gerçekten mi? O zaman eğer izin verirsen, gidip onu karşılayayım. Benim yüzümden o kadar acı çeken zavallı ihtiyar babacığımı bir an önce öpmek için o kadar sabırsızlanıyorum ki, dakikalar gözümde büyüyor!

— Peki, öyleyse git... Ama dikkat et, kaybolmayasın. Orman yolunu izlersen onunla karşılaşacağına eminim.

Pinokyo yola çıktı, ormana varır varmaz, çocuk gibi koşmaya başladı. Fakat tam meşe ağacının yanına geldiğinde durdu. Çalıkların arkasından sesler işitmişti. Gerçekten de yola iki kişi indi. Kim olduklarını tahmin edebilir misiniz? İki yol arkadaşı, hani handa birlikte yemek yediği topal tilki ile kör kedi.

Tilki, Pinokyo'yu kucaklayıp öperek:

— Ooo... İşte sevgili Pinokyo'muz, dedi. Burada işin ne?

Kedi de tekrarladı:

— Burada işin ne?

Kukla:

— Uzun hikâye, dedi. Sonra, vaktim olduğunda anlatırım. Yalnız şu kadarını söyleyeyim, hani geçen gece handa beni bırakıp gitmişsiniz ya, işte o gece yola çıktım, iki hırsız yolumu kesmez mi?

— Hırsız mı, dedin? Ah, zavallı Pinokyocuk! Peki, senden ne istiyorlarmış?

— Altınlarımı çalmak istiyorlarmış!

Tilki:

— Vay alçak herifler vay! dedi.

Kedi de:

— Pis, alçak herifler, diye tekrarladı.

Kukla:

— Fakat ellerinden kurtulmayı başardım, diye ekledi. Onlar da peşimi bırakmadılar, sonunda beni yakalayıp, şu ağaca astılar.

Pinokyo, sözünün burasına gelince, eliyle iki adım ilerisindeki meşe ağacını işaret etti.

Tilki:

— Aman Allah'ım, dedi. Dünyada bundan korkunç şey olur mu? Ne biçim dünyada yaşıyoruz, yarabbi? Bizim gibi namuslu insanlar böylelerinin arasında nasıl güvende olabilir?

Onlar böyle konuşurlarken, Pinokyo, kedinin, sağ ayağının pençesinin olmadığını fark etti. Merak edip sordu:

— Sağ ayağının pençesine ne oldu?

Kedi cevap vermek istedi, fakat ne diyeceğini şaşırıldı. Bunun üzerine hemen Tilki atıldı:

— Arkadaşım çok alçakgönüllüdür, dedi, onun için kekeliyor. Onun yerine ben söyleyeyim. Bir saat kadar önce yolda yaşlı bir kurda rastladık. Zavalıcık açlıktan ölmek üzere idi, bizden sadaka istedi. Ona verecek balık kılığından başka bir şeyimiz yoktu. Arkadaşım hemen ne yapsa beğenirsin? Sağ pençesini kopartıp, açlıktan can verecek hâldeki kurdun önüne fırlatıverdi.

Tilki, bunları söylerken, gözlerinin yaşını kuruluyordu.

Bu olay, Pinokyo'ya da dokundu, kediyeye yaklaşarak kulağına:

— Eğer bütün kediler senin gibi olsaydı, farelere gün doğardı, dedi.

Tilki, kuklaya:

— Şimdi burada ne yapıyorsun? dedi.

— Babamı bekliyorum. Nerdeyse görünür!

— Altınların ne oldu?

— Handa harcadığım bir tanesi hariç, dördü cebimde.

— Düşün bir kere. Bu dört altın yarın sabaha kadar iki bin olabilir! Niye beni dinlemiyorsun? Niye gidip Mucizeler Tarlası'na ekmiyorsun?

— Bugün imkânsız... Başka bir gün giderim.

Tilki:

— Ooo, dedi. Çok geç kalırsın.

— Neden?

— Çünkü bir bey almış tarlayı, yarından sonra kimse bir şey ekemeyecek.

— Mucizeler Tarlası buradan çok uzak mı?

— Üç kilometre kadar! Bizimle gelir misin? Yarım saate kadar orada olunuz. Sen altınlarını ekersin, birkaç dakika içinde iki bin altın mahsul alırsın, akşama doğru ceplerin dolu olarak dönersin. Nasıl? Bizimle geliyor musun?

Pinokyo, cevap vermeden önce iyi kalpli periyi, zavallı Geppetto'yu, konuşan ağustos böceğinin öğütlerini düşündü. Bununla beraber, her akılsız çocuk gibi karar verdi başını sallayarak, tilki ile kediye:

— Haydi, gidelim, dedi. Sizinle geliyorum.

Ve hep birlikte yola çıktılar.

Günün ortasına doğru “Mankafalar Tuzağı” adında bir kasabaya vardılar. Pinokyo, kasabaya girer girmez, derileri yüzülmüş köpeklerin açlıktan uluduklarını, koyunların zangır zanzır titrediklerini, bir deri bir kemik kümes hayvanlarının bir mısır tanesi için yalvarıp yakardıklarını, güzel kanatlarını sattıkları için artık uçamayan kelebeklerin, kuyruksuz tavus kuşlarının utançlarından bucak bucak kaçtıklarını, tüysüz kuşların parlak sarı ve gümüş tüyleri ebediyen kaybetmiş olmalarının matemini tuttuklarını gördü.

Sokakları dolduran bu dilenci ve utanç duyan yaratıkların meydana getirdiği kalabalığı zaman zaman içinde, bir tilkinin veya bir avcı kuşun kurulmuş olduğu araba yarıyordu.

Pinokyo:

— Mucizeler Tarlası nerede? diye sordu.

— İşte şuracıkta. İki adım ötemizde.

Kasabayı geçtiler, epey uzaklaştıktan sonra, diğerlerinden hiç de farklı olmayan bir tarlanın önünde durdular.

Tilki:

— Geldik, dedi. Şimdi eğil, kendi elinle bir çukur aç, altınlarını içine koy.

Pinokyo, söylenenleri yaptı. Bir çukur kazdı, cebindeki dört altını içine gömdü, sonra kazdığı topraklarla üstünü örttü.

Tilki:

— Şimdi şuradaki hendeğe git, dedi. Süzgeçli tenekeyi suyla doldur, altınlarını ektiğin yeri sula.

Pinokyo, denileni yaptı, süzgeçli teneke bulamadığı için ayağından ayakkabısının tekini çıkartıp içini suyla doldurdu ve ektiği yeri suladı.

Sonra tilkiye sordu:

— Başka yapılacak bir şey var mı?

Tilki: .

— Hayır, dedi. Hepsi bu kadar... Artık gidebiliriz. Yirmi dakika kadar sonra dönünce dalları altın çiçek açmış bir ağacın toprakta yükseldiğini göreceksin.

Zavallı kuklacık, sevincinden tilki ile kediye binlerce kere teşekkür etti ve onlara gayet güzel armağanlar almak vaadinde bulundu.

İki sahtekâr:

— Biz armağan falan istemeyiz, dediler. Senin fazla çalışmadan para kazanıp, zengin olduğunu düşünmek bize yeter. Sana bir iyiliğimiz dokunduğu için çok mutluyuz!

Bu sözlerden sonra Pinokyo'dan ayrıldılar, ona iyi kazançlar dileyerek kendi işlerinin başına döndüler.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM PİNOKYO TUTUKLANIYOR

Kukla, kasabaya döndü ve dakikaları saymaya başladı. Sonunda zamanın dolduğunu düşünerek Mucizeler Tarlası'nın yolunu tuttu. Acele adımlarla tarlaya giderken, kalbi, bir duvar saatinin muntazam vuruşu gibi tik tak tik tak çarpıyordu. Pinokyo kendi kendine şöyle düşünüyordu:

— Ya iki bin altın yerine üç yüz, dört yüz altın olduysa? Ama bir de beş bin altın bulduğumu düşün... Beş bin altın yerine yüz bin altın bulmak da mümkün! O zaman amma da zengin olurum ha! Hemen güzel bir saray yaptırırım, bin tane tahta at, bin tane ahır ısmarlarım, mahzeni şarapla doldurtur, musluklardan limonata akıtır, kütüphaneyi pasta, kurabiye, şeker, dondurma, kremalı bisküvi ile doldurturum!

Pinokyo, hayal kura kura ilerlerken tarlaya epey yaklaşmıştı. Durup, altınlar olmuş mu diye bakındı, ama bir şey göremedi. Altınları ektiği yere iyice yaklaştı, yine bir şey yok... Tarlaya girdi, tam ektiği yere baktı... Yine bir şey yok. Bunun üzerine derin bir düşünce aldı Pinokyo'yu. Ellerim cebinden çıkartarak kafasına vurdu. Kafasına dank etmişti...

Tam o anda kulağının dibinde bir kahkaha gürledi. Pinokyo, arkasına dönüp baktığında, bir ağacın dalına konmuş papağanın tüylerini gagasıyla temizlediğini gördü.

Kızgın bir sesle sordu:

— Niye gülüyorsun?

— Tüylerimi temizleyeyim derken kafam kanadımın altında kaldı da ona gülüyorum!

Kukla hiç cevap vermeden hendeğe gitti, yine ayakkabısının tekini suyla doldurup, altınlarını ektiği çukura su taşıdı.

O bu işi yaparken, ikinci bir kahkaha ortalığı çınlattı, bu seferki, birincisinden daha yüksek sesle çıkmıştı. Pinokyo öfkeli bir sesle:

— Terbiyesiz papağan, niye güldüğünü bir kere daha sorabilir miyim? dedi.

— Her söylenene inanan ve zeki insanların kendilerini soymasına izin veren aptalların hâline gülüyorum!

— Yani beni mi kastetmek istiyorsun?

— Evet, seni kastediyorum. Zavallı Pinokyo! Altınlarında buğday gibi ekileceğine ve tarladan toplanacağına inanışına gülüyorum. Ben de aynı hatayı işledim bir defa. Şimdi onun cezasını çekiyorum. Sonunda bugün, birkaç kuruşu dürüstlikle biriktirebilmek için, bir insanın, kendi elinin veya zekâsının emeği olarak kazanmayı bilmesi gerektiğini öğrendim, ama ne yazık ki, geç oldu bu...

Korku ile tir tir titremeye başlayan kukla:

— Ne demek istediğini anlayamadım, dedi.

Papağan:

— Sabırlı ol, dedi. Sana her şeyi anlatacağım! Sen kasabaya gidince, tilki ile kedi buraya geldiler, çukura gömdüğün altınları alıp rüzgâr gibi uzaklaştılar. Şimdi onları yakalayacak olan zekidir.

Pinokyo, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalakaldı. Papağanın sözlerine bir türlü inanamayarak elleriyle suladığı çukuru kazdı, kazdı, kazdı, o kadar ki, nerdeyse su çıkacaktı, fakat bir şey bulamadı.

Ümitsiz bir hâlde koşa koşa kasabaya geldi, Adliyeye giderek, iki dolandırıcının kendisini aldattığını hâkime şikâyet etti.

Hâkim, goril kabilesinden gelme iri bir şempanze idi. Yaşı, bembeyaz sakalı ve artık yaşlandığı için her zaman takmak zorunda olduğu camsız altın çerçeveli gözlükleriyle saygı değer birini andırıyordu.

Pinokyo, bütün ayrıntısıyla iki dolandırıcının kendisini nasıl dolandırdıklarını anlattı. Suçluların, isimlerini, kimliklerini, olabilecekleri yerleri bildirerek, adaletin yerini bulmasını rica etti. Hâkim, vaka ile yakından ilgilenerek, olanları dikkatle dinledi, Pinokyo'nun hâline acıdı. Pinokyo'nun artık söyleyeceği kalmayınca elini uzatıp çanı çaldı.

Çanın gürültüsüne, jandarma elbiseleri giymiş iki iri köpek geldi. Pinokyo'yu işaret ederek hâkim:

— Bu zavallının dört altınını dolandırmışlar, dedi. Alın, hemen hapsedin.

Bu umulmadık sözü işiten kukla taş gibi kaskatı kesildi ve itiraz edecek oldu. Fakat vakit kaybetmek istemeyen jandarmalar ağzını tıkadılar, eline kelepçe takıp dışarı çıkardılar.

Ve böylece Pinokyo, tam dört ay hapis yattı, eğer şansı yaver gitmeseydi, daha uzun zaman da yatacaktı. Mankafalar Tuzağı kasabasını yöneten hükümdar, düşmanlarına karşı büyük bir zafer kazanmış ve onun sevinciyle büyük şenlikler yapılmasını emretmişti. Her taraf ışıklandırılmış, çeşitli eğlenceler ve yarışlar tertiplenmişti. Hükümdar, daha da ileri giderek, genel af ilan etmiş, bütün tutukluların serbest bırakılmasını bildirmişti.

Pinokyo, gardiyana:

— Bütün suçlular çıkartıldıktan sonra, ben de çıkarım, dedi.

Gardiyana:

— Yoook, dedi. Sen çıkamazsın. Çünkü sen şanslılar sınıfından değilsin.

Pinokyo:

— Ne demek istediğinizi anlamıyorum, dedi. Ama ben de bir suçluyum.

Gardiyana:

— O zaman durum değişir, dedi.

Pinokyo başından şapkasını çıkartıp gardiyana saygıyla selamladı. Gardiyana hapishanenin kapısını açıp Pinokyo'nun kaçmasına göz yumdu.

Yirminci Bölüm

PİNOKYO YILANLA KARŞILAŞIYOR

Özgürlüğüne kavuşan Pinokyo'nun sevincini kolayca tahmin edebilirsiniz. Nefes almak için bile vakit kaybetmeksizin kasabayı terk etti ve perinin evine giden yolu tuttu.

Yağan yağmurlar nedeniyle yollar çamur olmuştu, Pinokyo dizlerine kadar çamura battı. Fakat bundan yılmadı. Tekrar babasına ve mavi saçlı güzel ablasına kavuşmak arzusuyla, tazı gibi koşup, zıplıyordu. Koşarken, sıçrattığı çamurlarla tepeden tırnağa kadar kirlenmişti. Yolda kendi kendine şöyle diyordu:

— Başıma ne belalar geldi... Doğrusu hepsini kendim hak ettim! İnatçı ve hırslı bir kuklayım çünkü... İyiliğimi isteyenlerin ve benden bin kat akıllıların sözlerini hiçe sayıp kendi bildiğime gittim... Ama bu dakikadan itibaren değişmeye ve itaatkâr, söz dinleyen bir çocuk olmaya karar verdim... Çünkü sonunda, söz dinlemeyen çocukların hiç bir işe yaramadıklarını ve hiç bir şey kazanamayacaklarını öğrendim. Acaba babamı çok beklettim mi? Perinin evinde bulabilecek miyim? Zavallı adamcık, onu son görüşümün arasından epey zaman geçti. Kucaklamak ve öpücüğe boğmak için sabırsızlıktan ölüyorum! Kendisini dinlemediğim için acaba peri beni bağışlayacak mı? Bana yaptığı iyilikleri ve gösterdiği şefkati, hayatımı ona borçlu olduğumu hatırladıkça kendi kendimden utanıyorum... Benim gibi nankör, kalpsiz bir çocuk daha var mıdır, acaba?

Pinokyo, sözlerinin burasında ansızın durdu ve müthiş bir korku içinde dört adım geriledi. Ne görmüştü acaba?

İri bir yılanın yola boylu boyunca uzandığını! Derisi yeşil, gözleri kırmızıydı. Sivri kuyruğundan baca gibi duman çıkıyordu.

Pinokyo'nun duyduğu korkuyu kelimelerle açıklamak güçtür. Güvenli bir yere doğru yürüdü, bir hendeğin üstüne oturup yılanın yoldan çekilmesini beklemeye başladı.

Bir saat bekledi, iki saat bekledi, üç saat bekledi fakat yılan olduğu yerden kıpırdamadı. Pinokyo, çok uzaktan bile yılanın öfkeyle bakan gözlerini ve kuyruğundan tüten dumanları görebiliyordu.

Sonunda Pinokyo, bütün cesaretini toplayarak, yılanın birkaç adım ötesine kadar geldi, yumuşak, tatlı ve ince bir sesle:

— Bağışlayın, sayın yılan hazretleri, dedi. Biraz kenara çekilip, bana geçebileceğim kadar bir yol vermeniz mümkün mü acaba?

Sanki duvara söylemişti... Yılan hiç cevap vermedi.

— Sayın yılan hazretleri, eve beni bekleyen babama gittiğimi bilmenizi isterim. Uzun zamandır görmedim kendisini. Onun için lütfen yoluma devam etmeme izin verir misiniz?

Bu ikinci ricasına bir cevap alacağını ummuştı, ama yılan hâlâ susuyordu.

O ana kadar yaşadığı her hâlden belli olan yılan, hareketsiz kalmış, kaskatı kesilmişti. Gözleri kapalıydı, artık kuyruğundan da duman tütmüyordu.

Sevinçle ellerini ovuşturan Pinokyo:

— Gerçekten öldü mü acaba? diye söylenerek üstünden karşıya atlamaya hazırlandı. Fakat tam üzerinden atlamak üzereydi ki, yılan, kurulmuş yay gibi gerildi; korkuyla geri çekilen Pinokyo yere düştü.

Öyle komik düşmüştü ki, kafası çamura battı, ayakları havaya dikildi.

Pinokyo'nun başıyla çamurları tekmelediğini gören yılanı bir gülmektir aldı. Güldü, güldü, güldü, güldü, o kadar çok güldü ki, kahkahalarının şiddetinden bir kan damarı çatladı oracıkta can verdi. Bu defa gerçekten ölmüştü.

Pinokyo, belki akşam olmadan perinin evine varabilirim ümidiyle tekrar yola çıktı. Fakat çok geçmeden karnı o kadar müthiş acıktı ki, dayanamayacak hâle geldi ve böğürtlen ve çitlembik bulurum niyetiyle kendini yolun kenarındaki tarlaya attı. Ah! Keşke bunu yapmasaydı!

Daha birkaç adım atmıştı ki, “Çat!” Ayakları iki demir çubuğun arasına takıldı. O kadar canı yandı ki, renk renk yıldızlar gözünün önünde dans etmeye başladı.

Zavallı kuklacık, bir tuzağa yakalanmıştı!

Yirmi Birinci Bölüm

PİNOKYO’YA KÜMES BEKÇİLİĞİ YAPTIRILYOR

Pinokyo, ağlayıp, sızlamaya başladı; fakat görünürlerde ne bir ev ne de yoldan geçen biri olmadığı için gözyaşları ve sızlanmaları boşunaydı.

Sonunda akşam oldu. Pinokyo, hem ayaklarını kesen çubukların acısından, hem de karanlıkta yapayalnız kalmış olmaktan bayılmak üzereydi. Tam o sırada başının üstünde bir ateş böceğinin dolandığını gördü. Ateş böceğine seslendi:

— Ne olur, ateş böceği hâlime acı beni bu felaketten kurtar.

Ateş böceği durup Pinokyo’ya baktı.

— Zavallı çocuk. Fakat ayakların demir çubuğa nasıl girdi? diye sordu.

- Şuradan birkaç böğürtlen toplamak için tarlaya girmiştım.
- Peki, ama böğürtlenler senin mi?
- Hayır.
- O zaman, başkasına ait bir şeyi izinsiz nasıl alırsın?
- Karnım çok açtı.
- Açlık, kendimize ait olmayan bir şeyi almamız için bir bahane değildir, oğlum.

Pinokyo, gözyaşları arasında:

- Doğru söylüyorsun, dedi. Doğru söylüyorsun! Bir daha yapmam!

Tam bu anda, yaklaşan ayak sesleriyle konuşmaları yarıda kesildi, tarla sahibi, gece tarlaya gelip tavuklarını yiyen sansarın kapana tutulup tutulmadığını görmeye geliyordu. Paltosunun içinde sakladığı feneri tutup da uzakta sansar yerine bir çocuk bulan çiftçinin şaşkınlığını düşünün. Öfke ile:

- Ah, küçük hırsız! dedi. Tavuklarımı çalan sendin ha!

Pinokyo, hıçkırığa hıçkırığa:

- Hayır, hayır, dedi. Vallahi ben çalmadım. Ben biraz böğürtlen toplamaya gelmişim...

— Böğürtlen çalan tavuk da çalar. Hırsızlığın büyüğü küçüğü olmaz. Sana öyle bir ders vereceğim ki, ömrünün sonuna kadar unutamayacaksın.

Çiftçi, tuzağı açıp, Pinokyo'yu yakasından dışarı çekti ve doğru evine getirdi. Evinin önündeki avluva varır varmaz, zavallı kuklayı hızla yere fırlattı, ayağını boynuna dayayarak:

- Vakit geç, dedi. Ben yatacağım şimdi. Yarın hesaplaşırız! Bu arada sen, dün ölen köpeğin yerine gece bekçiliği yapacaksın... Benim köpeğim olacaksın!

Pirinç düğümlü bir tasma getirerek, çekince başı çıkamayacak şekilde Pinokyo'nun boynuna taktı. Tasma, ağır bir zincirle duvara bağlanmıştı.

İşini bitirince Pinokyo'ya:

— Eğer yağmur yağarsa, kulübeye girersin; sevgili köpeğimin dört senedir üstünde yattığı saman yatak kulübenin içinde. Eğer, gece hırsız gelecek olursa, havlayıp bana haber ver, kulaklarını kırışte tut, anladın mı?

Çiftçi, sözlerini bitirince eve girdi, arkasından kapıyı kapattı ve kilitledi.

Zavallı Pinokyocuk, korku, soğuk ve açlık nedeniyle canlıdan daha çok bir ölüyü andırıyordu. Zaman zaman elini boğazını saran tasmaya götürüyor ve gözyaşları arasında:

Tam bana layık olan şey bu, diyordu. Tam bana göre şey! Serseri olup, hiç bir şeye yaramak istemeyen kötü arkadaşlara uydum, onun için de başım belalıdan kurtulmuyor. Ben de birçok çocuklar gibi uslu bir çocuk olsaydım, öğrenmek ve çalışmak isteseydim, zavallı babacığımın yanında kalsaydım, şimdi burada bir çiftçinin evini bekleyen bir köpeğin yerinde olmazdım. Ah, yeniden dünyaya gelebilseydim! Ama artık çok geç kadere boyun eğmeliyim...

İçini döktüğü için bir parçacık ferahlar gibi oldu, sonra köpek kulübesine girerek uykuya daldı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

PİNOKYO, HIRSIZLARI YAKALATIYOR

İki saat kadar deliksiz uyumuştı ki, gece yarısına doğru avludan gelen acayip ses ve fısıltılarla yerinden fırladı. Burnunun

ucunu kulübenin kapısından dışarı uzattığında, kediyi andıran, kürklü dört hayvanın bir şeyler konuşmakta olduklarını gördü.

Bunlar sansardı. Yumurta ve tavuk düşmanı sansar... Sansarlardan biri, arkadaşlarını bırakarak kulübeye yaklaştı ve alçak sesle:

— İyi geceler, Melampo, dedi.

Pinokyo:

— Benim adım Melampo değil, diye cevap verdi.

— Ya! Peki, sen kimsin?

— Ben Pinokyo'yum.

— Burada işin ne?

— Gece bekçiliği yapıyorum.

— Melampo nerede? Bu kulübede önceden oturan köpek nereye gitti?

— Dün sabah ölmüş!

— Ölmüş mü? Zavallı hayvancık! Ne iyiydi. Ama daha ilk bakışta, senin de pek kötü bir köpek olmadığını anladım.

— Bağışlayın ama ben köpek değilim.

— Köpek değil misin? O zaman nesin?

— Ben bir kuklayım.

— Gece bekçiliği mi yapıyorsun?

— Evet, ceza olarak...

— O zaman, seninle de Melampo ile yaptığımız anlaşmayı yapalım, memnun kalacağından şüphem yok.

— Ne anlaşması bu?

— Haftanın bir gecesi bize izin vereceksin, sekiz tavuk çalıp kaçacağız. Bu sekiz tavuğun yedisi bizim, bir tanesi senin olacak. Biz geldiğimizde sen uyuyor numarası yapıp, havlayarak efendine durumu anlatmaya kalkışmayacaksın.

Pinokyo:

— Melampo böyle mi yapardı? diye sordu.

— Evet... Onunla çok iyi geçinirdik. Sessizce uyu, sabah kahvaltısı için sana da bir tavuk bırakacağımızdan şüphelen olmasın! Nasıl anlaştık mı?

Pinokyo, sanki “Sen görürsün” der gibi başını sallayarak:

— Gayet iyi anlaştık! dedi.

Kendilerini güvende hisseden dört sansar, kulübenin az ilerisindeki kümeslere yaklaştılar, dişleri ve pençeleriyle kümesin tahta kapısını açıp teker teker içeri süzöldüler. Fakat içeri henüz girmişlerdi ki, arkalarından kapının büyük bir gürültüyle kapandığını işittiler.

Kapıyı kapatan Pinokyo idi. Daha garantiye almak için önüne kocaman bir taş dayadı.

Sonra havlamaya başladı, tıpkı köpek gibi havlıyordu.

— Hav! Hav! Hav!

Havlamayı işiten çiftçi telaşla yatağından fırladı, tüfeğini kaparak pencereye geldi ve seslendi:

— Ne var?

Pinokyo:

— Hırsızlar geldi, diye cevap verdi.

— Nerdeler?

— Kümeste...

— Şimdi geliyorum.

Gerçekten de çiftçi, göz açıp kapatıncaya kadar geçen kısa bir zaman içinde dışarı geldi. Kümese girip sansarları yakaladı. Bir torbaya doldurdu sonra hâlimden memnun şöyle dedi:

— Sonunda elime düştünüz. Sizi cezalandırabilirim, ama o kadar kalpsiz değilim. Sabah olunca sizi komşu köydeki hanın sahibine götürüp veririm, o derilerinizi yüzer ve sizden gayet güzel yemekler pişirir. Bu layık olmadığınız bir davranış ama benim gibi cömert insanlar böyle şeylere önem vermezler!

Sonra Pinokyo’ya yaklaşarak sormaya başladı:

— Hırsızları nasıl yakaladın? Melampo, benim sevgili Melampocuğum bunca zamandır peşlerindeydi de birini olsun yakalayamadı!

Pinokyo'nun her şeyi anlatmasının tam zamanıydı. Sansarlarla Melampo'nun yaptığı anlaşmayı anlatabilirdi ama kendi kendine şöyle düşündü:

— Ölmüş birini itham etmenin ne değeri var? dedi. Ölü ölüdür, yapılacak en iyi şey, onları rahatsız etmemektir!

Çiftçi, sormaya devam ediyordu:

— Hırsızlar girdiğinde sen uyanık mıydın, uyuyor muydun?

Pinokyo:

— Uyuyordum, dedi. Birbirleriyle konuştuklarını duyunca uyandım. İçlerinden biri kulübeye yaklaştı bana, "Havlayıp efendini uyandırmayacağına söz verirsen, yarın sabah kahvaltısı için sana güzel bir tavuk armağan edeceğiz." dedi Beni, rüşvetle kandıracaklarını sanmışlar. Evet, belki ben dünyanın bütün hatalarını işlemiş bir kuklayım, ama hiç bir zaman kanunsuz insanlarla işbirliği yapıp hisse almış değilim!

Çiftçi, Pinokyo'nun omzunu okşayarak:

— Eee, oğlum, dedi. Böyle şeyler senin şerefini artırır. Sana duyduğum minnetin ifadesi olarak özgürlüğünü geri veriyorum. Evine gidebilirsin.

Sonra, Pinokyo'nun boynundan tasmayı çıkardı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

PİNOKYO, GÜVERCİNLE KARŞILAŞIYOR

Pinokyo, tasmanın ağır yükünden kurtulur kurtulmaz, tarlalardan geçerek, perinin evine giden yola varıncaya kadar durmadan yürüdü. Bir ara arkasındaki düzlüğe baktı. Büyük bir talihsizlik eseri tilki ile kediyi gördüğü ormanı; ağaçların arasında boğazından asıldığı büyük meşeyi uzaktan görebildiği hâlde, mavi saçlı güzel çocuğun beyaz evini bir türlü göremedi.

Canı sıkılarak olanca hızıyla koşmaya başladı, birkaç dakika sonra küçük beyaz evin bulunduğu tarlaya gelmişti. Fakat artık küçük beyaz ev orada yoktu. Evin yerine bir mermer taş dikilmişti. Üzerinde şunlar yazılıydı:

“Küçük kardeşi Pinokyo kendisini bırakıp gittiği için kederinden ölen mavi saçlı güzel çocuk burada yatmaktadır.” Heceleyle heceleyle taşın üstündeki yazıları okuyan Pinokyo’nun hislerini tasvir etmeyi size bırakıyorum. Pinokyo, kendini taşın üstüne attı, sarılıp binlerce defa öperek, gözyaşlarıyla yıkadı. Bütün gece ağladı durdu. Sabah olduğunda, artık gözlerinde yaş kalmadığı hâlde hâlâ hüüngür hüüngür ağlıyordu. Hıçkırık ve pişmanlık sözleri tepelere çarpıp aksediyordu.

Pinokyo, gözyaşları arasında şöyle diyordu:

— Oh, küçük peri, niye öldün sen? Ne olurdu senin yerine ben öleydim! Sen o kadar iyiydin, ben ise çok kötü bir çocuğum... Ya zavallı babacığım? Nerede şimdi? Ne olur, küçük peri, bana onun yerini söyle... Bundan böyle onun yanından ayrılmayacağım, hiç ayrılmayacağım. Oh, güzel peri... Söyle ne olur, ölmediğini söyle. Beni seviyorsan, söyle... Küçük kardeşini seviyorsan, söyle ne olur... Canlan, eskisi gibi canlan! Beni yapayalnız ve herkes tarafından terk edilmiş bir hâlde görmek seni üzmüyor mu? Haydutlar gelirse, beni yine ağaca asarlar. O zaman gerçekten ölürüm... Ben buralarda tek başıma ne yaparım? Şimdi seni ve babamı kaybettim, kim bana yiyecek verir? Gece nerede yatarım? Kim bana yeni elbise yapar? Oh... Ölmek benim için yaşamaktan bin kere daha iyidir, ölmek istiyorum... Ölmek... İhi ihi ihi!

Ümitsizlik içinde elleriyle saçlarını yolmak istedi; fakat saçları tahtadan yapılmış olduğu için bir tel bile kopartmayı başaramadı!

Tam o sırada, başının üzerinden iri bir güvercin uçuyordu. Kanatlarını gererek, havadan seslendi:

— Orada ne yapıyorsun?

— Görmüyor musun? Ağlıyorum!

Pinokyo, başını havaya kaldırdı, ceketinin ucuyla gözlerini kuruladı.

— Arkadaşların arasında Pinokyo adında bir kukla tanıyor musun?

Pinokyo, birden ayağa fırlayarak şaşkınlıkla:

— Pinokyo mu, dedin? diye tekrarladı. Pinokyo benim!

Bu cevap üzerine güvercin yere kondu. Hindi kadar vardı.

Pinokyo'ya:

— Geppetto'yu tanır mısın? diye sordu.

— Tanımaz olur muyum? Benim zavallı babacığımı hiç tanımaz mıyım? Sana benden bahsetti mi? Beni ona götürür müsün? Hâlâ yaşıyor mu? Allah aşkına şöyle, yaşıyor mu?

— Üç gün önce sahilde görmüştüm.

— Ne yapıyordu sahilde?

— Okyanusu geçmek için kendine küçük bir kayık yapıyordu. Zavallı adamcağız, üç aydır aramadığı yer kalmadı. Seni, buralarda bulamayınca, aklı senin Yenidünya'da olabileceğine takıldı.

Pinokyo, nefes almadan sordu:

— Sahil çok uzakta mı?

— Bin kilometre kadar...

— Bin kilometre mi? Oh, güzel güvercin, benim de senin gibi güzel kanatlarım olsaydı ne iyi olurdu...

— Gitmek istersen ben seni götürürüm.

— Nasıl?

— Sırtıma bin. Çok ağır mısın?

— Hayır, ağır değilim. Tüy kadar hafifim.

Pinokyo, daha fazla beklemeden, güvercinin sırtına atladı, ata binmiş gibi ayaklarını iki yana sarkıtarak, neşeyle bağırdı:

— Dörtnala, benim küçük atım! Çabuk gitmek istiyorum!

Güvercin, havalandı, birkaç dakika sonra o kadar yükselmişlerdi ki, bulutlara dokunacaklardı nerdeyse. Kendini göğün tepesinde bulan Pinokyo, merakla başını çevirip aşağıya baktı. Başı dönmeye başladı ve o kadar çok korktu ki, düşmemek için kollarını tüylü uçağının boynuna sıkıca doladı.

Bütün gün uçtular.

Akşama doğru güvercin:

— Çok susadım, dedi. Pinokyo'da:

— Ben de çok acıktım, diye ekledi.

— Güvercin kulübesinde birkaç dakika mola verelim, sonra yolumuza devam eder, yarın sabah şafakta sahilde oluruz.

Güvercin kulübesinde, bir tas su ve bir sepet kuş yeminden başka yiyecek bir şey yoktu.

Pinokyo, ömründe hiç kuş yemi yememişti. Yiyecek olsa hastalanacağını sanırdı. Bununla beraber o gece karnı doyuncaya kadar yedi, sepette pek az yem kalınca da güvercine dönerek:

— Kuş yeminin bu kadar tatlı olduğunu bilmezdim, doğrusu, dedi.

Güvercin:

— İnsan gerçekten aç olup yiyecek bir şey bulamadığında kuş yemi bile işte böyle lezzetli gelir, oğlum, dedi. Açlık, ne şımarıklık ne de açgözlülük dinler.

Yemeklerini bitirdikten sonra yollarına devam etmek üzere tekrar havalandılar. Ertesi sabah sahile vardılar.

Güvercin, Pinokyo'yu kumsala indirdi, yaptığı iyi hareket için uzun uzun teşekkür etmesini beklemeden çabucak havalandı ve gözden kayboldu.

Sahil, denize bakıp bağırgan halkla dolmuştı. Pinokyo, yaşlı bir kadına:

— Ne oluyor? dedi.

— Oğlunu kaybetmiş zavallı bir baba, küçük bir kayıkla dün denize açıldı. Bugün deniz kudurmuş, kayık tehlikede.

— Kayık nerede?

İhtiyar kadın, parmağıyla, içinde fındık kadar bir başın görüdüğü uzaktaki kayığı işaret etti:

— İşte orada, parmağımın ucuna bak.

Pinokyo, kadının işaret ettiği yere baktı, sonra acı bir çığlık koyuverdi:

— Babam! Babam!

Bu arada kayık, korkunç dalgaların kucağında bir an gözden kayboldu, sonra tekrar görüdü. Pinokyo, bir kayanın üstüne tırmanarak babasına ismiyle seslendi ve elleriyle mendiliyle, şapkasıyla akla gelecek çeşitli işaretler yaptı.

Çok uzakta olmasına rağmen, Geppetto, oğlunu tanımişti herhâlde ki, o da, elini sallamaya başladı. Hareketleriyle elinde olsa döneceğini fakat denizin çok haşın olduğunu, kürek çekemediğini ve sahile yaklaşamayacağını anlatmak istiyordu:

Birden müthiş bir dalga geldi ve kayık gözden kayboldu. Tekrar suyun üstüne çıkmasını beklediler ama boşuna... Kayık bir daha görünmedi.

Sahile birikmiş balıkçılar, dudaklarının arasında bir dua mırıldanarak: “Zavallı adamcağız” dediler. Ve sonra evlerine dönmeye başladılar.

Tam bu sırada acı bir çığlık işittiler, arkalarına baktıklarında, bir çocuğun kayalardan denize atladığını gördüler:

— Babamı kurtaracağım!

Pinokyo, tahtadan yapılmış olduğu için batmıyor ve balık gibi yüzüyordu. Sahildekiler, kuvvetli dalgaların sürüklemesiyle bir an onun suyun altında kaybolduğunu daha sonra kol ve bacaklarıyla

çalabaladığını gördüler. Sonunda gözden kayboldu ve ondan sonra da gören olmadı.

Balıkçılar, “Zavallı çocuk” dediler ve yine bir dua mırıldanarak yollarına devam ettiler.

Yirmi Dördüncü Bölüm

PİNOKYO “ÇALIŞKAN ARILAR” ADASINA ÇIKIYOR

Pinokyo, babasını kurtarmak ümidiyle bütün gece yüzdü. Ne korkunç bir geceydi yarabbi! Fırtına ile yağmur yağıyor, rüzgâr esiyor, gök gürüyor ve çakan şimşekler denizin üstünü gündüz gibi aydınlatıyordu.

Sabaha karşı, Pinokyo ileride upuzun bir kara parçası gördü. Bu denizin ortasında bir adayı.

Sahile kadar yüzmeye çalıştı ama boşuna... Yarışircasına birbiri üstüne yıkılan dalgalar, onu saman veya tahta parçası gibi sürüklüyordu. Sonunda, şansı yardım etti de büyük bir dalga ile havaya kaldırıldı ve kumsala savruldu.

O kadar hızlı savrulmuştu ki bedeninin bütün ek yerleri çatırdadı fakat o:

— Yine ucuz kurtuldum, diyerek Tanrı’ya şükretti. Yavaş yavaş gök berraklaştı, güneş bütün görkemiyle gökyüzünde belirdi ve deniz çarşaf gibi dümdüz oldu.

Kukla, elbiselerini kumsala serip güneşte kuruttu. Sonra, her tarafa dikkatle bakarak, içinde bir adam bulunan küçük sandalı

araştırdı. Fakat çok uzakta sinek kadar kalan birkaç yelken açmış gemiden başka bir şey göremedi. Kendi kendine:

— Bu adanın adını bilseydim, bari dedi. İçeride uygar insanlar yaşayıp yaşamadığını bileydim. Yani buralıların çocukları ağaca asmadıklarını bilsem... Ama kime sorabilirim? Kimse yoksa kime sorabilirim ki?

Kendinin cin bulunmayan bir adada tek başına hisseden Pinokyo öyle bir ümitsizliğe kapıldı ki, nerdeyse ağlamaya başlayacaktı. Fakat tam o anda, sahilden biraz uzakta, bir balığın yüzdüğünü gördü. Balık, başı suyun dışında kendi işiyle meşguldü.

Pinokyo, ismini bilmediğinden sesini duyurmak için yüksek sesle bağırdı:

— Sayın balık hazretleri, sizinle bir kelime konuşabilir miyim?

— Bir değil, iki kelime de konuşabilirsin.

Bu, eşine dünyanın dört bir denizinde ender rastlanacak derecede nazik bir yunustu.

— Acaba bu adada dükkân var mı? Yiyecek bir şeyler almak istiyorum, fakat beni yemelerinden korkuyorum.

Yunus:

— Tabii var, dedi. Buradan az ötede bir tanesini göreceksin!

— Oraya gitmek için hangi yolu izlemeliyim?

— Soldaki yolu izleyerek burnunun dikine git. Aldanmazsın!

— Bana bir şey daha söyler misiniz? Gündüz gece denizde dolaşıyorsunuz, acaba babamın içinde bulunduğu bir kayık gördünüz mü?

— Kim senin baban?

— Dünyanın en iyi babası... Ben ise dünyanın en kötü çocuğu... Benden kötüsünü bulmak imkânsızdır.

Yunus:

— Dün geceki fırtınada, dedi, küçük kayık batmış olacak.

— Ya babam?

— Son günlerde buralardan geçen ve sularımızın temizliğini bozan köpek balığı yutmuştur herhâlde!

Korkuyla titremeye başlayan Pinokyo:

— Köpek balığı çok mu büyük olur? diye sordu.

Yunus:

— Evet, dedi. Ne kadar kocaman olduğunu anlayabilmen için, sana boyunun beş katlı bir bina yüksekliğinde ve ağzının, içinden bir lokomotifin kolaylıkla geçebileceği kadar kocaman olduğunu söylemek yeter sanırım.

Ödü kopan Pinokyo:

— Allah korusun bizi! diye haykırdı. Sonra, alelacele şapkasını başına geçirerek, “Allahaismarladık” dedi. Zahmetim için özür dilerim, nezaketinize de binlerce defa teşekkür ederim.

Sonra, Yunus’un gösterdiği yolda hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. O kadar hızlı gidiyordu ki, sanki yürümüyor koşuyordu. En ufak bir gürültüde arkasına bakıyor ve her defasında, ağzında lokomotifle köpek balığını göreceğini sanıyordu.

Yarım saatlik bir yürüyüşten sonra “Çalışkan Arılar Köyü” adında küçük bir köye vardı. Yollar, oraya buraya koşuşan insanlarla doluydu: Herkes çalışıyor, herkes bir iş görüyordu. Fenerle kırk yıl aransa, boş duran veya serseri serseri dolaşan birine rastlamak imkânsızdı!

Tembel Pinokyo hemencecik:

— Ah! dedi. Bu köy bana göre değil... Ben çalışmak için gelmemişim dünyaya!

Bu sırada açlıktan karnı zil çalıyordu. Son yirmi dört saattir ağzına bir lokma bir şey sokmamıştı. Hatta kuş yemi bile... Şimdi ne yapacaktı?

Yiyecek bulmanın iki çaresi vardı: Ya iş isteyecek, çalışıp kazanacaktı ya da bir peni veya bir lokma ekmeğe dilenecekti.

Dilenmekten utanıyordu, çünkü babası ihtiyar ve çalışamayacak durumda olanlardan başka bir kimsenin dilenmeye

hakkı olmadığını kafasına sokmuştu. Ancak yardım ve himayeye muhtaç, çok yaşlı ve hasta oldukları için çalışamayıp, ekmek parası kazanamayan kimseler, gerçekten fakir ve zavallılar dilenebilirdi. Çalışmak, herkese düşen bir görevdi, çalışacak durumda olduğu hâlde çalışmayan kimseler ise her şeye layıktı.

Tam bu sırada, güçlkle nefes alabilen, bitkin bir adam belirdi yolda. Yorgun bir hâlde, kömür yüklü iki araba çekiyordu.

Pinokyo, yüzünden adamın iyi bir insan olduğuna hükmederek yanına yaklaştı, gözlerini utançla önüne eğerek alçak bir sesle:

— Bana yarım penicik sadaka verir misiniz? Açlıktan ölüyorum! dedi.

Adam:

— Sana yarım değil, iki peni de veririm, diye cevap verdi. Bana yardım et de arabaları eve kadar çekeyim.

Pinokyo, canı sıkılmış bir sesle:

— Şaşırdım bu teklifinize, dedi. Size şunu hatırlatayım, ben eşeğin yapacağı işi yapmaya alışık değilim! Hayatımda hiç araba çekmedim!

— O zaman sen bilirsin, dedi adam. Eğer, gerçekten açlıktan ölmek üzereysen, gururundan iki güzel dilim kes ye ve hazımsızlık çekmemeye dikkat et.

Birkaç dakika sonra, omzunda bir sepet kireç taşı yüklü bir taş ustası görüldü.

— Açlıktan esneyen bir küçük çocuğa yarım penicik verir misiniz, iyi kalpli efendi?

Adam:

— Seve seve, dedi. Benimle gel, kireç taşını getir, sana yarım değil, beş peni vereyim.

Pinokyo, itiraz etti

— Fakat sepet çok ağır... Kendimi yormak istemiyorum.

— Kendini yormak istemiyorsan oğlum, bol bol esnemeye bak. Belki sana bir yararı dokunur bu esnemelerin!

Yarım saat içinde, yoldan yirmiye yakın insan geçti, Pinokyo hepsinden yarım peni istedi, hepsi de aynı cevabı verdi:

— Dilenmekten utanmıyor musun? Sokaklarda böyle aylak aylak dolaşacağına git kendine bir iş bul ve ekmek paranı çıkartmaya bak.

Sonunda, elinde iki su tenekesiyle güzel bir kadın görüldü.

Susuzluktan yanan Pinokyo:

— Tenekenizden biraz su içebilir miyim? diye sordu. Kadın tenekeleri yere bırakarak:

— İç oğlum, dedi. İstedğin kadar iç.

Pinokyo, kana kana içti sonra, ağzını kurularken:

— Susuzluğumu giderdim, dedi. Ah bir de açlığımı giderebilsem.

Bu sözleri işiten iyi kalpli kadın hemencecik:

— Eğer bu tenekeleri eve taşımama yardım edersen, sana bir dilim ekmek veririm, dedi.

Pinokyo, tenekelere bakarak ne “evet” ne de “hayır” dedi.

— Ekmekten başka zeytinyağlı, sirkeli bir tabak da karnabahar veririm.

Pinokyo, yine tenekelere bakarak ne “evet” ne “hayır” dedi.

— Karnabahardan sonra da, tatlı bir bonbon şekerini veririm!

Bonbon şekerinin Pinokyo’da yarattığı tesir o kadar büyük oldu ki, kukla, daha fazla dayanamadı, ani bir kararla

— Sabırlı olmalıyım, dedi. Tenekeleri taşıyacağım...

Teneke çok ağırdı, Pinokyo elinde taşıyacak kadar kuvvetli olmadığı için, kafasında taşımak zorunda kaldı. Eve geldiklerinde kadın, Pinokyo’yu bir masaya oturttu önüne ekmek, karnabahar ve bonbon koydu. Pinokyo yemedi, sömürdü sanki. Midesi, beş aydır içinde kimsenin oturmadığı bomboş bir apartman gibiydi.

Açlığı biraz geçer gibi olunca, Pinokyo koruyucusuna teşekkür etmek için başını masadan kaldırdı, fakat birden ağzından bir

“Ooo!” sesi çıktı. Gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmış, çatal tutan eli havada, ağzı ekmek ve karnabahar dolu, büyülenmiş gibi kadına bakıyordu.

İyi kalpli kadın gülümseyerek:

— Seni bu kadar şaşırtan şey nedir? dedi.

Pinokyo:

— Şey... Şey... O kadar benziyorsunuz ki... Bana hatırlatıyorsunuz... Evet, evet, sesiniz bile aynı... Gözleriniz de öyle saçlarınız da... Evet, evet, evet... Mavi saçlarınız var... Onu da saçları maviydi... Oh, küçük peri... Söyleyin siz osunuz değil mi? Artık beni daha fazla ağlatmayın! Ah bilerseniz... Ne kadar ağladığımı bir bilerseniz... Ne kadar üzüldüm...

Bu sözlerden sonra kendini yere, kadının ayaklarına atan Pinokyo, onun dizlerine sarılarak acı acı ağlamaya başladı.

Yirmi Beşinci Bölüm

PİNOKYO, İYİ BİR ÇOCUK OLMAK İSTİYOR

İyi kalpli kadın önce “Mavi Saçlı Peri” olmadığını söyleyip durdu, ama neticede, kimliğinin anlaşıldığını öğrenince Pinokyo’ya:

— Seni küçük şeytan, dedi. Benim kim olduğumu nereden bildin?

— Sana karşı duyduğum şefkat söyledi.

— Hatırlar mısın? Beni bir çocuk olarak bırakmıştın, kocaman bir kadın olarak buldun. Annen olacak yaşta bir kadın.

— Buna çok memnun oldum. Şimdi abla diyeceğime anne derim. Bunca zamandır, benim de her çocuk gibi bir annem olmasını özleyip durmuştum... Fakat bu kadar kısa zamanda nasıl büyüdün?

— Bu bir sırdır.

— Bana da öğret. Ben de büyüyeyim. Bunca zamandır olduğum yerde sayıyorum. Dokuz iğne boyundan ne uzuyorum, ne de kısalıyorum.

Peri:

— Fakat sen büyüyemezsin, dedi.

— Neden?

— Çünkü kuklalar büyümez. Kukla olarak doğarlar, kukla olarak yaşarlar ve kukla olarak ölürler.

Pinokyo:

— Ben kuklalıktan bıktım usandım, diye haykırdı. Artık adam olmamın zamanı geldi.

— Adamlığa layık olsan, sen de adam olursun.

— Gerçekten mi? Bunun için ne yapmalıyım?

— Çok basit: İyi bir çocuk olmalısın!

— Ben iyi çocuk değil miyim?

— Tam aksine. İyi çocuklar, söz dinlerler. Sen...

— Ben hiç söz dinlemem.

— İyi çocuklar öğrenmek çalışmak ve...

— Bütün bunların yerine ben serseri serseri dolaşmak isterim.

— İyi çocuklar her zaman doğruyu söylerler.

— Ben her zaman yalan söylerim...

— İyi çocuklar güzel güzel okula giderler...

— Okul beni hasta eder. Ama bugünden sonra değişeceğim.

— Söz veriyor musun?

— Söz veriyorum. İyi bir çocuk olacağım, babamı... Acaba babam şimdi nerede? Bilmiyorum.

— Acaba onu görmek ve öpmek saadetine erişecek miyim?

— Sanırım, erişirsin. Buna eminim.

Bu cevap Pinokyo'yu o kadar sevindirdi ki, perinin elini yakaladı ve öpmeye başladı. Sonra başını kaldırarak, sevgi ile periye baktı ve:

— Söyle anneciğim, dedi. Öldüğün doğru, değil mi?

Peri gülümsedi:

— Öyle gibi görünüyor.

— Mezar taşını okuyunca ne kadar üzüldüğümü, boğazımın hıçkırıklarla nasıl tıkanıp tıkanıp bir bilsen!

— Biliyorum ve bunu bildiğim için seni bağımlıyorum. Kederinin içtenliğini gördüğüm, kalbinin iyi olduğunu bildiğim için seni bağımladım. Kötü huylar edinmiş olsalar bile iyi kalpli çocukların bir gün adam olmaları ümidi daima vardır. Onun için buraya seni aramaya geldim. Senin annen olacağım...

Pinokyo, sevinçle bağırılmaya başladı.

— Oh! Ne güzel!

—Sözlerimi dinlemeli, her dediğimi yapmalısın.

—Seve seve yapacağım.

Peri, sözlerine devamla:

— Yarın, dedi. Okula başlayacaksın. Birden Pinokyo'nun neşesi kaçtı.

— Ne istersen, bir sanat veya iş öğreneceksin. Pinokyo'nun suratı asıldı.

Peri, kızgın bir sesle:

— Dişlerinin arasında neler mırıldanıyorsun? diye sordu

Kukla, başını sallayarak homurdandı:

— Artık okula başlamanın benim için çok geç olduğunu söylüyordum.

— Hayır efendim, öğrenmek için hiçbir zaman geç kalınmayacağını aklından çıkartma!

— Ama ben ne bir iş tutmak, ne de bir sanat öğrenmek istiyorum.

— Neden?

— Çünkü çalışmak beni yoruyor!

Peri:

— Oğlum, diye söze başladı. Bu şekilde konuşan insanlar sonunda kendilerini ya hapiste veya hastanede bulurlar. İster zengin, ister fakir olsun, bu dünyaya gelen herkes bir şey yapmak zorundadır. Kendini oyalayacak bir iş... Serseri bir hayat sürenlerin Allah belasını versin. Serserilik korkunç bir hastalıktır ve derhâl tedavi edilmesi gerekir, yoksa yaşlanınca tedavisi mümkün olmaz.

Bu sözler Pinokyo'ya dokundu. Başını kaldırarak periye:

— Derslerimi öğreneceğim, çalışacağım bana söylediğin her şeyi yapacağım. Ama kuklalıktan gerçekten bıktım usandım, ne pahasına olursa olsun çocuk olmak istiyorum. Bir çocuk olabileceğimi söylemiştin, değil mi?

— Evet, söyledim ve bu senin elinde olan bir şey.

Yirmi Altıncı Bölüm

PİNOKYO, KÖPEK BALIĞINI GÖRMEK İÇİN SAHİLE GİDİYOR

Ertesi gün Pinokyo okula başladı. Okula bir kukla'nın geldiğini gören çocukların hâlini bir göz önüne getirin! Bitmek tükenmek bilmeyen bir gülmedir başladı. Ona yapmadıkları oyunu bırakmadılar. Çocuklardan biri şapkasını kaptı, öbürü arkasından ceketini çekti; bir üçüncüsü tam burnunun altına mürekkeple bıyık kondurmak istedi, bir başkası da ayaklarını ve kollarını bağlayarak oynatmaya kalktı.

Bir zaman Pinokyo, aldırmamaya ve elinden geldiği kadar iyi davranmaya çalıştı. Ama sonunda sabrı tükendi, alay eden ve şaka yapanlara, öfkeli bir sesle:

— Haberiniz olsun, dedi. Buraya sizin alayınız olmaya gelmedim. Ben herkese saygı gösteriyorum, herkesin de bana saygı göstermesini isterim.

Kahkahadan kırılan küçük yaramazlar:

— İyi konuştun övüngen! dediler. Tıpkı kitap gibi!

İçlerinden biri, en saygısız elini uzatıp, Pinokyo'nun burnunu tutmak istedi. Fakat Pinokyo ondan önce davranıp masanın altından bir çelme taktı. Çocuk, acıyan dizini tutarak:

— Of, dizim! dedi. Ne taş gibi ayağın varmış!

Buna Pinokyo'ya el şakası yapmaya kalkan bir çocuğun çığlığı karıştı:

— Of! Amma da kuvvetli dirseğin varmış! Karnımı deşiyordun.

Bununla beraber, Pinokyo, aynı şekilde okuldaki bütün çocukları sıradan geçirmek zorunda kaldı. Sonra hepsi ile arkadaş oldu, hepsi onu sevmişti.

Dikkatli ders dinlediğini çalışkan ve zeki olduğunu gören öğretmeni bile Pinokyo'dan hoşlanmıştı. Pinokyo, her zaman öğretmenden önce sınıfa giriyor, ders bitince sınıftan en geç o çıkıyordu.

Ama bir kabahati vardı. Çok arkadaş edinmişti. Bunların arasında, ders çalışmayan ve yaramazlıklarıyla meşhur birçok yaramaz çocuk vardı.

Öğretmen her gün onu ikaz ediyordu. Fakat iyi kalpli perinin devamlı öğütlerinin bile yararı olmuyordu:

— Dikkat et, Pinokyo! Bu haylaz arkadaşların er geç, senin bütün gayretlerini ve çalışmalarını sıfıra indirecek ve belki de babana büyük bir felaket gelmesine neden olacak!

Bu sözlere Pinokyo omuz silkerek:

— Korkulacak birşey yok! diye cevap verirdi. Akıl var, yakın var!

Bir gün Pinokyo okula giderken, birkaç arkadaşına rastladı. Çocuklar yanına gelerek:

— Duydun mu? dediler.

— Hayır.

— Denizde, dağ kadar kocaman bir köpek balığı görmüşler.

— Gerçekten mi? Babam boğulduğunda görülen köpek balığı olmasın sakın.

— Biz onu görmeye gidiyoruz. Sen de gelir misin?

— Gelemem. Ben okula gidiyorum.

— Okul kaçmıyor ya... Yarın gidersin. Bir gün az gitmişiz, bir gün çok gitmişiz ne çıkar, yine aynı budala değil miyiz?

— Öğretmen kızmaz mı?

— Kızarsa kızsın! Onun görevi öğretmek, bunun için maaş alıyor.

— Ya annem? Kötü çocuklardan biri atıldı:

— Annenin akli erer mi?

Pinokyo:

— Ne yapacağım biliyor musunuz? dedi. Köpek balığını mutlaka görmeliyim. Ama şimdi değil, dersten sonra gideceğim.

İçlerinden biri:

— Koca budala! diye bağırdı. Koca köpek balığı seni mi bekler? Buradan bıkar bıkmaz başka yere gider ve sen de geç kalır göremezsin.

Pinokyo:

— O zaman gidiyoruz, diye bağırdı. Haydi, koşalım, en önce varan birinci!

Pinokyo'nun bu işareti üzerine çocuklar, çanta, kitap ve defterlerini koltuklarının altına sıkıştırıp tarlalardan koşmaya başladılar. Pinokyo, hep başta gidiyordu. Sanki ayaklarına kanat takmıştı.

Zaman zaman durup arkasına bakıyor ve onların çok geride olduğunu, koşmaktan nefes nefese kaldıklarını görünce gülüyordu. Talihsiz çocuk, kendini bekleyen dehşet ve korkunç felaketten habersizdi.

Yirmi Yedinci Bölüm

PİNOKYO, ARKADAŞLARI İLE KAVGA EDİYOR

Sahile vardığında Pinokyo denize baktı fakat köpek balığına benzer birşey göremedi. Deniz, kristal bir ayna gibi berrak ve dümdüzdü.

Arkasından gelen arkadaşlarına dönerek sordu:

— Köpek balığı nerede?

Çocuklardan biri gülerek:

— Kahvaltıya gitmiştir, dedi.

Bir başkası, daha fazla gülerek:

— Belki de uykusu gelmiş, biraz şekerleme yapıyordur! dedi.

Saçma cevapları ve pişmiş kelle gibi sırtımları karşısında Pinokyo, arkadaşlarının kendisiyle alay ettiklerini ve özellikle yalan uydurduklarını sezdi. Buna fena hâlde içerleyerek şöyle dedi:

— Köpek balığı hikâyesini uydurmakla çok mu eğlendiniz? Sorabilir miyim?

Küçük haylazlar koro hâlinde:

— Ooo, ne kadar eğlendik bilsen! diye bağıştılar.

— Peki elinize ne geçti?

— Sana dersi kaçtırdık ve bizimle gelmen için kandırdık. Derslere düzenli devam etmeye ve günü gününe çalışmaya utanmıyor musun? Bu kadar çok çalışmaktan utan!

— Ben çok çalışıyorsam, bundan size ne?

— Bize çok şey var... Sen o kadar çalışınca, biz öğretmenin gözünden düşüyoruz!

— Niye?

— Çünkü çalışkan talebeler, bizim gibi tembellerle kıyaslanınca bizi küçük düşürür. Bu da çok kötü tabii... Sonunda bizim de gururumuz var!

— Peki, sizi memnun etmek için ne yapayım?

— Bizim yaptığımızı yap... Okuldan, derslerden, öğretmenden nefret et. Bu üçü bizim en büyük düşmanımızdır.

— Ya derslerime çalışmaya devam edecek olursam?

— Bu takdirde seninle daha fazla uğraşacak değiliz, ilk fırsatta bunun cezasını çektiririz sana.

Pinokyo, alayla başını salladı:

— Gerçekten mi? Beni güldürüyorsunuz!

İçlerinden en iri yapılısı, meydan okuyan bir sesle:

— Pinokyo! diye bağırdı. Hiç bir bakımdan, hiçbirimizden üstün durumda değilsin. Gelip bize kargalık taslama!

Sen bizden korkmuyorsan, biz senden hiç korkmuyoruz.

Unutma, yediye karşı teksin!

Pinokyo bir kakhaha attı:

— Yedi sinek ölüsüne karşı bir kişi...

— Hele bakın! Bizimle alay ediyor! Bize “sinek ölüsü” dedi!

— Pinokyo, özür dile! Yoksa hakkında kötü olur...

Pinokyo, alayla elini burnuna yaklaştırdı, başparmağını değdirerek:

— Kuk kuri ku! dedi.

— Pinokyo senin için kötü olur!

— Kuk kuri ku...

— Eşek sudan gelinceye kadar dayak yersin!

— Kuk kuri ku...

— Eve burnun elinde gidersin!

— Kuk kuri ku...

— Şimdi kuk ku ri ku’yu anlarsın, diyerek çocukların en cesuru ortaya çıktı. Yiyeceğin dayağı iyice sakla da akşam yemeğinde ye!

Bu sözlerden sonra yumruğunu Pinokyo’nun kafasına indirdi.

Cevabını alması uzun sürmedi. Çünkü Pinokyo’nun elleri armut toplamıyordu. Yumruğu hemen iade etti, bir an için de kavga büyüdü ve şiddetlendi.

Pinokyo, tek başına olduğu hâlde, bir kahraman gibi kendini savundu. En sert odundan yapılmış ayaklarıyla düşmanlarına tekme indirdi ve yanına kimseyi yaklaştırmadı. Çocuklar neresine dokunmaya kalksalar, acı bir hatırayla döndüler.

Pinokyo ile başa çıkamayacağını anlayan çocuklar, başka silahlara başvurular. Okul çantalarının askılarını uzatarak Pinokyo’ya savurmaya başladılar. Gramerler, lügatler, coğrafya kitapları, üstüne atıldı. Fakat Pinokyo tetikteydi. Her defasında tam zamanında eğilip kitapların başı üstünden uçup denize dökülmesini sağladı.

Bu anda balıkların şaşkınlığını düşünün! Denize yiyecek bir şey atıldığını sanarak, küme hâlinde geldiler, fakat şöyle birkaç

sayfanın tadına baktıktan sonra yüzlerini buruşturarak: “Bize göre yiyecek değil. Biz daha iyilerine alıştık.” dediler.

Bu sırada kavgaya iyice kızırmıştı, iri bir yengeç yavaşça sahile çıktı, sert davul gibi bir sesle, “Haylaz çocuklar! Böyle kavgalar hep kötü neticelenir. Mutlaka bir felaket olacak...” dedi.

Zavallı yengeç! Onun nesine gerek karışmak. Yaramaz Pinokyo bile, arkasını dönüp, şöyle bir süzdü ve kaba bir sesle:

— Can sıkıcı yengeç! dedi. Dilini tut. Sen önce ilaç al da boğazını tedavi et. Daha doğrusu git yat da bir iyice terle!

Çantalarında kitap kalmayan çocuklar, bu sırada, kumların üzerinde duran Pinokyo’nun çantasını gördüler, göz açıp kapatıncaya kadar geçen kısa bir zaman içinde içindekileri boşalttılar.

Kitapların arasında ciltli kalın bir kitap vardı. Matematik problemleri kitabıydı. Artık büyüklüğünü siz tahmin edin!

Çocuklardan biri bu cildi kavradı, Pinokyo’nun kafası nişan alarak olanca gücüyle fırlattı. Fakat kitap Pinokyo’nun yerine kendi arkadaşlarından birinin kulaktozuna çarptı. Çocuk, kireç gibi bembeyaz oldu ve ancak:

— Ah! Anneciğim... Ölüyorum... İmdat! diyebildi. Sonra boylu boyunca yere yıkıldı. Öldüğünü zannederek çocuklar bacaklarının bütün hızıyla kaçmaya başladılar ve birkaç dakika içinde gözden kayboldular.

Fakat Pinokyo olduğu yerde duruyordu. Bununla beraber korku ve üzüntüden ölü gibi olmuştu. Hemen koşup mendilini deniz suyuna soktu ve zavallı arkadaşının kulaktozunu ıslatmaya başladı. Ümitsiz bir sesle, arkadaşının ismini tekrarlayarak:

— Eujen! Benim zavallı arkadaşım! diyordu. Gözlerini aç, bana bak! Niye cevap vermiyorsun? Ben yapmadım, vallahi ben yapmadım! İnan bana, seni yaralayan ben değilim! Aç gözlerini! Sen böyle gözlerini kapatırsan, ben de ölürüm... Oh! Ne yapacağım? Nasıl döneceğim eve? İyi kalpli annemin yanına artık ne yüzle gidebilirim? Bana ne yaparlar? Nerelere kaçsam? Ah,

keşke buralara gelmeyip de okuluma gitseydim, ne iyi olurdu! Niye arkadaşlarıma uydum! Beni mahvettiler. Öğretmenim ve annem kaç defa tembih etmişti, “Kötü çocuklarla arkadaşlık etme” demişlerdi. Ben onları dinlemedim. Kendi bildiğime gittim... Aptallık ettim... Onları dinlemedim, dinledim, sonra yine kendi bildiğimi okudum! Bunun cezasını çekeceğim! Şu dünyaya geldim geleli, bir gün olsun, başım beladan kurtulmadı... Şimdi bana ne yapacaklar? Bana ne olacak acaba?

Pinokyo ağlayıp sızlamaya, yumruklarıyla başını döverek, arkadaşının ismini tekrarlamaya başladı. Ansızın arkasında yaklaşan ayak seslerini işitti.

Dönüp baktığında iki jandarma ile karşılaştı. Pinokyo’ya:

- Yere eğilmiş ne yapıyorsun burada? diye sordular.
- Okul arkadaşıma yardım ediyorum.
- Yaralı mı?
- Öyle gibi.

Jandarmalardan biri eğilip, Eujen’i yakından inceledi.

- Bu çocuk yaralı... Kim yaptı?

Pinokyo, korkuyla:

- Ben yapmadım, dedi.
- Eğer sen yapmadınsa, söyle yapan kim?

Pinokyo:

- Ben değilim, diye tekrarladı.
- Bunu ne ile yaraladılar?

Pinokyo, yerden ciltli kitabı aldı ve jandarmaya gösterdi.

- İşte bununla!
- Bu kitap kime ait?
- Bana...
- Yeter. Daha fazla soruya gerek yok. Bizimle gel, hemen!
- Fakat ben...
- Sana bizimle gel, dedim.

— Ama ben suçsuzum!

— Bizimle geleceksin!

Gitmeden önce, jandarmalar, o sırada yakından geçmekte olan balıkçılara seslendiler ve:

— Bu yaralı çocuğu size teslim ediyoruz, dediler. Alıp onu evinize götürün ve iyi bakın. Yarın geliriz.

Sonra Pinokyo'yu aralarına aldılar. Emredici bir sesle:

— Marş marş, dediler. İleri... Çabuk yürü, yoksa kötü olur!

Pinokyo, ikinci bir emri beklemeden, köye giden yolda ilerlemeye başladı. Fakat zavallı çocuk nerede olduğundan habersizdi. Rüya gördüğünü sanıyordu. Ne korkunç bir rüya... Kendini bile çift görüyordu. Her şeyi çift görüyordu, ayakları sallanıyordu, dili damağına yapışmıştı ağzından tek bir kelime çıkmıyordu ve bu arada kalbi çatlayacakmış gibi hızla atıyordu. İki jandarmanın arasında perinin evinin önünden geçeceklerini sanmıştı. Oradan geçmektense ölmeye razıydı.

Köye girmek üzereydiler ki, bir rüzgâr çıktı, Pinokyo'nun şapkasını uçurarak on metre öteye götürdü.

Pinokyo, jandarmalardan izin istedi:

— İzin verir misiniz, gidip şapkamı alayım? dedi.

— Git al, ama elini çabuk tut!

Pinokyo, koşup şapkasını aldı... Fakat kafasına giyeceğine, dişlerinin arasına aldı ve olanca hızıyla sahile doğru koşmaya başladı.

Jandarmalar, Pinokyo'ya yetişmenin güç olacağını anlayınca, yarışlarda birincilik kazanan bir köpeği peşine taktılar. Pinokyo koştu, köpek koştu. Tabii köpek, Pinokyo'dan daha hızlı koşuyordu. Halk pencerelere üşüşerek, bu heyecanlı yarışı merakla seyrediyorlardı. Fakat meraklarını gideremiyorlardı, çünkü Pinokyo ile köpeğin koşarken arkalarında, bıraktığı toz bulutundan bir şey göremiyorlardı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

PİNOKYO, BALIK GİBİ KIZARTILMAK İSTENİYOR

Bu ümitsiz yarışta bir an geldi ki Artık Pinokyo bütün ümidini kesmişti. Alidora adındaki köpek hızlı koştuğu için yanı başına yaklaştı!

Pinokyo, arkasından gelen köpeğin kalbinin vuruşunu işitiyordu. Aralarında bir parmak bir mesafe kalmıştı.

Allah'tan ki, denize birkaç adımlık bir mesafe vardı. Kumsala varır varmaz Pinokyo bir sıçrayış sıçradı ki, kurbağa adam yanında hiç kalırdı, doğruca suya düştü.

Aksine, Alidora durmak istemişti, fakat hızını alamadığı için suya yuvarlandı. Talihsiz köpek yüzme bilmiyordu, pençeleriyle suyun üstünde durmak için çabalıyor, fakat çabaladıkça daha fazla suya batıyordu.

Suyun yüzünde belirdiğinde, gözleri dehşetle dört dönüyordu. Acıyla havladı:

— Boğuluyorum! Boğuluyorum!

Pinokyo, uzaktan:

— Boğul! dedi.

— Bana yardım et, Pinokyo! Ne olur, kurtar beni ölümden!

Bu imdat çağrısı üzerine, gayet iyi bir kalbe sahip olan Pinokyo'nun içi burkuldu, köpeğe dönerek:

— Seni kurtarırsam, bir daha benim başıma bela olmayacağına ve peşimden gelmeyeceğine söz verir misin?

— Söz veririm, söz veririm! Allah aşkına acı, bir dakika daha gecikirsen boğulacağım.

Pinokyo çekinir gibi oldu fakat babasının, iyiliğin hiç bir zaman kaybolmayacağını söyleyişi geldi hatırına, Alidoro'ya doğru yüzdü, iki eliyle kuyruğundan tutarak, sahildeki kumların üstüne çektik ve onu ölümden kurtardı.

Zavallı köpeğin ayakta duracak hâli yoktu. İstemeyerek o kadar fazla tuzlu su yutmuştu ki balon gibi şişti. Bununla beraber Pinokyo fazla güvenmeyerek, ne olur ne olmaz düşüncesiyle suya atladı. Sahilden biraz uzaklaşınca, kurtardığı arkadaşına seslendi:

— Allahaismarladık Alidoro, sana iyi yolculuklar, evdekilerin hepsine selam söyle!

— Güle güle, Pinokyo. Hayatımı kurtardığın için binlerce teşekkür. Bana büyük iyilikte bulundun, insan bu dünya da ne ekerse onu biçer. Sırası gelince ben de bu iyiliğine iyilikle karşılık veririm.

Pinokyo, kıyıyı izleyerek yüzmeye başladı. Sonunda tehlikesiz bir yere vardığını düşündü. Sahile bir göz attığında, kayaların arasında kapısından duman tüten bir mağara gördü Kendi kendine:

— Mağarada ateş olmalı, diye mırıldandı. Daha iyi ya... Şimdi gider, üstümü başımı kuruturum ve sonra... Sonrası da Allah kerim...

Bu teselli ile Pinokyo, kayalara doğru yüzdü, fakat tam sahile çıkacağı sırada, suyun içinde bir şeyin kendini havaya kaldırmakta olduğunu hissetti. Kaçmaya çalıştı, ama boşuna, geç kalmıştı. Şaşkınlık içinde kendini kurtarmak için çabalayan çeşitli irilikteki balıklarla birlikte büyük bir ağda buldu.

Bu anda, bir balıkçı mağaradan çıktı; çirkin, o kadar çirkin bir adamdı ki, deniz canavarına benziyordu. Başını saç yerine, yeşil ve kalın otlar bürümüşü, derisi, gözleri ve yere kadar uzanan uzun

sakalları bile yemyeşildi. Arka ayakları üzerinde dikilmiş bir kertenkeleyi andırıyordu.

Ağı denizden çekince memnuniyet dolu bir sesle bağırdı:

— Şükür Allah'a! Bugün yine kendime güzel bir balık ziyafeti çekeceğim!

Pinokyo, biraz cesaretini toplar gibi oldu. Kendi kendine:

— Allah'a çok şükür ki balık değilim!

İçi balık dolu ağ, karanlık ve dumanlı mağaraya getirildi. Mağaranın ortasında ateşin üstündeki içi yağ dolu bir tavadan can çekişen mantarların kokusu yükseliyordu:

Yeşil balıkçı:

— Şimdi tuttuğumuz balıklara bir göz atayım, diyerek iri elleriyle ağı araladı, kürek kadar kocaman elleriyle bir avuç balık çıkardı... Avucundaki balıkları burnuna götürerek kokladı:

— Bu balıklar güzel! dedi, sonra yanı başında duran içi boş bir kovaya attı.

Aynı hareketi birçok kereler tekrarladı; her seferinde ağzı sulanarak kendi kendine mırıldanıyordu

— Ne enfes şeyler!

— Ne mükemmel sardunya!

— Bunlar çok lezzetli olur!

— Bu yengeçler de olağanüstü!

— Ya bu minik şeyler!

Bütün bu saydıklarının aynı kovaya atıldığını söylemeye gerek yok tabii.

Sonunda ağda bir Pinokyo kaldı!

Balıkçı onu da ağdan çekip çıkarır çıkarmaz, yeşil gözleri fal taşı gibi açıldı, dehşet içinde haykırdı:

— Bu ne biçim balık! Şimdiye kadar buna benzer bir balık yediğimi hatırlamıyorum.

Pinokyo'yu tekrar, dikkatle süzdü. Baştan tırnağa kadar iyice inceledikten sonra:

— Anladım, dedi. Bu ıstakoz olacak.

Istakoza benzetilmekten hoşlanmayan Pinokyo, öfkeli bir sesle:

— İstakoz ha! diye bağırdı. Bana İstakoz mu diyorsun? Bu ne hakaret! Söyleyeyim de öğren bari, ben ıstakoz değil, kuklayım.

Balıkçı şaşkınlıkla:

— Kukla mı? dedi. Doğrusunu istersen kukladan balık olduğunu hiç duymamıştım. Her ne hâl ise seni afiyetle yiyeceğim!

— Beni yiyecek misin? Lütfen kafana sok, ben balık değilim! Benim de senin gibi konuşup, fikir yürüttüğümü görmüyor musun?

Balıkçı:

— Öylesine öyle, dedi. Sen konuşan, zeki ve benim gibi fikir yürüten bir balık olduğun için, sana layık olduğun davranışı göstereceğim.

— Neymiş o layık olduğum davranış?

— Bir dostluk ve saygı işareti olarak, sana ne şekilde pişmekten hoşlanacağını soracağım. Tavada kızartılmak mı yoksa domates suyuna pişirilmek mi istersin?

Pinokyo:

— Doğrusu, bana bir tercih hakkı verdiğinde, özgür kalıp, evime dönmek isterim, dedi.

— Şaka etme! Senin gibi nadir rastlanan bir balığı tatmak zevkenden mahrum mu olayım? Bu sular da öyle sık sık kukla balık yakalanmaz. Neyse bana bırak. Seni tavada kızartayım. Öbür balıklarla birlikte... Çok hoşuna gider... Tavada diğer arkadaşlarıyla birlikte kızarmak bir balık için en büyük tesellidir!

Bu sözleri duyan Pinokyo bağıırıp çağırmaya, yalvarıp yakarmaya başladı. Hıçkırır hıçkırır:

— Ah keşke okula gitmiş olsaydım! diye inledi... Arkadaşlarıma uydum, şimdi onun cezasını çekiyorum. İhi ihi ihi!

Sonra yerde yılan gibi kıvrılmaya, yeşil balıkçıdan kurtulmak için akla gelebilecek her türlü çareyi denemeye kalkıştı. Ama yararı yoktu: Balıkçı, uzun bir ot alıp, Pinokyo'nun el ve ayaklarını sıkıca bağladı, sonra diğer balıkların yanına kovaya attı.

Daha sonra, içi un dolu tahta bir kâsedan avucuna aldığı unla, balıkları teker teker unladı, bu iş de bitince kızartmaya başladı.

Balıklar sırayla tavada zıpladılar. Sonunda sıra Pinokyo'ya geldi. Artık ölmek üzere olduğunu görünce o kadar çok korktu ve o kadar çok titredi ki, bağırıp çağırmaya ne nefesi ne de sesi kalmıştı.

Zavallı çocuk, mahzun bakışlarını hiç de oralı olmadan kendini güzelce unlayan yeşil balıkçıya dikmişti. Unlanması biten Pinokyo, alçı bir kuklayı andırıyordu.

Yeşil balıkçı kafasından tuttu ve...

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

PİNOKYO, PERİNİN EVİNE DÖNÜYOR

Balıkçı tam Pinokyo'yu kafasından tutmuş, tavaya atacaktı ki, balıkların kokusuyla büyülenmiş kocaman bir köpek mağaranın kapısından içeri girdi.

Balıkçı, unlanmış kuklayı havada sallayarak:

— Defol! diye haykırdı.

Fakat kurt gibi aç köpek: “Bana bir lokma balık ver, seni rahat bırakayım” der gibi kuyruğunu oynatmaya başladı.

Balıkçı öfke ile:

— Sana defol diyorum! diye tekrarladı. Sonra tekme atmak için bacağına gerdi.

Fakat köpek gerçekten aç olduğu için, azarlanmaya, kovulmaya aldırıyor, uluyarak aç olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Tam bu sırada mağarada çok ince bir ses işitildi:

— Kurtar beni Alidoro! Beni kurtarmazsan, tavada kızaracağım!

Köpek, Pinokyo'nun sesini tanıdı ve şaşkınlık içinde sesin, balıkçının elinde tuttuğu unlanmış şeyden geldiğini fark etti.

Ne yapsa beğenirsiniz? Havaya bir sıçradı, Pinokyo'yu balıkçının elinden kaptı, canını acıtmamak için dişlerinin arasında şefkatle tuttu ve bir anda mağaradan yıldırım gibi kaçtı.

Balıkçı, yemek için bu kadar sabırsızlandığı balığın elden gittiğini görünce, köpeğin arkasından koşmaya başladı fakat daha birkaç adım ilerlemişti ki, öksürüğü tuttu ve izlemekten vazgeçti.

Alidora, köye giden yola varınca, arkadaşı Pinokyo'yu yavaşça yere indirdi.

Pinokyo:

— Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, dedi.

Köpek:

— Teşekkür etmene gerek yok, diye cevap verdi. Sen benim hayatımı kurtarmıştın, ben de senin hayatını kurtardım, ödeştik. Bu dünyada hepimiz birbirimize yardım etmeliyiz.

— Peki ama senin mağarada ne işin vardı?

— Kumsalda uzanmış ölü gibi yatıyordum. Rüzgâr burnuma kızarmış balık kokusu getirdi. Bu koku, açlığımı kabarttı, kokuyu izleyerek mağaraya vardım. Eğer, bir dakika geç kalaymışım...

Pinokyo, hâlâ korkudan zangır zangır titriyordu.

— Ne olur, devam etme! dedi. Devam etme! Eğer sen bir dakika geç kalmış olaydın, şimdi ben kızarmış, yenmiş ve hazmedilmiş olurudum! Aman! Allah korusun! Düşünmek bile tüylerimi diken diken ayağa kaldırıyor.

Alidora, sağ elinin pençesini gülerek kuklaya uzattı, candan el sıkıştılar ve ayrıldılar.

Köpek, evinin yolunu tuttu, Pinokyo da yapayalnız kalınca, biraz ileride bir kulübeye doğru ilerledi, bahçede güneşlenen ihtiyara:

— İyi kalpli efendi, Eujen adında yaralı bir çocuktan bahsedildiğini işittiniz mi? diye sordu.

— Çocuğu balıkçılar bu gördüğün kulübeye getirmişlerdi. Şimdi...

Pinokyo üzüntü ve telaşla ihtiyarın sözünü kesti:

— Şimdi öldü!

— Hayır, iyileşip evine döndü.

Pinokyo sevinçle zıplamaya başladı:

— Doğru mu söylüyorsun? Yaşıyor! Demek ki, yarası ağır değilmiş!

— Yarası ağır ve öldürücü olabilirdi. Attıkları ciltli kocaman bir kitap tam kulaktozuna rastlamış.

— Kim atmış acaba?

— Okul arkadaşlarından biri... İsmi Pinokyo...

Pinokyo, hiç haberi yokmuş gibi:

— Kimmiş bu Pinokyo? diye sordu.

— Kötü, hiç bir işe yaramayan bir serseri olduğunu söylüyorlar.

— Yalancılar! Yalancılar!

— Ne o? Sen Pinokyo'yu tanıyor musun yoksa?

— Uzaktan!

İhtiyar:

— Peki, sen onun hakkında ne düşünüyorsun? dedi.

— Bence iyi bir çocuk... Ailesine ve babasına itaatkâr, her zaman bir şeyler öğrenmek isteyen iyi bir çocuk.

Kukla, bu yalanları atarken, birden eli burnuna gitti ve burnunun bir kat uzamış olduğunu fark etti.

Ödü patlayan Pinokyo bağırmaya başladı:

— Söylediklerime inanmayın. Ben Pinokyo'yu çok iyi tanırım. Size temin ederim ki, gerçekten kötü, serseri ve asi, okula gideceği yerde arkadaşlarına uyup eğlenceye koşan biridir o...

Sözleri henüz bitmeden burnu küçüldü ve eskisi kadar kaldı. İhtiyar birden bire soruverdi:

— Niçin böyle bembeyazsın!

— Anlatayım... Farkında olmadan, henüz badana edilmiş bir duvara dayandım.

Pinokyo, tavada kızartılacağı için unlandığını söylemeye utanmıştı.

— Peki, ceketine, pantolonuna, şapkana ne oldu?

— Yolda hırsızların hücumuna uğradım. Beni soyup soğana çevirdiler. İyi kalpli adam, bana bir elbise verir misin? Eve gidince geri getiririm.

— Evladım, elbisem yok, fasulye sakladığım bir çuval var yalnız. İstersen al, işte orada duruyor.

Pinokyo, ihtiyarın tekrarlamasına meydan vermeden harekete geçti. Hemen çuvalı aldı, makasla altını ve iki yanını oydu ve gömlek gibi giydi. O elbiselerle köyün yolunu tuttu. Fakat hiç de içi rahat değildi, bir adım ileri atıyor, bir adım geriliyor ve kendi kendine şöyle mırıldanıyordu:

— İyi kalpli perinin karşısına nasıl çıkacağım? Beni görünce ne der? Bu defa da beni bağışlar mı acaba? Kesinlikle bağışlamayacak! Ama ben buna layığım. Haylazın biriyim. Her defasında adam olacağıma söz veriyor ve hiç bir zaman sözümde durmuyorum!

Köye vardığında, akşam olmuştu. Her taraf karanlıktı. Fırtına vardı ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Pinokyo, perinin evine ilerledi, kapıyı çalıp içeri girmeyi düşünüyordu.

Fakat tam kapıya geldiğinde cesaretini kaybetti. Kapıyı çalacağına, yirmi adım öteye kaçtı. Bir defa daha kapıya yaklaştı, ama bir türlü karar vermiyordu. Üçüncü defa kapıya geldi hâlâ

cesaret edemiyordu. Dördüncüsünde yavaşça tokmağı tuttu ve bıraktı.

Bekledi, bekledi... Sonunda aradan yarım saat geçtikten sonra, yukarı katta bir pencere açıldı. Perinin evi dört katlıydı. Kafasında kocaman bir fenerle bir salyangoz görüldü.

— Gecenin bu saatinde gelen kim?

Pinokyo:

— Peri evde mi? diye sordu.

— Peri uyuyor ve rahatsız edilmek de istemiyor. Sen kimsin?

— Benim.

— Kimsin diyorum.

— Ben Pinokyo'yum.

— Pinokyo kim?

— Perinin yanındaki kukla.

Salyangoz:

— Ah! Anladım şimdi, dedi. Bekle kapıda. Şimdi gelir açarım.

— Allah aşkına çabuk ol, soğuktan donacağım!

— Evladım, ben salyangozum. Salyangozlar hiç bir zaman çabuk olamazlar.

Bir saat geçti, iki saat geçti, kapı hâlâ açılmadı. Pinokyo, sırlısıklam, soğuktan ve korku tesiriyle, sonunda cesaretini topladı ve kapıyı bir daha, bu defa daha hızlı çaldı. Bunun üzerine, üçüncü kattaki pencerelerden biri açıldı ve aynı salyangoz görüldü.

Pinokyo, sokaktan:

— Güzel salyangoz, dedi. İki saattir bekliyorum. Böyle bir gecede iki saat iki yıl kadar uzun geliyor insana. Allah aşkına çabuk ol.

Salyangoz, sakın bir sesle:

— Evladım, dedi. Ben salyangozum ve salyangozlar hiç bir zaman çabuk olamazlar.

Ve tekrar cam kapandı. Az sonra, saat, gece yarısını, biri, sonra ikiyi vurdu. Kapı hâlâ da açılmamıştı. Artık iyice sabrı tükenen Pinokyo, kapının tokmağını kavradı ve hızla vurmaya hazırlandı. Demirden yapılmış olan tokmak, bir anda bir yılan balığı oluverdi, Pinokyo'nun avucundan kayarak, yağmurun meydana getirdiği derede gözden kayboldu.

Pinokyo, öfkeden deli gibi olmuştu:

— Ya, öyle mi? Mademki tokmak kayboldu, ben de kapıyı olanca gücümle tekmelerim.

Bu sözlerden sonra, birkaç adım gerileyerek, kapıya kuvvetli bir tekme indirdi. Gerçekten o kadar hızlı vurmıştı ki, ayağı kapıya saplandı, tekrar geri çekmek istediğinde çekiçle mıhlanmış gibi çakılı kaldı.

Zavallı Pinokyo'yu o durumda gözünüzün önüne getirin bir! O geceyi bir ayağı yerde bir ayağı havada geçirmek zorundaydı.

Ertesi sabah sonunda kapı açıldı. Salyangoz, dördüncü kattan aşağıya tam dokuz saatte inebilmişti. Hareketlerinin ne kadar yavaş olduğu açıkça görülüyordu.

Gülerek kuklaya sordu:

— Ayağını kapıya saplamış ne yapıyorsun?
— Kaza oldu. Ne olur, güzel salyangoz, beni kurtarmaya çalış.
— Oğlum, bu marangoz işi... Ben ise marangozluktan hiç anlamam!

— Periye benim için rica et!

— Peri uyuyor, dünyada kalkmaz şimdi.

— Bütün gün böyle kapıya çivili gibi ne yapacağım peki?

— Yoldan geçen karıncaları sayarak eğlenene bak!

— Bari yiyecek bir şey getir, açlıktan ölüyorum.

Salyangoz:

— Olur, dedi. Hemen getiririm.

Gerçekten de üç buçuk saat sonra, başında gümüş bir tepsi ile geri döndü. Tepside bir somun, bir kızarmış piliç vardı.

Salyangoz:

— Bu kahvaltıyı peri gönderdi, dedi.

Kukla, tepsideki yiyecekleri görünce iyileşir gibi oldu. Fakat yemeye kalkışınca, ekmeğin alçıdan, tavuğun kartondan ve yemişlerin de taştan yapılmış olduğunu gördü.

Ağlamak istedi. Canı sıkılarak tepsinin üstündekileri fırlatıp atmak istedi fakat tam bu sırada açlık veya yorgunluktan bayıldı. Ayıldığı zaman kendini bir divanda yatıyor buldu. Peri de başının uçundaydı.

Peri:

— Seni bir kere daha bağışlayacağım, dedi. Fakat üçüncü bir defa kötü bir harekette bulunursan, lanet olsun sana...

Pinokyo artık iyi olmaya, derslerine çalışmaya son bir defa söz verdi. Ve sözünde de durdu. Tatilden önce yapılan imtihanlarda, okulun birincisi oldu, hareketleri o kadar takdir edildi ki, buna pek memnun olan Peri:

— Yarın istediğin olacak! dedi.

— Yani...

— Yarın artık kuklalıktan kurtulacak ve hakiki bir çocuk olacaksın.

Pinokyo'nun bu habere ne kadar sevindiğini söylemek gereksizdir! Ertesi gün, bütün okul arkadaşları, perinin evinde verdiği kahvaltıya, mutlu olayı kutlamaya davet edildiler. Peri; iki yüz bardak kahve ve süt, dört yüz dilim tereyağlı ekmeğe hazırlamıştı. O günün güzel olabilmesi için her şey tamamı. Fakat... Kuklaların hayatında her şeyi bozan hep bu "fakat"lardır.

Otuzuncu Bölüm

PİNOKYO, YİNE KÖTÜ BİR ARKADAŞA UYUYOR

Pinokyo, gidip arkadaşlarını çağırmak için periden izin istedi.

Peri:

— İstiyorsan git, dedi. Arkadaşlarını yarın, sabah kahvaltısına davet et. Fakat hava kararmadan eve dön. Anladın mı?

Kukla:

— Bir saat içinde döneceğime söz veriyorum, dedi.

— Dikkat et, Pinokyo. Çocuklar hemen söz verirler, ama daha verirken unuturlar.

— Ben her çocuğa benzemem. Söz verdim mi tutarım!

— Peki görürüz. Eğer söz dinlemezsen, zararını kendin çekersin.

— Neden?

— Çünkü kendilerinden daha çok şey bilenlerin sözlerini dinlemeyen çocukların başı beladan kurtulmaz.

Pinokyo:

— Benim tecrübem çok, dedi. Bir daha aynı hataları işlemem.

— İşleyip işlemeyeceğini göreceğiz.

Kukla, daha fazla bir şey söylemeden, hoplayıp zıplayarak, kendisine annelik eden periden ayrıldı.

Bir saat dolmadan bütün arkadaşlarını davet etmişti. Kimi, sevinçle karşılaşmış, kimi biraz naz etmişti önce. Fakat kızarmış tereyağlı ekmekleri ve kahve, sütü duyunca:

— Seni memnun etmek için geleceğiz, dediler.

Pinokyo'nun okul arkadaşları arasında, çok sevdiği bir çocuk vardı: Romeo. Fakat yeni yakılmış bir fener gibi pırıl pırıl, görünüşü, zayıf olması nedeniyle herkes ona "Mum Fitili" derdi.

Mum Fitili, okulun en yaramaz ve en tembel öğrencisiydi. Fakat Pinokyo onu yine de severdi. Bir defa davete gitmiş, fakat evde bulamamıştı. İkinci gidişinde de bulamadı. Bir daha gitti ama yine boşuna... Acaba nerede bulabilirdi. Oraya, buraya, her yere baktı ve sonunda onu bir çiftçinin kulübesinin balkonunda gizlenmiş buldu.

Pinokyo, yanına gelerek:

- Orada ne yapıyorsun? dedi.
- Vaktin gelmesini bekliyorum. Yola çıkacağım.
- Ne? Nereye gidiyorsun?
- Uzak, çok, çok uzaklara gidiyorum.
- Üç defa size gittim, seni aradım.
- Ne istiyordun benden?
- Aaa, sen duymadın mı? Başıma konan devlet kuşundan haberin yok mu?
- Ne oldu?
- Yarın kuklalıktan kurtulup ben de herkes gibi akıllı bir çocuk olacağım.
- İnşallah hayrına olur!
- Bunun için yarın seni bize kahvaltıya çağırıyorum.
- Sana bu gece yola çıkacağımı söylemedim mi?
- Saat kaçta gidiyorsun?
- Pek az sonra...
- Nereye gidiyorsun?
- Uzağa gidiyorum... Dünyanın en hoş memleketine...
- İsmi ne?
- "Ahmaklar Ülkesi" deniyor... Sen de gelsene.
- Ben mi? Allah göstermesin!

— Yanılıyorsun Pinokyo! İnan bana, eğer gelmezsen, sonra pişman olursun. Bizim gibi çocuklar için bundan güzel yer mi olur? Ne okul var ne öğretmen ne de kitap. Bu güzel memlekette kimse çalışmıyor. Perşembe günleri okul tatil, haftanın altı günü perşembe, bir günü de pazar. Düşün bir kere! Ocak ayının birinci günü başlayan tatil, aralık ayının son günü bitiyor. Tam bana göre bir memleket! Uygur memleketler böyle olmalı!

— Peki ama bu “Ahmaklar Ülkesi”nde günler nasıl geçiyor?

— Sabahtan gece yarısına kadar oyun ve eğlence ile! Gece olunca yatar uyur, ertesi gün yine eğlenirsin. Ne dersin buna?

Pinokyo:

— Hımm, diye mırıldandı. Sanki, “Benim de can attığım hayat bu” demek ister gibi başını hafifçe salladı.

— Eee, nasıl? Benimle geliyor musun? Evet mi, hayır mı?

Çabuk karar ver!

Hayır, hayır, hayır! Kesinlikle! Periye iyi bir çocuk olmayı vadettim, sözümde durmalıyım. Güneş batıyor, senden hemen ayrılıp eve dönmeliyim. Allahaismarladık, sana iyi yolculuklar!

— Bu kadar acele ile nereye gidiyorsun?

— Eve... Peri, güneş batmadan dönmemi söyledi.

— İki dakikacık daha dur, ne olur!

— Geç kalırım sonra...

— İki dakikacık canım!

— Peri kızar, azarlarsa...

— Bırak azarlasın! Azarlar, azarlar, sonra dilini tutar.

— Sen ne yapacaksın? Yalnız mısın, yoksa yanında arkadaşın var mı?

— Yalnız mı? Yüzden fazla çocuğuz.

— Peki, yaya mı gidiyorsunuz?

— Biraz sonra geçecek bir posta arabası beni de alıp yoluna devam edecek.

- Araba Şimdi geçse ne iyi olurdu?
- Niye?
- Sizin hareketinizi görürdüm.
- Biraz daha bekle de gr!
- Olmaz! Eve gitmeliyim.
- İki dakika daha bekle.
- Zaten geç kaldım. Peri beni merak etmeye baŐlamıŐtır bile...
- Zavallı peri! Seni yarasaların kapmasından mı korkuyor?

Pinokyo:

- Orada okul olmadığından iyice emin misin? diye sordu.
- Değil okul, gölgesi bile yok...
- Ya Ğretmen?
- O da yok!
- Ve kimsecikler de alıŐmıyor öyle mi?
- Asla, asla!

AĞzı sulanmaya başlayan Pinokyo:

— Ne güzel memleket! Ne güzel memleket! dedi. Hiç orada bulunmadım ama hayalimde canlandırabiliyorum...

— O zaman neden sen de gelmiyorsun?

— Benden hayır yok. Periye uslu bir ocuk olmayı vadetmiŐtim, sözümde duracağım.

— O zaman allahaısmarladık! EĞer yolda görürsen okuldaki arkadaşların hepsine selam söyle.

— Gle gle, Mum Fitili! İyi yolculuklar, eğlenmene bak, arada biz arkadaşlarını da hatırla.

Bu sözlerden sonra kukla, iki adım geriledi, fakat birden durup arkadaşına sordu:

— Orada haftanın altı gününün perşembe olduğundan iyice emin misin?

— Tabii eminim.

— Ocak ayının birinci günü başlayan tatilin, aralık ayının son günü sona erdiği de doğru mu?

— Tamamen doğru!

Pinokyo büyülenmişti sanki:

— Ne hoş memleket! dedi. Sonra aceleyle ekledi: Bu defa gerçekten allahaismarladık, yolun açık olsun.

— Allahaismarladık.

— Ne zaman yola çıkıyorsun?

— Az sonra...

— Ne yazık! Eğer, bir saat sonra gideydin, beklerdim seni.

— Peki ya peri?

— Zaten geç oldu. Bir saat erken, bir saat geç gitmişim fark etmez!

— Zavallı Pinokyo! Ya peri kızar azarlarsa!

— Sabırlı olmalıyım! Ne yapayım, azarlasın. İyice azarladıktan sonra sesini keser.

Bu arada akşam olmuş, ortalık iyice kararıştı. Ansızın uzakta, gittikçe yaklaşan bir ışık belirdi. Konuşmalar, davul sesleri işittiler fakat o kadar uzaktan geliyordu ki, sanki sivrisinek vızıldıyordu.

Mum Fitili yerinden fırlayarak:

— Geliyor! diye bağırıldı.

Pinokyo, fısıltı hâlinde:

— Ne var? diye sordu.

— Posta arabası beni almaya geliyor. Şimdi geliyor musun, gelmiyor musun?

Kukla:

— İyi ama bahsettiğin memlekette çocukların hiç çalışmadığı doğru mu?

— Tabii! Tamamen doğru.

— Ne hoş memleket! Ne hoş memleket!

Otuz Birinci Bölüm

PİNOKYO

AHMAKLAR ÜLKESİNDE YAŞAMAYA BAŞLIYOR

Sonunda araba geldi, tekerleklerin üstüne halılar gerildiği için fazla gürültü çıkarmıyordu. Hepsi aynı irilikte, fakat çeşitli renklerde on iki çift eşek çekiyordu arabayı.

Kimi boz, kimi beyaz, kimi karabiber, kimi boz, kimi de sarı ve mavi çizgili eşek... Fakat en şaşılacak şey; on iki çift, yani yirmi dört eşek de, diğer yüz taşıyan hayvanlar gibi ayakları nallı olacağı yerde, beyaz deriden yapılmış çizmeler giymişlerdi. Ya araba sürücüsü? Eni boyundan fazla, üstü başı yağlı ve her zaman gülen bir insan getirin gözünüzün önüne. Sesi de, hanımına yaltaklanan bir kedinin mırıltısını andırsın!

Çocuklar, onu görür görmez sevdiler, sırayla her biri Ahmaklar Ülkesi'ne varıncaya kadar onun yanına oturuyorlardı. Araba gerçekten de sekiz ile on iki yaş arasındaki çocuklarla balık istifi gibi tıklım tıklım olmuştu. Üst üste, birbirine yapışık gibi olduklarından çok güç nefes alıyorlardı ama kimse hâlerinden şikâyet etmiyor, kimse homurdanmıyordu. Birkaç saat sonra, okulsuz, öğretmensiz, kitapsız, derssiz bir ülkede olacakları tesellisi onlara ne yorgunluklarını, ne rahatsızlıklarını, ne açlıklarını ve susuzluklarını, ne de uykusuzluklarını hatırlatıyordu.

Araba durur durmaz, arabacı Mum Fitili'ne dönerek sordu:

- Söyle evladım, sen de bu mutlu ülkeye gitmek istiyor musun?
- Tabii istiyorum.

— Ama arabada yer kalmadığını hatırlatayım önceden, sen de bakınca, nasıl dolu olduğunu görürsün.

Mum Fitili:

— Zararı yok, dedi. İçerde yer yoksa ben de dingile otururum.

Mum Fitili bir sıçrayışta, tam dingilin tepesine çıktı. Arabacı, tatlı bir sesle Pinokyo'ya:

— Ya sen, evladım, dedi. Ne yapmak niyetindesin? Bizimle mi geliyorsun, yoksa burada mı kalıyorsun?

Pinokyo:

— Burada kalıyorum, dedi. Ben eve gideceğim. Derslerime çalışıp, okulda iyi bir insan olacağım, bütün terbiyeli çocuklar gibi inşallah hayrına olur!

Mum Fitili:

— Pinokyo, diye bağırdı. Beni dinle, bizimle gel, bak nasıl eğleneceğiz!

— Olmaz, olmaz, olmaz!

Önce birkaç çocuk:

— Bizimle beraber gel, bak nasıl eğleneceğiz! diye bağırdı.

Sonra bütün çocuklar koro hâlinde bağıştılar:

— Bizimle gel, bak nasıl eğleneceğiz!

Yavaş yavaş kararından dönmeye hazırlanan Pinokyo:

— Sizinle gelecek olursam, iyi kalpli peri ne der?

— Böyle üzücü şeylerle yorma kafanı. Sabahtan akşama kadar rahat rahat isyan edebileceğimiz bir memlekete gittiğimizi düşün.

Pinokyo cevap vermedi, ama esnedi bir daha esnedi, üçüncü bir defa daha esnedi, sonra:

— Ben de geliyorum, biraz yer açın, dedi.

Arabacı:

— İçerisi dolu, dedi. Fakat sana kendi yerimi vereceğim. Seni nasıl iyi karşıladığımızı anla.

— Ya siz?

— Oh! Ben yaya giderim.

— Hayır, hayır, böyle bir şeye dünyada izin vermem. Ben eşeklerden birinin sırtına binerim.

Pinokyo, en ön sıradaki bir eşeğe yaklaşarak sırtına binmek istedi, fakat eşek karnına öyle bir tekme indirdi ki, Pinokyocuk ayakları havaya dikilmiş hâlde yere yıkıldı.

Bu manzaraya tanık olan çocukların ne kadar güldüklerini hayal edin, bir kere. Ama arabacı onlara katılmadı. Asi eşeğin yanına geldi ve öper gibi yaparak kulağının yarısını koparttı.

Bu arada Pinokyo yerden doğrulmuş, bir sıçrayışta zavallı eşeğin sırtına yerleşmişti. O kadar güzel sıçramış ve eşeğin sırtına oturmuştu ki, çocuklar alayı bırakıp bağırışmaya başladılar:

— Yaşa Pinokyo! Ellerini birbirine çırparak, durmadan Pinokyo'yu alkışlıyorlardı.

Fakat eşek aniden arka ayaklarıyla bir çiftte attı ve zavallı Pinokyo'yu sırtından, yolun ortasına, bir taş yığını üstüne fırlattı.

Çocuklar tekrar gülmeye başladılar; fakat arabacı güleceğine, karşı koyan eşeğe karşı o kadar şefkat duydu ki, bir kere daha öptü. Böylece, eşeğin biraz önceki öpücükte yarım kalan kulağı, bu defa yok olmuştu. Kuklaya döndü:

— Artık korkusuzca binebilirsin, dedi. Bu sersem eşek kafasına acayıp bir fikir sokmuş! Ama kulağına fısıldadığım iki kelime onu nazik ve anlayışlı yapacaktır.

Pinokyo, bindi ve araba hareket etti. Eşekler dört nala koşarak arabayı taş yollardan çekerken, kukla, incecik bir sesin kulağına bir şeyler fısıldadığını duyar gibi oldu:

— Zavallı ahmak! yine kendi bildiğine gidiyorsun, ama cezasını çekeceksin!

Pinokyo, korktu, dört etrafına bakarak sesin geldiği yeri bulmak istedi, fakat bir şey göremedi. Eşekler dört nala koşuyor, araba gürültü ile ilerliyor, içindeki çocuklar mışıl mışıl uyuyor, Mum Fiteli horluyor, yerinde oturan arabacı dişlerinin arasından bir şarkı mırıldanıyordu:

— Gece herkes uyudu. Ben hiç uyumadım...

Bir kilometre kadar gitmişlerdi ki, Pinokyo, biraz önce duyduğu sesin yine kendisine bir şeyler söylediğini işitti:

— Ahmak, aklından çıkartma! Çalışmak istemeyen, öğretmenlerine, kitaplarına, okula sırtlarını çevirerek günlerini oyun ve eğlence ile geçiren çocukların sonu kötüdür. Ben tecrübelerimden biliyorum... Sana söyleyeyim. Senin de benim gibi ağlayacağın günler gelecek... Ama çok geç kalacaksın.

Bu sözlerin yavaşça fısıldanmasından kukla fazlaca korkarak eşeğin sırtından atladı, yanına giderek, ağzını eliyle kapattı.

Eşeğin ağladığını gören Pinokyo'nun ne kadar şaşırıldığını bir düşünün! Eşek çocuk gibi hüngür hüngür ağlıyordu...

Pinokyo arabacıya seslendi:

— Ey, sayın arabacı, inanılmayacak bir şey oldu. Bu eşek ağlıyor!

— Aldırma ağlasın, güvey girerken gülmeye başlar!

— Peki, ona konuşmayı siz mi öğrettiniz?

— Hayır, bilgili köpeklerin yanında kaldı üç sene, birkaç kelime öğrendi onlardan.

— Zavallı hayvan!

Arabacı:

— Haydi, durma gel, dedi. Eşeğin ağlamasını seyretmekle vakit kaybetmeyelim. Bin de yolumuza devam edelim. Hava soğuk ve yolumuz uzun!

Pinokyo, ses çıkarmadan itaat etti. Ertesi sabah şafak sökerken sağ salim Ahmaklar Ülkesi'ne vardılar.

Dünyanın hiçbir memleketine benzemeyen bir yerdi burası. Ahalinin hepsini çocuklar teşkil ediyordu. En büyükleri on dört, en küçükleri sekiz yaşındaki çocuklar. Sokaklar bağırıp, çağırımlarla o kadar gürültülü idi ki, bu gürültüde kimin olsa başı dönerdi. Her tarafta grup grup çocuklar göze çarpıyordu. Kimi cevizle, kimi toplu oynuyordu. Kimi bisiklete, kimi de tahta ata biniyordu. Kalabalık bir grup saklambaç, başka bir grup da kovalamaca oynuyordu.

Hasır elbise giymiş çocuklar kenevir kemiriyordu. Kimi şarkı söylüyor, kimi hoplayıp, zıplıyor ve kimi de bir şeyler anlatıyordu. Kimi, bacakları havada elleri üstünde yürüyordu. Kimi çember çeviriyor veya general üniforması giymiş, karşısındaki kurşun askerlere emirler yağdırıyordu. Kimi gülüyor, kimi bağıyor, kimi arkadaşına sesleniyor, kimi el çırpıyor, ısıklık çalıyor ve yeni yumurtlamış tavuk gibi gıdaklıyordu. Kısacası, bu gürültü ve karışıklıkta sağır olmamak için insanın kulaklarını pamukla tıkaması gerekirdi! Kare şeklindeki bütün çadırlarda tiyatrolar vardı ve içlerini sabahtan akşama kadar bir sürü çocuk doldurup taşıyordu. Evlerin duvarlarında kömürle yazılmış şu kelimeler göze çarpıyordu: “Çok yaşa oyuncaklar, artık ne okul var, ne öğretmen! Kahrolsun matematik!”

Pinokyo, Mum Fitili ve arabayla gelen bütün çocuklar, köye henüz ayak atmışlardı ki, kendilerini büyük bir kalabalığın ortasında buldular. Birkaç dakikanın içinde herkesle arkadaş olduklarını söylemeye gerek yok tabii. Onlardan daha mutlu ve hâlimden memnun çocuk nerede bulunur ki?

Bitmek bilmeyen oyun, çeşitli eğlencelerin arasında, saatler, günler, haftalar yıldırım hızıyla gelip geçti. Pinokyo, Mum Fitili’ne ne zaman rastlasa:

— Oh! Ne hoş hayat! diyordu.

Öbürü:

— Nasıl? diyordu. Yalan mı söylemişim! Bir de gelmek istememiştin? Beni dinlemeseydin, şimdi perinin yanında ömrünü ders çalışmakla tüketecektin... Eğer şu anda kitapların ve okulun sıkıcılığından uzakta isen, bunu bana ve seni kandırışıma borçlusun, insana işte böyle büyük iyilikleri ancak hakiki dostlar yapabilir.

— Haklısın Mum Fitili! Eğer şimdi mutlu bir çocuksam, bütün saadetimi sana borçluyum. Fakat okuldakken, öğretmenin senin için ne dediğini öğrenmek ister misin? Bana hep: “Haylaz Mum Fitili’yle arkadaşlık etme. O kötü bir arkadaşdır, senin başına felaketten başka bir şey getirmez!” derdi.

Mum Fiteli, kafasını sallayarak:

— Zavallı öğretmen, dedi. Benim bildiğim tek şey benden hoşlanmadığı ve bana takılmaktan zevk aldığıdır; ama ben iyi kalpli bir insanım, onu çoktan bağışladım!

Pinokyo, şefkatle arkadaşına sarıldı ve gözlerinden öptü:

— Ne asil ruhlusun!

Bu boş hayat tam beş ay devam etti. Her günü oyun ve çeşitli eğlencelerle geçirdiler. Ne okul, ne de kitap geldi hatırlarına... Pinokyo bir sabah uyandığında, hiç de hoş olmayan ve soğuk bir sürprizle karşılaştı.

Otuz İkinci Bölüm

PİNOKYO, EŞEK OLUYOR

Bu sürpriz neydi? Şimdi anlatacağım size sevgili okuyucularım. Pinokyo, uyanıp da başını kaldırmak istedi ve başını kaldırırken de farkına vardı... Neyin farkına vardığını tahmin edebildiniz mi? Pinokyo, şaşkınlık içinde kulaklarının bir parmak boyu uzamış olduğunu gördü.

Kuklanın dünyaya geldiğinden beri kulaklarının ufacık olduğunu bilirsiniz. O kadar ki, ancak, dikkatle bakıldığında

görülebilirdi. Onun için, kulakları bir karışı bulan Pinokyo'nun ne kadar şaşırdığını kolayca tahmin edebilirsiniz.

Hemen fırladı ve yüzünü görmek için bir ayna aramaya başladı, fakat bulamayınca bir tasa su doldurdu, suya düşen yansımasına baktı. Keşke görmez olaydı! Kafasında uzun iki eşek kulağı belirmişti.

Pinokyo'nun utancını, üzüntüsünü ve ümitsizliğini düşünün bir kere!

Ağlayıp, zıplamaya başladı, başını duvara çarptı, fakat ağladıkça kulakları daha fazla uzuyordu. Kulaklar uzadı, uzadı, uzadı ve uçları tüylendi.

Pinokyo'nun bağıra bağıra ağladığını duyan aşağı katta oturan komşusu sincap hemen yanına geldi. Kuklayı keder içinde görünce merakla sordu:

— Sevgili komşucuğum, sana ne oldu?

— Hastayım sevgili sincapcığım, çok hastayım. Beni çok korkutan bir hastalığa tutuldum. Nabız saymasını bilir misin?

— Biraz.

— O zaman nabzımı say. Elini alnıma koy, ateşim var mı?

Sincap, sağ elinin pençesini uzattı, Pinokyo'nun nabzını saydı sonra:

— Dostum, sana kötü haber vereceğim için üzgünüm, dedi.

— Ne var?

— Çok fazla ateşin var.

— Ne ateşi bu?

— Eşek ateşi.

Kukla:

— Bu benim hiç bilmediğim bir ateş çeşidi, dedi, ama gerçekte pek iyi biliyordu.

Sincap:

— Öyleyse sana anlatayım, dedi. Birkaç saate kadar ne kukla ne de çocuk kalacaksın...

— Peki ne olacağım?

— İki üç saat içinde mükemmel bir eşek olacaksın, çarşıya-pazara salata ve lahana arabası çeken eşekler gibi bir eşek...

— Oh, talihsiz başım! Ne talihsizmişim!

Pinokyo, iki uzun kulağını yakaladı sanki başkasının kulağıymış gibi lanca kuvvetiyle çekerek ağlamaya başladı.

Sincap, teselli etmek için:

— Sevgili oğlum, dedi. Elinden ne gelir ki? Kaderin buymuş. Tembel, derslerini, okulu ve öğretmenlerini sevmeyen, günlerini oyun, eğlence ile geçiren çocukların er geç günün birinde eşek alacağı Akıl Kitapları'nda yazılıdır.

Kukla hıçkırma hıçkırma:

— Gerçekten de öyle mi? diye sordu.

— Tabii doğru! Artık gözyaşı dökmenin yararı yok. Daha önce gelecekti aklın başına, şimdi değil!

— İnan bana, kabahat bende değil sincap. Bütün kabahat Mum Fitili'nin!

— Mum Fitili de kim?

— Arkadaşlardan biri. Ben eve gitmek istemiştim; itaatkâr uslu bir çocuk olmak istiyordum. Derslerime çalışacak ve iyi bir insan olacaktım... Fakat Mum Fitili beni kandırdı, "Niye çalışmakla tatlı canını üzeceksin? Niye gideceksin okula? Bizimle Ahmaklar Ülkesi'ne gel. Orada hiçbirimizin öğrenmeye ihtiyacı yok. Sabahın erken saatlerinden gece yarısına kadar gülüp eğleneceğiz." dedi.

— Peki niye bu sahte dostuna inandın? Niye kötü arkadaşına uydun?

— Niye mi? Çünkü, sevgili sincapcığım, ben kafası çalışmayan bir kuklayım. Kalbim de yok... Eğer bir parçacık kalbim olsaydı, bana anne gibi bakan sevgili periyi bırakıp da buralara gelir miydim? Artık kuklalıktan da kurtulmuş olacaktım... Şimdiye kadar

çoktan ben de her çocuk gibi olacaktım! Bir Mum Fitili'ni görürsem, göstereceğim ona! Kendisi hakkında düşündüklerimi yüzüne karşı haykıracağım!

Pinokyo, dışarı çıkmak için hazırlandı. Fakat kapıya yaklaştığında eşek kulakları geldi aklına, onu herkese göstermekten utandığı için ne yaptı biliyor musunuz? Büyük bir pamuk başlık aldı ve kafasına geçirip, burnuna kadar indirdi. Sonra dışarı çıkarak Mum Fitili'ni aramaya başladı. Akla gelen her yerde, tiyatroda, sokaklarda, ağaçlarda arayıp durdu; ama hiç bir yerde bulamadı. Önüne gelen herkese onu sordu, kimse de görmemişti. Bunun üzerine evine gitti, kapıyı çaldı.

Mum Fitili içerden seslendi:

— Kim o?

Kukla:

— Benim, dedi.

— Biraz bekle, şimdi içeri girersin.

Yarım saat sonra kapı açıldı, içeri giren Pinokyo'nun, Mum Fitili'nin başında gözlerine kadar inen bir başlık ile gördüğü zaman ne kadar şaşırıldığını varın siz tahmin edin.

Pinokyo, bu hâli görüp, biraz rahatlar gibi oldu; kendi kendine şöyle düşündü:

— Arkadaşımın hastalığı da benimkinden, dedi. O da eşek ateşine mi tutuldu?

Hiç bir şeyin farkında değilmiş gibi yaparak sordu:

— Nasılsın, sevgili dostum Mum Fitili?

— Çok iyiyim, demir gibiyim.

— Ciddi mi söylüyorsun?

— Niye yalan söyleyeyim?

— Bağışla ama o zaman, kulaklarını örten o başlığın başında işi ne?

— Dizimi yaraladığım için doktor giymemi söyledi. Peki, sevgili kukla, senin burnuna kadar indirdiğin şey ne?

— Ayaklarımı üşüttüğüm için doktor giymemi söyledi.

— Ah, zavallı Pinokyo...

— Ah, zavallı Mum Fitili!

Bu konuşmayı izleyen uzun bir sessizlik oldu, bu zaman içinde iki arkadaş birbirine bakışmaktan başka bir şey yapmadı.

Sonunda kukla, tatlı ve yumuşak bir sesle:

— Merakımı gider, sevgili Mum Fitili dedi. Kulaklarından mı hastalığın?

— Kesinlikle hayır... Ya seninki?

— Kesinlikle hayır! Yalnız bu sabah kulağımda şiddetli bir ağrı ile uyandım.

— Benim kulaklarım da ağrıyor.

— Senin de mi kulakların ağrıyor? Hangi kulağın ağrıyor?

— İkisi de. Senin?

— İkisi de. Acaba ikimizin hastalığı da aynı mı?

— Korkarım öyle.

— Bana bir iyilikte bulunur musun Mum Fitili?

— Hay hay, seve seve!

— Kulaklarını gösterir misin bana?

— Niye göstermeyeyim? Ama önce ben seninkini göreyim.

— Hayır, önce sen göster, sonra ben...

— Olmaz, dostum. Önce sen, sonra ben!

Kukla:

— Pekâlâ, dedi. İyi iki arkadaş gibi anlaşalım.

— Peki, söyle.

— İkimiz de şapkalarımızı aynı anda çıkartacağız. Kabul mü?

— Kabul!

— O zaman hazır ol!

Pinokyo, yüksek sesle saymaya başladı:

— Bir, iki, üç...

Üç der demez, iki çocuk birden şapkalarını çıkartıp havaya fırlattı.

Ve gerçek olmasa inanılmayacak bir şey göründü. Pinokyo ve Mum Fitili, ikisi de aynı talihsizliğe uğramışlardı, üzülp keder edeceklerine, uzun kulaklarını iğnelemeye ve acayip hareketler yapmaya ve katıla katıla gülmeye başladılar. Güldüler, güldüler, güldüler, kendilerine gelene kadar güldüler. Bir ara Mum Fitili aniden durdu, renk değiştirerek arkadaşına seslendi:

— İmdat, imdat, Pinokyo!

— Ne oluyorsun Mum Fitili?

— Allah'ım, artık ayakta duramıyorum!

Pinokyo, ağlamaya başlayarak:

— Ben de öyle, dedi.

Ve böylece iki kat oldular, odada elleri ve ayakları üzerinde dolandılar. Yürüdükçe elleri eşeğin ön ayaklarına, yüzleri eşek yüzüne benzedi, sırtlarını boz renkte, yer yer siyah noktalı kıllar bürüdü.

Fakat iki çocuk için en korkunç an hangisiydi, biliyor musunuz? En korkuncu kuyruklarının çıkmaya başladığı andı. Utanç ve keder içerisinde ağladılar ve kötü alın yazılarından dem vurdular.

Ah, keşke akıllı olsalardı! Fakat esneyip, dertlerini dökerken, birden anırmaya başlamazlar mı? Koro hâlinde anırıyorlardı. Ai! Ai! Ai!

Bunlar olurken, kapı çalındı ve dışarıdan bir ses:

— Kapıyı açın, dedi. Ben sizi bu memlekete getiren arabacıyım. Kapıyı açın çabuk, yoksa kötü olur!

Otuz Üçüncü Bölüm

PİNOKYO SİRKE SATILIYOR

Kapının kapalı olduğunu gören arabacı, kuvvetli bir tekme ile ardına kadar açar. İçeri girerek, her zamanki gülüşüyle Pinokyo ile Mum Fitili'ne:

— Aferin çocuklar! dedi. İyi anıyorsunuz. Sesinizden tanıdım sizi. Onun için geldim buraya.

Bu sözleri işiten çocuklar aptallaştılar, başları aşağıda, kulakları düşük kuyrukları bacaklarının arasında önlerine baktılar.

Arabacı, önce avucunun içiyle sırtlarını okşadı sonra bir tarakla kıllarını taradı. Bu da bitince, ayna gibi pırlıl pırlıl olana kadar cilaladı, boyunlarına yular taktı, pazara getirdi. İkisini de iyi fiyata satacağını düşünüyordu.

Gerçekten ikisine de alıcı çıktı. Bir gün önce eşeği ölen bir köylü Mum Fitili'ni, bir sirkin müdürü de Pinokyo'yu satın aldı. Ona, sirkin diğer hayvanları gibi ip atlamayı ve dans etmeyi öğretecekti.

Sevgili okuyucular, arabacının asıl işinin ne olduğunu şimdi anladınız değil mi? Tatlı yüzlü bu canavar, arabasıyla her tarafta dolaşıyordu. Bu sırada, okul ve derslerden şikâyet eden çocukları tatlı sözlerle kandırıp, arabasına alıyor, Ahmaklar Ülkesi'ne getiriyordu. Buraya gelen çocuklar, sabahtan akşama kadar eğlence, oyunla vakit geçiriyor günün birinde devamlı oyun ve hiç çalışmamak neticesinde mükemmel birer eşek oluyor, arabacı da onları pazara satmaya götürüyordu. Böylelikle birkaç sene içerisinde dünya kadar para kazanmış ve milyoner olmuştu.

Mum Fitili'ne ne olduğundan haberim yok ama Pinokyo'nun daha ilk günden itibaren çok ağır işlere koşulduğunu biliyorum.

Ahıra getirildiğinde efendisi yemesi için boynuna ot torbasını taktı. Bir lokma alan Pinokyo, beğenmeyip ağzından çıkardı. Bunu gören efendisi homurdanarak saman torbasını geçirdi boynuna, fakat Pinokyo ona da itiraz etmedi.

Efendisi kızdı:

— Ah! Saman da mı hoşuna gitmedi? Ben seni yola getiririm; bu huylarından vazgeçersin.

Efendisi, yola getirmek için Pinokyo'nun bacaklarına kamçıyı indirdi.

Pinokyo, anıra anıra ağlarken, bir taraftan da:

— Ai! Ai! Ben ot yiyemem, diyordu.

— Ot yiyemezsen saman ye, dedi.

— Ai! Ai! Ai! Midemi ağrıtıyor saman.

— Senin gibi bir eşeğe de tavuk eti ve reçel mi yedireceğim sandın?

Efendisi artık iyice kızmış, Pinokyo'yu durmadan kamçılıyordu. Pinokyo, kamçıyı yediğinde dilini tuttu ve bir şey söylemedi. Efendisi ahırını kapatıp, Pinokyo'yu içerde bıraktı. Kaç saattir ağzına bir şeycikler koymadığı için karnı zil çalıyordu Açlıktan esnemeye başlamıştı. Esnerken ağzı fırın kadar açılıyordu. Sonunda yiyecek başka bir şey bulamayınca, bir parça saman aldı ağzında çiğnedi... Gözlerini kapatarak güçlkle yuttu.

Kendi kendine:

— Bu saman pek de kötü değil, dedi. Fakat derslerime çalışıp adam olsaydım çok daha iyiydi ya! Saman yerine şimdi taze ekmek ve güzel yemekler yerdim! Sabırlı olayım!

Ertesi sabah uyandıığında torbada saman var mı, diye arandı. Fakat bulamadı, hepsini gece yiyip bitirmişti. Bunun üzerine, ağzına bir parça ot aldı. Çiğnemeye başladı. Otun tadı, makarna veya pilavı hiç andırmıyordu tabii.

Çiğnemeye devam ederek:

— Sabırlı olmalıyım! diye düşündü. Benim bu hâlim derslerine çalışmayan, büyüklerinin sözlerini dinlemeyen çocuklara örnek olsun. Sabır! Sabır!

Bu sırada ahıra giren efendisi:

— Sabır, diye tekrarladı. Sabırlı olacaksın elbette. Seni sadece beslemek için mi satın aldım sandın? Çalışıp, para getiresin, diye aldım. Haydi bakalım kalk ayağa! Seninle sirke gideceğiz, orada sana ip atlamayı, vals ve polka yapmayı, arka ayakların üzerinde dikilmeyi öğreteceğim.

Zavallı Pinokyocuk, ya isteye isteye ya da zorla, bütün bunları öğrendi. Fakat öğreninceye kadar da üç ay geçti ve âdeta derisi sıyrılıncaya kadar kamçı yedi.

Sonunda, efendisinin olağanüstü bir oyun hazırladığını ilan edebileceği gün gelip çattı. Sokaklara asılan renk renk ilanlarda şunlar yazılıydı:

“BÜYÜK PROGRAM BU AKŞAM

Bütün artistlerin ve sirk hayvanlarının hepsinin sürprizli numaralarına ek olarak

DANS KRALI

Meşhur

KÜÇÜK EŞEK PINOKYO

Sahneye ilk defa çıkacaktır.

Sirk özel şekilde ışıklandırılmıştır”

Sizin de tahmin edeceğiniz gibi o gece daha numaralar başlamadan bir saat önce sirk dolmaya başladı. Ne localarda ne sıralarda, ağırlığınca altın veren bile bir tanecik yer bulamadı!

Sirkin, yuvarlak sıralarını meşhur eşek Pinokyo'nun numaralarını görmek için sabırsızlanan yüzlerce çocuk, tıklım tıklım doldurmuştu.

Programın birinci kısmı bittiği zaman, sirk müdürü oraya çıktı. Siyah bir elbise giymiş dizlerine kadar kısa ve kocaman beyaz çizmeler çekmiş olduğu hâlde seyircilerin karşısına dikildi. Eğilerek selam verdikten sonra aşağıdaki gülünç konuşmayı yaptı:

— Bayanlar ve baylar, saygı değer seyirciler! Güzel şehrinizden geçen bir yolcu olarak, sizin gibi zeki ve kaliteli bir seyirci karşısına, majesteleri imparatorun ve belli başlı Avrupa krallarının önünde dans etmek şerefine ulaşmış, bir eşeği çıkartmakla zevk demeyeyim ama büyük bir şeref duyuyorum.

Huzurunuzla bize yardımcı olmanızı rica ederek, hepimize teşekkür ederim.

Konuşma, alkış ve kahkahalarla sona erdi, fakat küçük eşek Pinokyo'nun ortada görünmesiyle alkışlar şiddetlendi. Pinokyo özel şekilde hazırlanmış, pırlı pırlı bir koşum takılmış, kulaklarından iki kamelya sarkıyordu. Yelesi ortadan ikiye ayrılarak örülmüş, her örgünün ucuna renkli kurdeleler bağlanmıştı. Bedenini altın ve gümüş bir kolan kavriyordu. Kuyruğu, mavi kadife ve çiçeklerle süslenmişti. Pinokyo, bu hâliyle gerçekten herkesin seveceği sevimli bir eşek olmuştu!

Sirk müdürü, birkaç söz daha ekledi konuşmasına:

— Saygı değer seyircilerim! Güneşten kavrulmuş kırlarda dağ ve ovalarda bildiği gibi dolaşan bir hayvanı bu hâle koyuncaya kadar karşılaştığım güçlükleri size anlatmak için yalan söyleyecek değilim. Dikkatle baktığınızda gözlerinin vahşetini fark edeceksiniz. Onu ehlileştirmek için başvurmadığım çare kalmadı. Sık sık kamçının yardımına sığınmak mecburiyetiyle karşılaştım. Ona bulunduğu iyi davranış dolayısıyla sevgisini kazanacağıma aksine nefretine hedef oldum. Sonunda kafasında, Paris Tıp Fakültesinin kıl ve dans merkezi olarak kabul ettiği kemikli bir kıkırdak keşfettim. Böylece, ona sadece dans öğretmekle kalmayıp, ip ve ortasına kâğıt yapıştırılmış çemberden atlamayı öğrettim. Pinokyo'yu takdirle seyredin ve sonra hakkında ne düşündüğünüzü söyleyin! Sayın bayanlar, baylar, huzurunuzdan ayrılmadan önce, izin verirseniz, sizi yarın akşamki oyunumuzu da görmeye davet

ediyorum. Fakat havanın yağmurlu olması ihtimaline karşı bu oyun, yarın sabah saat 11'e ertelenmiştir.

Bu sözlerden sonra sirkin müdürü tekrar selam verdi, Pinokyo'ya dönerek:

— Cesaret Pinokyo! dedi. Numaralarına başlamadan önce, yüksek kaliteli seyircilerimizi bayanları, bayları ve çocukları selamla.

Pinokyo, efendisini dinledi, yere değene kadar dizlerini eğdi, müdürün kamçıyı şaklatmasına kadar o durumda kaldı.

Müdür:

— Uygun adım marş marş! demişti.

Pinokyo, dört ayağı üzerinde doğruldu, ortadaki sahada uygun adım yürümeye başladı.

Az sonra müdürün yeni bir emrini işitti:

— Tırısa geç!

Pinokyo, efendisini dinleyerek tırısa kalktı.

— Dörtnala!

Pinokyo, dörtnala koşmaya başladı. Sirkin ortasına son hızla dolanıyordu ki, müdür kolunu havaya kaldırdı ve elindeki tabancanın tetiğini çekti. Tabanca sesi üzerine, küçük eşek, vurulmuş gibi yaparak yere yıkıldı. Sanki can veriyordu.

Biraz sonra yerden kalkarken, seyirciler, el çırpıyor, ıslık çalıyordu. Pinokyo, başını kaldırıp seyircilere bir göz attı... Localardan birinde, boynuna madalyon takmış çok güzel bir kadın oturuyordu. Madalyonun üzerinde bir kukla resmi vardı.

Pinokyo, onu hemen tanıdı, kendi kendine:

— İşte benim resmim, dedi. Bu kadın, peri!

Küçük eşek sevinçten ne yapacağını şaşırarak bağırarak istedi:

— Oh, benim iyi kalpli perim! Oh, benim iyi kalpli perim!

Fakat bu kelimeler yerine boğazından öyle kaba ve uzun bir anırma çıktı ki, seyirciler ve özellikle çocuklar uzun uzun güldüler.

Bunun üzerine sirkin müdürü, seyircilerin karşısında anırılmayacağını öğretmek için, kamçısını burnunun ucuna olanca kuvvetiyle indirdi.

Zavallı küçük eşek, dilini bir karış dışarı çıkartarak, belki beş defa burnunu yaladı, yalamakla acısının geçeceğini sanmıştı. İkinci defa aynı locaya bakıp da periyi orada göremeyince ne kadar üzüldü bilseniz! O anda öleceğini sandı, gözleri yaşla doldu ve ağlamaya başladı. Ama kimse oralı değildi.

Sirk müdürü, kamçısını şaklatarak:

— Cesaret Pinokyo, diye seslendi. Şimdi çemberden atlayışını göster seyircilere!

Pinokyo, iki üç defa çembere kadar yaklaştı fakat tam çembere geldiğinde, içinden geçmektense altından kayıvermek daha kolayına gidiyordu. Sonunda, bir sıçradı ve çemberden geçti. Fakat sağ bacağı çembere takılmıştı, çemberin öbür tarafında yere yığıldı. Ayağa kalktığı anda artık sağlam değildi, total olmuştu. Zorlukla ahıra kadar gidebildi. Talihsiz kazaya üzülen seyirci çocuklar:

— Pinokyo'yu istiyoruz, diye bağıştılar. Pinokyo çıksın!

Fakat o gece Pinokyo bir daha ortada görünmedi. Ertesi sabah veteriner geldi, Pinokyo'yu muayene etti, sonra zavallı eşeğin, ölünceye kadar total kalacağını bildirdi.

Bunun üzerine müdür seyise:

— Ben total eşeği ne yapayım? dedi. Hak etmediği ekmeği yiyecek... Al, pazara götür sat.

Pazara geldiklerinde müşteri bulmakta gecikmediler.

Biri, seyise:

— Bu total eşeğe ne istiyorsun? diye sordu.

— Yirmi frank.

— Ben yirmi peni veririm. Onu işime yarayacağı için aldığımı sanma. Sadece derisine para veriyorum. Derisi çok kalın, postundan, köyün mızıkasına davul yapacağım.

Derisinden davul yapılacağını duyan Pinokyo'nun üzüntüsünü, siz okuyucularım gözünüzün önüne getirin!

Alıcı, yirmi peniyi sayar saymaz Pinokyo ile birlikte sahile doğru ilerlemeye başladı. Sonra boynuna ağır bir taş bağladı. Pinokyo'nun bedenine geçirdiği doladığı ipin ucunu elinde tutuyordu. Sonra ipi ayaklarına dolayarak zavallı Pinokyo'yu hiç ummadığı bir anda denize itti.

Pinokyo, boynuna asılı taşın ağırlığıyla suyun dibini boyladı. Yeni sahibi, ipin ucundan sıkı sıkı tutarak bir kayanın üstüne oturdu. Derisini yüzecek hale gelmesi, yani boğulması için beklemeye başladı.

Otuz Dördüncü Bölüm

PİNOKYO, ESKİSİ GİBİ BİR KUKLA OLUYOR

Pinokyo, on beş dakika kadar suyun altında kalınca, sahibi yüksek sesle:

— Benim zavallı küçük topal eşeğim herhâlde şimdiye kadar boğulmuştur, dedi. Şimdi sudan çekeyim, derisinden güzel bir davul yapayım.

İpi çekmeye başladı, çekti, çekti, çekti... Suyun üstüne ne çıktı dersiniz? Suda boğulmuş bir eşek yerine yılan balığı gibi kıvrılan canlı bir kukla...

Zavallı adam, karşısında eşek yerine kuklayı bulunca, önce rüya gördüğünü sandı, şaşkınlıktan dondu kaldı, ağzı bir karış, gözleri faltaşı gibi açıldı.

İlk şaşkınlık anı geçer gibi olunca, titrek bir sesle sordu:

— Şu denize attığım eşek! Ne oldu ona?

Pinokyo gülerek:

— O eşek benim, dedi.

— Sen misin?

— Benim.

— Seni haylaz seni! Benimle alay mı ediyorsun?

— Sizinle alay etmek mi? Aksine, benim sevgili efendiciğim, gayet ciddi konuşuyorum.

— Fakat bu kadar kısa bir zaman suda kalmakla, küçücük bir eşek iken nasıl bir kukla olursun?

— Deniz suyu yüzünden... Deniz suyu, çeşitli değişiklikler yapar.

— Dikkat et, kukla, dikkatli ol! Benimle alay edeceğine sanma. Sabrımı tükettin mi görürsün başına gelecekleri...

— Peki, sevgili efendim. Gerçeği öğrenmek ister misin? Ayağımı bırakırsan, sana her şeyi anlatırım.

İyi kalpli adam, gerçeği öğrenmek merakıyla, daha önce eşek iken Pinokyo'nun bedenine ve ayağına bağladığı ipi çözdü. Pinokyo, kendini bir kuş kadar özgür hissedince anlatmaya başladı:

— Ben bir zamanlar, şimdi gördüğün gibi bir kuklaydım. Diğer çocuklar gibi olmak üzere idim. Fakat ders çalışmayı sevmediğim için, kötü bir arkadaşa uyararak evden kaçtım. Bir gün uyandığımda kendimi uzun kulaklı, upuzun kuyruklu bir eşek olarak buldum. Bu benim için büyük bir talihsizlikti. Allah'ın size bile layık görmeyeceği bir talihsizlik! Satmak için beni pazara getirdiler. Beni bir sirkin müdürü satın aldı, beni iyi bir dans yıldızı yapmayı aklına koymuştu. Bir gece yaptığım numaralar sırasında kötü bir şekilde düştüm ve ayağımı sakatladım. Bunun üzerine, topal eşek istemeyen sirkin müdürü beni pazara satılmaya gönderdi ve sen de aldın.

— Peki, bunlar doğru diyelim. Ben sana yirmi peni ödedim. Şimdi benim paracıklarımı kim geri verecek?

— Niye aldın beni? Derimden davul yapmak için! Bir davul yapmak için!

— Evet, öyle... Şimdi ben nereden eşek bulacağım?

— Üzülme, efendiciğim... Bu dünyada milyonlarca eşek var!

— Söyle, küçük haylaz, hikâyen bu kadar mı?

Pinokyo:

— Hayır, dedi. Söyleyecek iki çift sözüm daha var. Ondan sonra bitecek. Beni satın aldıktan sonra, öldürmek için buraya getirdin. Fakat öldürmeye dayanamadın, boğmaya karar verdin. Boynuma taş bağlayıp beni boğmayı tercih ettin. Bu insanca duyguların sana büyük bir şeref kazandırır; ölünceye kadar bu iyiliğini unutmayacağım. Bununla beraber, bunu yaparken, hiç periyi hesaba katmadın.

— Peri de kim?

— Benim annem. O da her anne gibi çocukları için yanan, onları bir an gözünün önünden ayırmak istemeyen, onlar için çıldıran, onların yaramazlıklarını ve aptallıklarını affeden bir insandır.

— Evet, iyi kalpli peri benim tehlikede olduğumu anlar anlamaz, hemen kalabalık bir grup balık gönderdi etrafıma; balıklar beni yemeye başladılar. Ne kadar çabuk yediler bilsen! Balıkların çocuklardan daha aç gözlü olduğunu bilmezdim doğrusu! Kimi kulağımı yedi, kimi kolumu, kimi boynumu, kimi yelemi, kimi derimi... Hatta çok nazik biri de kuyruğumu yemek lütfunda bulundu!

Adam, korkulu bir sesle:

— Bundan böyle balıklara el sürmeyeceğime yemin ediyorum, dedi. Tam yerken içinden bir eşek kuyruğu çıkması ne kadar korkunç!

Kukla gülerek:

— Ben de aynı fikirdeyim, dedi. Dur, daha söyleyeceklerim bitmedi. Balıklar beni yediler, yediler, sonunda sıra kemiklerime, daha doğrusu odunuma geldi. Görüyorsunuz ya, ben dayanıklı bir odundan yapılmışım. Bir-iki ısırıştan sonra, artık dişlerine

gelmeyeceğimi anladılar ve yavaş yavaş yanımdan uzaklaştılar. Bana teşekkür ederek, kimi o tarafa, kimi bu tarafa gitti. İşte böylece, sen ipin ucunu çekince ortaya ölü eşek ben çıktım.

Adam öfkeyle:

— Hikâyene güler geçerim, dedi. Beni yalnızca, sana ödediğim yirmi peni ilgilendirir. Paramı geri alacağım. Ne yapacağımı biliyor musun? Seni tekrar pazara götürecek ve çakmak kavı olarak kiloyla satacağım.

Pinokyo:

— Sat, razıyım, dedi.

Fakat bu sözleri söyler söylemez sıçradı ve kendini denize fırlattı. Sahilden yüzerek uzaklaşırken, zavallı sahibine seslendi:

— Elveda, efendiciğim! Eğer, davul için deriye ihtiyacın olursa, beni hatırla!

Göz açıp kapatıncaya kadar geçen kısa zaman içerisinde o kadar hızla uzaklaşmıştı ki, sahilden görünmez olmuştu âdeta. Arada bir sudan ayaklarını ve kollarını çıkartarak, yunus gibi zıplayan Pinokyo'nun başı uzaktan nokta kadar görünüyordu.

Pinokyo az sonra, denizin ortasında, beyaz mermeri andıran bir kayanın üstünde, sevimli bir keçinin sevinçle melediğini ve kendisine yaklaşması için işaret ettiğini görür gibi oldu.

Fakat en şaşılacak şey şuydu! Küçük keçinin postu, beyaz, siyah veya her keçide olduğu gibi, ikisinin karışımı olacağı yerde, mavi idi!

Pinokyo'nun kalbinin küt küt atmaya başladığını söylemeye gerek yok tabii... İki kat hızla beyaz kayaya doğru yüzmeye başladı, yolun yarısına gelmişti ki, suyun kabardığını ve korkunç bir deniz canavarının başını su üstüne çıkardığını gördü. Ardına kadar açık, mağara kadar ağzı, resmini görünce bile insanın tüylerini diken diken eden üç sıra iri dişi vardı.

Bu deniz canavarının kim olduğunu biliyor musunuz?

Kitabın başında bir kaç defa bahsettiğimiz köpek balığı... Çok cana kıydığı, birçok hayatı söndürdüğü için ona “Balık ve balıkçıların Atilla”sı denirdi.

Deniz canavarını gören Pinokyo'nun duyduğu dehşeti düşünün! Ondan kurtulmak için, yönünü değiştirerek, kaçmaya çalıştı. Fakat mağara ağızlı canavar bir mızrak hızıyla üzerine gelmeye devam ediyordu.

Küçük keçi meleyerek:

— Çabuk ol, Pinokyo! diye bağıırıyordu. Allah aşkına, çabuk ol!

Pinokyo; kolları, bacakları, ayakları, kısaca bütün bedeniyle gayret ediyordu.

— Çabuk ol, Pinokyo, canavar yaklaşıyor!

Pinokyo, eskisinden daha hızlı, namludan çıkan bir mermi hızıyla yüzüyordu artık. Kayalara iyice yaklaşmıştı. Küçük keçi, denize eğilmiş, ön ayaklarını uzatmış, Pinokyo'nun sudan çıkması için yardıma hazırdı. Ama çok geç! Canavar yetişmiş ve Pinokyo'yu bir solukta, yumurta içer gibi kolaylıkla yutuvermişti. Köpek balığının midesine düşen Pinokyo, bayıldı ve on beş dakika kadar bir zaman kendine gelemedi.

Daha sonra ayıldığında, nerede olduğunu uzun zaman bilemedi. Dört bir tarafı zifiri karanlıktı, çevresi o kadar siyahtı ki, zavallı kuklacık, tepe takla bir mürekkep şişesine düştüğünü sandı. Kulak kabarttı fakat hiç bir ses duymadı, yalnız zaman zaman yüzüne bir rüzgâr dalgası çarpıyordu. Önceleri, rüzgârın nereden geldiğini anlayamadı, daha sonra ise canavarın ciğerlerinden geldiğini keşfetti. Köpek balığının astımı vardı, nefes alışında sanki poyraz esiyormuş gibi oluyordu.

Başlangıçta Pinokyo kendini tuttu, fakat bir deniz canavarının midesinde hapsediğine iyice kanaat getirince hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

— İmdat! İmdat! Ah, ne talihsizmişim! Beni buradan kurtaracak bir Allah'ın kulu yok mu?

Karanlıkta biri, gitar melodisini andıran bir sesle:

— Hay Allah, seni kimin kurtaracağını sanıyorsun? dedi.

Pinokyo, dehşetle irkildi:

— Kim konuşuyor?

— Benim! Köpek balığının seninle birlikte yuttuğu zavallı bir balık... Sen ne cins balıksın?

— Benim balıklıkla ilgim yok. Ben bir kuklayım.

— Balık değilsen, niye köpek balığına yutturdun kendini?

— Ben kendimi yutturmadım. Köpek balığı yuttu! Şimdi burada karanlıkta ne yapacağız?

— Elimizi kolumuzu bağlayıp, köpek balığının bizi hazmetmesini bekleyeceğiz.

Pinokyo, tekrar ağlamaya başladı:

— Ben hazmedilmek istemiyorum.

Balık:

— Ben de istemiyorum, dedi. Fakat bir balık olarak yağda can vermektense bu şekilde suda ölmekle kendimi teselli edecek kadar filozofum.

Pinokyo:

— Saçma, diye bağırdı.

Balık:

— Olabilir, dedi. Ama ben böyle düşünmüyorum. Politikacı balıklar, “Her fikre saygı gösterilmelidir.” derler.

— Kısacası... Ben buradan uzaklaşmak istiyorum... Kaçmak istiyorum...

— Elinden gelirse kaç!

Kukla:

— Bizi yutan köpek balığı çok mu büyük? diye sordu.

— Büyük de laf mı? Kuyruğu hariç, boyu üç kilometre!

Bu sırada Pinokyo çok uzakta bir ışık görür gibi oldu.

— Uzakta gördüğüm ışık ne? diye sordu.

— Bizim gibi talihsizin biri olacak. Hazmedilmeyi bekliyor herhâlde.

— Gidip onu göreceğim. Belki tecrübeli bir balıktır, buradan nasıl kurtulacağımı öğretir bana.

— İnşallah öyledir diye senin namına dua edeyim, kukla.

— Elveda balık!

- Elveda kukla. Yolun açık, şansın bol olsun!
- Bir daha ne zaman görüşeceğiz dersin?
- Kim bilir? En iyisi bunu akıldan çıkarmak!

Otuz Beşinci Bölüm

PİNOKYO, KÖPEK BALIĞININ KARNINDA BABASIYLA KARŞILAŞIR

Pinokyo, balıktan ayrıldıktan sonra, hayal meyal gördüğü ışığa doğru karanlıkta ilerlemeye başladı. Yaklaştıkça, ışık büyüyor ve parlaklaşıyordu. Pinokyo yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı ve sonunda yanına geldi... Ne görse beğenirsiniz? Tahmin edin bakalım. Bir sofraya kurulmuştu, üstünde yeşil bir şişe içinde mum yanıyordu, ihtiyar bir adam masaya oturmuştu. Canlı canlı balık yiyordu. Balıklar o kadar canlıydı ki, ikide bir ağzından kayıp kurtuluyordu.

Bu manzara karşısında Pinokyo o kadar sevindi ki, nerdeyse aklını kaçıracaktı! Gülmek istedi, ağlamak istedi, birçok şey söylemek istedi, fakat ağzından sadece bir iki kelime döküldü. Sonunda bir sevinç çığlığı atarak, kollarını ardına kadar açtı ve ihtiyar adamın boynuna doladı:

- Oh! Benim sevgili babacığım! Sonunda sana kavuştum!
Artık bir daha senin yanından hiç, hiç ayrılmayacağım.
İhtiyar gözlerini ovuşturarak:

— Gözlerim beni aldatmıyor mu? dedi. Sen gerçekten benim oğlum Pinokyo musun?

— Evet, evet, ben gerçekten oğlun Pinokyo'yum! Beni bağışladın değil mi? Söyle? Ah, benim sevgili babacığım! Sen ne iyi bir insansın... Ben ise... Ben ise tam aksine... Ah! Başıma gelen felaketleri bir bilersen... Hani sen bana alfabe almak için ceketini satmıştın ya... Ben o gün yeni alfabemle okula gideceğime kukla seyretmeye gittim. Kukla tiyatrosunun sahibi önce beni ateşte demire takıp kuzusunu kızartmak istedi, fakat sonra sana getirmem için beş altın verdi. Yolda karşıma çıkan tilki ile kedi, beni bir hana götürdüler, orada karınlarını aç kurt gibi doyurdular, gece yarısı beni bırakıp gittiler. Yolda haydutlar çıktı karşıma, kaçtım, kovaladılar, sonunda yakaladılar, beni altınlarımı almak için ağaca astılar, mavi saçlı güzel bir çocuk beni kurtardı, doktor çağırdı. Sonra yalan söyledim, burnum uzadı, o kadar ki, kapılardan sığamaz oldum, sonunda tilki ile kediye uyup altınları gömdüm, bir papağan benimle alay etti, iki bin altın yerine kendi altınlarım da gitti, mahkemeye koştum, durumu anlattım, beni hapsedtiler. Hapisten çıkıp eve gelirken yolda bir tarladan böğürtlen ve çitlembik toplamak istedim, tuzağa yakalandım, çiftçi boynuma bir tasma takıp bana tarlasını bekletti, sonra suçlu olmadığımı anlayınca beni serbest bıraktı, yolda rastladığım bir yılan bana gülerken, beyin damarı çatladı, öldü; Mavi Saçlı Güzel Çocuk'un evine geldiğimde onun öldüğünü öğrendim. Bir güvercin ağladığımı görünce seni gördüğünü söyledi, sonra onun kanadında sahile geldim, herkes bir kayığı işaret ediyordu. Ben hemen tanıdım seni. Geri dönmen için seslendim.

Geppetto:

— Ben de seni tanıdım, dedi. Geri dönecektim, fakat nasıl? Deniz hırçındı, iri dalgalar kayığımı alabora etti. Köpek balığı beni görür görmez yuttu.

Pinokyo:

— Ne zamandır burada hapissin? diye sordu.

— O günden beri. Galiba iki sene oluyor. Bu iki sene bana iki asır kadar uzun geldi Pinokyocuğum.

— Peki ama nasıl sağ kalabildin bu kadar zamandır? Bu mumu nereden buldun? Kibritle nasıl yaktın? Bunları kim verdi sana?

Dur, hepsini anlatacağım sana. Benim kaygımın battığı gün, bir de şilep batmıştı. Denizciler kurtarıldı, fakat şilep denizin dibine oturdu, o gün çok iştahlı olan köpek balığı beni yuttuktan sonra şilebi de yuttu.

— Nasıl?

— Bir solukta! Geriye bıraktığı tek şey, geminin büyük direği oldu. Şilebin içindeki peynir, kahve, şeker, mum, kibritler bana yaradı. İki senedir bunlarla idare ediyorum. Ama artık erzakım tükenmek üzere. Şişede gördüğünden başka mumum yok.

— Peki sonra?

— Ondan sonra ikimiz de karanlıkta oturacağız, oğlum.

Pinokyo:

— Öyleyse, dedi. Kaybedecek vaktimiz yok! Kaçmak için bir çare düşünelim.

— Kaçmak mı? Nasıl?

— Köpek balığının ağzından kaçalım, yüzerek kurtuluruz.

—Güzel söylüyorsun, ama Pinokyocuğum, ben yüzme bilmem ki?

— Ne zararı var? Ben çok iyi bir yüzücüyüm. Omzuma tutunursun, seni sahile çıkartırım.

Geppetto, üzüntüyle başını salladı:

— Bunların hepsi hayal, oğlum, dedi. Senin gibi bir metre boyunda bir kuklanın beni omzuna alıp yüzdürmesi mümkün mü?

— Bir dene görürsün.

Pinokyo, başka bir şey söylemeden mumu eline aldı, önden gidip yolu anlatarak babasına:

— Peşimden gel ve hiç korkma, dedi.

Bir zaman yürüdüler. Köpek balığının karnından geçtiler. Büyük canavarın boğazının başladığı noktaya geldiklerinde, durup, kaçmak için fırsat kollamanın daha uygun olacağını düşündüler.

Köpek balığı astımlı olduğu için ağzı açık uyumak zorundaydı. Pinokyo, durduğu yerden baktığında köpek balığının dev ağzı arasından, göğü ve pırl pırl parlayan mehtabı görebiliyordu.

Babasına dönerek:

— Kaçmanın tam zamanı, dedi. Köpek balığı uyuyor, deniz sakın, ay da var. Peşimden gel, babacığım. Az sonra kurtulacağız.

Deniz canavarının boğazından geçtiler, ağzına geldiklerinde, hayvanın dili üzerinden parmak uçlarına basa basa ilerlediler.

Tam dilin ucuna geldiklerinde kukla babasına:

— Omuzlarıma çık ve kollarını boynuma dola, dedi. Gerisini bana bırak!

Geppetto, oğlunun omuzlarına yerleşince, Pinokyo, kendinden emin bir hâlde denize atladı ve yüzmeye başladı. Deniz çarşaf gibi dümdüzdü, ay ortalığı gündüz gibi aydınlatıyordu. Köpek balığı o kadar derin bir uykuya dalmıştı ki, yanı başında top atılsa duymayacak bir hâldeydi.

Otuz Altıncı Bölüm

PİNOKYO, KUKLALIKTAN KURTULUP GERÇEK BİR ÇOCUK OLUR

Pinokyo, hızla sahile doğru yüzerken, ayakları suya sarkmış babasının hastalanmış gibi titrediğini hissetti. Babası korkudan mı, yoksa soğuktan mı titriyordu? Belki ikisinden de... Fakat Pinokyo, bunun korkudan olduğunu sanarak:

— Cesaret baba, dedi! Birkaç dakikaya kadar sahile çıkacağız!

Terzilerin iğneye iplik geçirirken yaptıkları gibi gözlerini açan Geppetto, korkuyla:

— Peki ama nerede bu bahsettiğin sahil? dedi. Her tarafa bakıyorum, gök ve denizden başka bir şey göremiyorum!

Kukla:

— Ama ben görüyorum! diye cevap verdi. Benim kedi gibi olduğumu unutma! Gece, gündüzden daha iyi görürüm.

Zavallı Pinokyo, babasını teselli etmek için böyle söylüyordu, gerçekte ise o da ümitsizliğe düşmeye başlamıştı, kuvveti tükenmek üzereydi, nefes almak için sık sık soluyordu, daha fazlada dayanamayacaktı. Sahil ise çok uzaktaydı!

Nefesi tükeninceye kadar yüzdü, sonra Geppetto'ya dönerek ümitsiz bir sesle:

— Baba! İmdat! Ölüyorum, dedi.

Baba oğul, ikisi birden boğulmak üzereydi ki, gitar namesi gibi bir ses işittiler:

— Kim o ölen?

— Benim, ben ve zavallı babam!

— Sesinden tanıdım. Sen Pinokyo'sun!

— Ta kendisi, ya sen?

— Ben de köpek balığının karnındaki arkadaşın balığım.

— Kaçmayı nasıl başardın?

— Sizi taklit ettim. Yolu gösterdiniz, arkanızdan da ben kaçtım.

— Tam zamanında geldin. Bize yardım et, yoksa ikimiz birden boğulacağız!

— Seve seve yardım ederim size. İkiniz de benim kuyruğuma yapışın ve kendinizi bana bırakın. Dört dakikada sizi sahile çıkartacağım.

Geppetto ve Pinokyo, söylemeye gerek yok tabii, bu teklifi hemen kabul ettiler, fakat kuyruğuna asılmaktansa sırtına binmenin daha iyi olacağını düşündüler.

Sahile vardıklarında önce Pinokyo yere atladı sonra babasına yardım etti. Daha sonra balığa dönerek, heyecanlı bir sesle:

— Dostum, dedi. Babamın hayatını kurtardın, sana teşekkür edecek söz bulamıyorum. Ebedi minnetimin ifadesi olarak bari izin ver de seni öpeyim!

Balık, kafasını sudan çıkardı. Pinokyo, yere eğilerek, balığı ağzından öptü. Bu içten duygu karşısında, böyle şeylere alışık olmayan balık çok hislendi ve çocuk gibi ağladığının görülmemesi için suyun altına dalarak gözden kayboldu!

Bu arada şafak sökmeye başlamıştı. Pinokyo, güçlükle nefes alan babasına kolunu uzatarak:

— Koluma dayan da gidelim, babacığım, dedi. Karınca gibi yavaş yavaş yürür, yorulunca oturup dinleniriz.

Geppetto:

— Nereye gideceğiz? diye sordu.

— Bize bir lokmacık ekmekle samandan bir yatak verecek bir ev aramaya!

Yüz metre kadar ilerlemişlerdi ki, yolun kenarında perişan bir hâlde iki dilenci gördüler. Bunlar kedi ile tilki idi, ama güçlükle tanınabiliyordu.

Ne garip! Uzun zaman kör numarası yapan kedi gerçektende kör olmuştu, ihtiyar tilkinin ise, bir tarafı hiç tutmuyordu, kuyruğu bile kalmamıştı! Bu dolandırıcı, hırsız günün birinde aç kalınca, konan sinekleri kovalaması için bir satıcıya kuyruğunu satmak zorunda kalmıştı!

— Ooo, Pinokyo! diye bağırdı. İki zavallıya biraz sadaka ver.

Kedi:

— İki zavallıya, diye tekrarladı.

Kukla:

— Dolandırıcılar, dedi. Beni bir kere aldattınız, bir daha aldatamayacaksınız.

— İnan bize, Pinokyo. Şimdi gerçekten fakir ve zavallıyız.

— Siz bunu hak ettiniz. Pis sahtekârlar!

Pinokyo ile Geppetto yollarına devam ettiler. Yine yüz metre sonra, kırların ortasında, yolun bitiminde çatısı samandan yapılmış bir kulübe gördüler,

Pinokyo:

— Bu kulübede elbette biri oturuyordur, dedi. Haydi gidip, kapıyı çalalım.

Biraz sonra evin kapısını çalıyorlardı. İçerden ince bir ses:

— Kim o? dedi.

Pinokyo:

— Biz evsiz barksız, aç bir baba oğuluz! diye cevap verdi.

Aynı ses:

— Anahtarı çevirip içeri girin, dedi.

Pinokyo anahtarı çevirdi, kapı açıldı, içeri girip bakındılar, fakat kimseyi göremediler.

Pinokyo, şaşırılmış bir hâlde:

— Bu evin sahibi nerede? diye sordu.

— Burada, yukarıdayım!

Baba oğul, ikisi bir anda gözlerini tavana kaldırdıkları zaman, konuşan ağustos böceğini gördüler.

Pinokyo, nezaketle eğilerek selam verdi:

— Oh! Benim sevgili ağustos böceğim! dedi.

— Ne? Şimdi “Sevgili ağustos böceğin” mi oldum? Beni evinden kovduğunu üstüme çekici fırlattığını unuttun mu?

— Haklısın ağustos böceği! Sen de beni kov... Sen de bana çekiç at fakat zavallı babacığma acı!

— Her ikinize de acıyorum, fakat sana bana yaptığın kötü davranışı hatırlatmak bu dünyada, mümkün olduğu her an, herkese nazik davranışta bulunmak gereğini öğretmek istedim. Tabii eğer kendimize de aynı davranışta bulunulmasını istiyorsak!

— Haklısın, ağustos böceği, haklısın. Bana öğrettiğin ders aklımdan çıkmayacak. Bu güzel kulübeyi nasıl aldığını anlat şimdi bize.

— Bu kulübeyi bana dün, tüyleri mavi bir keçi verdi.

Pinokyo, merakla sordu:

— Kendisi nereye gitti?

— Bilmiyorum.

— Ne zaman döner acaba?

— Hiç dönmeyecek. Dün yola çıkarken çok kederliydi, meleyerek sanki “Zavallı Pinokyo... Onu bir daha göremeyeceğim... Şimdiye kadar köpek balığı onu hazmetmiştir bile...” demek istiyordu.

Pinokyo, hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı:

— Gerçekten öyle mi dedi? Evet, ta kendisiydi... Oydu...

Benim sevgili perimdi...

Bir zaman ağladıktan sonra gözlerini kuruladı, Geppetto'nun yatması için saman yatağı hazırladı. Sonra ağustos böceğine sordu:

— Lütfen söyler misin ağustos böceği, babama bir bardak süt nereden bulabilirim?

— Üç tarla aşağıımızda, Canyo adında bir bahçıvan var, inek besler. Ona git, istediğin sütü al.

Pinokyo, Canyo'nun evine kadar olan mesafeyi koşarak kat etti.

Bahçıvan:

— Ne kadar süt istiyorsun? dedi.

— Bir bardak.

— Bir bardak sütün fiyatı yarım penidir. Parayı hazırla.

Pinokyo, kederli ve üzüntülü bir sesle:

— Meteliğim yok, dedi.

Bahçıvan:

— İşte bu kötü, kukla, diye cevap verdi. Senin meteliğin yoksa benim de damla sütüm yok!

Pinokyo:

— Sabırlı olmalıyım! diyerek geri dönmeye hazırlandı.

Canyo:

— Dur biraz, dedi. Bir anlaşma yapabiliriz. Sütü verirsem sen de bostan çarkını çeker misin?

— Bostan çarkı nedir?

— Depodan su çekip, tarlalara veren bir makine!

— Bir deneyeyim...

— Güzel. Sen yüz kova su çekeceksin, ben de sana karşılığında bir bardak süt vereceğim.

— Anlaştık.

Canyo, Pinokyo'yu bostan kuyusuna götürdü, nasıl su çekileceğini öğretti. Pinokyo hemen işe başladı, fakat daha yüz kova suyu çekmeden kan ter içinde kaldı. Hiç bu kadar yorulduğunu hatırlamıyordu.

Bahçıvan:

— Şimdiye kadar bu işi küçük eşeğim yapardı, dedi. Zavallı ölmek üzere...

Pinokyo:

— Bir kere görebilir miyim? dedi.

— Hay hay!

Pinokyo, ahıra girdiğinde açlıktan ve çalışmaktan yıpranmış, çok güzel bir eşeğin, yerde, samanların üstünde yattığını gördü. Hayvanı güzelce gözden geçirdikten sonra, kendi kendine:

— Bunu bir yerden tanıyorum, diye mırıldandı. Yüzü hiç yabancı değil!

Sonra üstüne eğilerek eşek dilinde sordu:

— Kimsin sen?

Bu sözleri duyan eşek ölgün gözlerini araladı ve heceleyerek:

— Ben... Mum... Fi... ti... li... yim...

Sonra tekrar gözlerini kapatarak son nefesini verdi.

Pinokyo, yavaşça:

— Zavallı Mum Fitili, dedi. Sonra yerden bir avuç dolusu ot alarak gözünden yuvarlanan yaşları sildi.

Bahçıvan:

— İnsan hiç tanımadığı bir eşeğin ölümüne ağlar mı? diye sordu. Ona para sayan ben bile aldırıyorum.

— Benim en iyi arkadaşım, o...

— Arkadaşın mı?

— Okul arkadaşım!

Canyo, kahkahayla güldü:

— Nasıl olur? Nasıl olur? Bir eşek senin nasıl okul arkadaşın olur? Kim bilir ne güzel ders çalışmışsınızdır onunla!

Bu sözlere kızan kukla, cevap vermedi; fakat süt bardağını alarak kulübeye döndü. Ve o günden sonra tam beş ay, her gün sabah şafakta kalktı, gidip çarkı döndürdü. Sıhhati bozuk babası için diye bir bardak sütle döndü. Bununla da yetinmedi, aynı zamanda, arta kalan vaktinde hasır sepet yapmayı öğrendi. Bu sepetleri satarak, sonunda geçinecek şekilde günlük masraflarını çıkartmaya başladı. Yaptığı şeyler arasında bir de tekerlekli iskemle vardı. Güzel havalarda temiz hava alması için babasını dışarı çıkartıp bu sandalyeye oturtuyordu. Çalışkanlığı, ince buluşları ve iş başarmak azmi sayesinde hâlâ iyileşemeyen babasına bakmakla kalmadı, aynı zamanda, kendine yeni bir ceket almak için de, kırk peni biriktirdi.

Bir sabah babasına:

— Ben çarşıya gidip kendime bir ceket, bir şapka, bir çift ayakkabı alacağım, dedi.

Sonra gülerek ekledi:

— O kadar güzel giyineceğim ki, beni bir beyefendi sanacaklar!

Sonra evden çıkarak neşeyle yürümeye başladı. Birden bire isminin çağrıldığını işitti, arkasına döndüğünde hendekten iri bir salyangozun başını uzattığını gördü.

Salyangoz:

— Beni tanımadın mı? diye sordu.

— Hatırlar gibiyim... Ama hâlâ emin değilim.

— Mavi saçlı perinin oda hizmetçisini hatırlamıyor musun? Hani, seni içeri almak için yukarıdan inişimde, ayağını kapıya saplı bulmuştum! Hatırlamadın mı?

Pinokyo:

— Hepsini hatırlıyorum, diye bağırdı. Bana hemen söyle, güzel salyangoz, benim iyi kalpli perimden nerede ayrıldın? Perim ne yapıyor şimdi? Beni bağışladı mı? Beni hâlâ hatırlıyor mu? Hâlâ benim iyi olmamı istiyor mu? Buradan çok uzakta mı? Gidip onu görebilir miyim?

Pinokyo'nun bu üst üste sorularına salyangoz, her zamanki soğukkanlı hâliyle cevap verdi:

— Sevgili Pinokyocuğum, zavallı peri şimdi hastanede!

— Hastanede mi?

— Evet hastanede... Binlerce felaketle karşılaştıktan sonra, çok hastalandı, şimdi kendine ekmek alacak parası bile yok.

— Ya, öyle mi? Beni ne kadar üzdün, bilsen... Oh, zavallı peri! Oh, zavallı peri! Eğer bir milyonum olsaydı, hemen götürür ona verirdim... Bir milyonum yok ama kırk penim var... İşte burada... Kendime yeni elbise alacaktım. Al bunları salyangoz, doğru iyi kalpli periye götür.

— Peki, elbise almayacak mısın?

— Yeni elbise benim neyime? Periyeye yardım edebilmek için alan olsa, üstümdeki bu pırtıları da satarım. Haydi, salyangoz, git, çabuk ol! İki gün sonra burada ol, ümit ediyorum ki, sana yine para verebileceğim... Bugüne kadar çalışıp babama baktım, bugünden sonra günde beş saat daha fazla çalışarak sevgili anneme de bakacağım. Allahaismarladık, salyangoz, iki gün sonra bekliyorum seni.

Her zamankinin aksine, Salyangoz, ağustos sıcağında seken bir kertenkele gibi koşmaya başladı.

Pinokyo, saat 10'da yatacağı yerde, o akşam gece yarısına kadar çalıştı, sekiz sepet yerine on altı sepet ördü. Sonra yatağa gidip uyudu. Rüyasında, perinin ona güldüğünü ve öperek:

— Aferin Pinokyo! İyi kalpliliğinin ödülü olarak geçmişte bütün yaptıklarını bağışlıyorum. Anne babalarına iyi davranan, muhtaç ve fakir düşüklerinde onlara yardım eden çocuklar, itaatkâr ve uslu bir çocuk olarak örnek gösterilmeseler bile, methedilmeye layıktırlar. Gelecekte de aynı şekilde davran; mutlu olursun, dediğini duydu.

Birden rüya sona erdi ve Pinokyo gözlerini açarak uyandı. Uyandığında artık bir kukla değil, her çocuk gibi olduğunu görünce ne kadar şaşırıldı bilseniz! Etrafına baktığında odanın saz duvarlarının gözden kayboldu ve Pinokyo kendini basit fakat olağanüstü bir şekilde döşenmiş şirin bir odada buldu.

Hemen yataktan fırladı, karyolanın başucunda yepyeni bir elbise, bir şapka, bir çift ayakkabı durduğunu gördü. Giyinir giyinmez, tabii ellerini cebine soktu, eline bir para çantası takıldı. Çantanın içinde yazılı bir kâğıt buldu: "Mavi Saçlı Peri, kırk peniyi Pinokyo'ya geri göndererek, iyi kalpliliğine teşekkür eder."

Çantanın içine bakan Pinokyo, kırk peninin yerine, darphaneden yeni çıkmış, çil çil kırk altının parladığını gördü. Pinokyo, hemen aynanın karşısına geçti, işte şimdi bir şeye benzemişti. Artık aynada odundan yapılmış bir kuklanın değil, kestane saçlı, mavi gözlü, akıllı ve zeki bir çocuğun yüzünü görüyordu.

Pinokyo, birbirini izleyen bu şaşırtıcı olayların arasında aptallaşmış gibiydi, bütün bunların gerçek mi, rüya mı olduğunu ayırt edemiyordu.

Sonra birden:

— Fakat babam nerede? diye bağırdı. Yan odaya geçtiğinde, babasını orada hâlimden memnun neşeli ve önceden olduğu, gibi canlı buldu. Eski sanatı oymacılığa başlamıştı yine, yaprak, çiçek ve hayvan başlarından meydana gelen güzel bir çerçeve yapıyordu.

Kollarını babasının boynuna dolayan Pinokyo, ihtiyarı defalarca öperek:

— Sevgili babacığım, dedi. Merakımı bağışla. Bu ani değişiklik nasıl oldu?

Geppetto:

— Sevgili oğlum, dedi. Evimizde olan bu ani değişikliği senin çalışmalarına borçluyuz.

— Benim çalışmalarım mı?

— Evet, kötü davranan çocuklar, hayatlarında büyük bir değişiklik yapar ve iyi bir çocuk olurlarsa, ailelerine mutluluk ve esenlik getirirler.

— Peki, odundan yapılmış eski Pinokyo nerede?

— Bak, işte orada! diye cevaplayan Geppetto, parmağıyla, bir sandalyeye dayanmış, başı omzuna düşmüş, kolları sarmış, ayakları çapraz kocaman bir kuklayı gösterdi.

Dönüp babasının gösterdiği kuklaya bakan Pinokyo, onu uzun uzun süzdükten sonra kendi kendine:

— Ben kuklayken ne kadar da gülünçmüşüm! dedi. Terbiyeli bir çocuk oluşuma ne kadar sevinsem azdır!

- SON -